

Ο ΗΣΑΥΡΟΣ

Η ΑΔΥΝΑΜΙΑ ΤΟΥΣ

Κοζερί της εβδομάδος

ΔΥΟ προβλήματα είχαμε αφήσει όλα σε προηγούμενη συνάντησή μας. Το ένα ήταν, πώς συμβαίνει τα νεύρα, αντί να στρέφονται στα νεύρα, πολλές φορές να δείχνουν προτίμηση στις προχωρημένες ηλικίες.

Το δεύτερο πρόβλημα ήταν πώς συμβαίνει εκείνοι που έχουν την πρωτοβουλία στη διακοπή των αταξιακών αυτών συνδέσμων να μην είναι οι νέοι, αλλά οι γέροι.

Ας αρχίσουμε από το δεύτερο που είναι το πιο εύκολο. Γιατί, αλήθεια, να ζητούν την έξοδο κινδύνου εκείνοι που ωφελούνται απ' αυτήν, οι κερδισμένοι του παιχνιδιού, οι θύτες που θυσιάζουν τα τρυφερά σφάγια;

Το φυσικό θα ήταν να φεύγαν πρώτα τα νεύρα που θυσιάζουν τη φρεσκάδα τους στα γεράματα. Ο κανόνας όμως θέλει να γίνεται το αντίθετο και να θρηγνύν οι νέες γιατί γκαταλείφθηκαν από τους ώριμους. Αν όμως εξετάσαμε την περίπτωση κάπως περισσότερο προσεκτικά...

Η άνοιξη που μαγνητίζει τους φθινοπωρινούς και τους χειμερινούς, η ίδια άνοιξη τους κουράζει. Μια φορά διατάσσεται να τρέχει με σκιρτήματα μέσα στο λειβάδι... Πώς να την παρακολουθήσεις στο γρήγορο δρόμο της και στα σκιρτήματά της;

Αλλά και όταν την παρακολουθήσεις και τη φθάσεις, τί έχεις να πεις μαζί της; Είναι τόσο παιδιάστικα όσα σου λέει...

Στην αρχή σε διασκεδάζει η αφέλεια, η αθωότητα, η απειρία.

Σε λίγο θα σου γίνη βαρετή. Όπως όταν συντροφτεύετε ένα παιδί στο δρόμο. Κουράζεστε και αναζητείτε το πρόσωπο της ηλικίας σας, με το οποίο θα μιλήσετε στην ίδια γλώσσα. Έπειτα, είναι η συναισθητική της ευθύνης. Παραξαισιμένος από τη λαμπρότητα της χαράς της.

Είναι η μεγαλοφύα που μαγνητίζει; Αλλά είδαμε και μετριότητες με βαρύ το φορτίο των ετών, είδαμε και ασημένιες γέριες, που ξετόπισαν νεώτατους απίτηλους και λατρεύθηκαν από νέες κοπέλλες.

Το δε περίεργο είναι ότι η κλίση αυτή δεν εκδηλώνεται και από τους νέους στις ώριμες γυναίκες. Δεν πιστεύω να υπάρχει προηγούμενο είκοσάρη που έρωτεύθηκε εξηνταπέντε και εξήντα ετών γυναίκα. Εκτός αν πρόκειται για έμπορική επιχείρηση.

Αλλά και σε μικρότερες ακόμα αποστάσεις, απρόθυμοι φαίνονται οι νέοι σε ερωτικούς συνδέσμους. Βέβαια, ως ένα σημείο τραβά η γυναίκα ωριμότητα τα νέα παιδιά. Κάπου όμως σταματά. Στα σαράντα, στα σαράνταπέντε... Δε φθάνει στο άπειρο. Οι νέες περιορισμούς δεν ξέρουν.

Για ποιο λόγο; Μια εξήγηση δίνει ο "Αζελ Μούντ στο "Βιβλίο του Σάν Μικέλε". Για μια γυναίκα, γράφει, η αγάπη έχει πολύ μεγαλύτερη σημασία παρά για έναν άντρα. Αποτέλει το πάλιν. Είναι λιγώτερο ζήτημα αισθητικής παρά όσο φαίνεται ο άντρας.

Και συνεχίζει: «Μια γυναίκα μπορεί να έρωτεύη έναν άσχημο, ακόμα κι' ένα γέρο, αν διεγείρη τη φαντασία της. Ένας άντρας δεν μπορεί να έρωτεύη μια γυναίκα παρά μόνο αν διεγείρη τις αισθήσεις της». Εκείνο που κυριαρχεί στη γυναίκα είναι η στοργή. Την πιέζει η ανάγκη να δώσει διέξοδο στην τρυφερότητά της.

Είναι όμως και άλλοι παράγοντες που ώθουν τις νέες στις προχωρημένες ηλικίες. Είναι η πείρα που παρουσιάζουν αυτές οι ηλικίες.

Αισθάνονται κοντά τους άνετα. Εμπιστεύονται στη φρόνηση που μαρτυρούν τα άσπρα μαλλιά. Χαίρονται τη γαλήνη τους. Είναι βέβαια για τη διακριτικότητα τους.

Έπειτα είναι και η κοκεταρία. Κολακεύει τη γυναίκα φι-

Ο ώριμος άντρας προσελκύει περισσότερο τη γυναίκα από το νεαρό...

χάσατε τον έλεγχο του εαυτού σας και δε σκεφθήκατε τις συνέπειες του τομήματος.

Όταν όμως η παραζάλη πέρασε και ξαναβρήκατε την αυτοκυριαρχία σας, στραφήκατε στην έξοδο κινδύνου.

Είναι ακόμα η συναισθητική του κομικού που προκαλεί η μεγάλη απόσταση. Κάνοντας τις συγκρίσεις ο ηλικιωμένος, νοιώθει μειωμένος και ταπεινωμένος.

Αλλά νοιώθει και ένοχος γιατί παραπλανά από την ομαλή πορεία τους τα νεύρα.

Μη λησμονούμε και τη ζήλεια. Όσα κι' αν είναι τα δείγματα της αφοσίωσης που προέρχονται από τη νέα, η ζήλεια σφίγγει με τα νύχια της τον ηλικιωμένο.

Ίσως να μην υπάρχει το ένα πρόσωπο, στο οποίο στρέφονται οι απόγονοί του. Βέβαιος για την πίστη του νέου προσώπου.

Εν τούτοις, ζηλεύει τα απόρρητα νεύρα, τα παλληκάρια που θα μπορούσαν να συνάψουν στα μπράτσα τους την κοπέλλα, και που εκείνη τ' άπαθει, θυσιάζοντας χωρίς τις όποιες αυτές, ο ώριμος δεν μπορεί να της δώσει.

Στη φυγή λοιπόν, είναι η σκέψη του μεγάλου στο χρόνο. Υπάρχει όμως και το πρώτο πρόβλημα. Γιατί η ροπή των νέων κοριτσιών στα γκρίζα και στα λευκά μαλλιά;

Απειρα τα παραδείγματα. Κατακτητής στα προχωρημένα του γεράματα ο Βίκτωρ Ουγκώ. Σε γεροντική ηλικία ο Γκαίτε εμπνέει τον Ερωτά στη Μπετίνα.

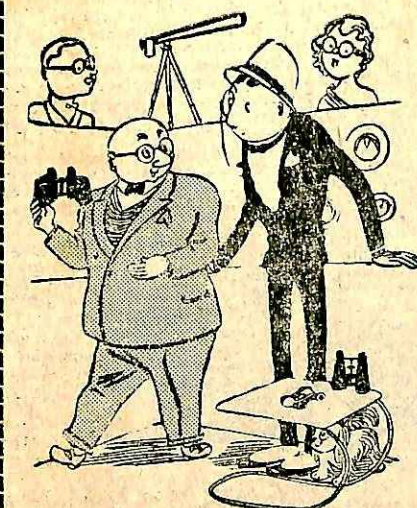
Κακό, θα πείτε. Κάκιστο, συμφωνώ. Έρχεται η ώρα που θα μετανοήσουν. Η ώρα που θα δουν πόσο εξημέωσαν τον εαυτό τους γιατί δεν πρόσεξαν τον παράγοντα χρόνο και έβασαν τη ζωή τους με τον άνθρωπο που θα μπορούσε να ήταν και πατερίτσά τους. Θα πιάσει η σταγυρή που τα νεύρα θα διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους, που καταπατήθηκαν και τότε ή θα μαρθαίνουν, ή θα πάρουν τον κακό δρόμο.

Το θέμα όμως δεν ήταν τί πρέπει να γίνει, ή να μη γίνει. Ήταν να διαπιστώσουμε μια από τις χαρακτηριστικές αδυναμίες της γυναικείας ψυχής.

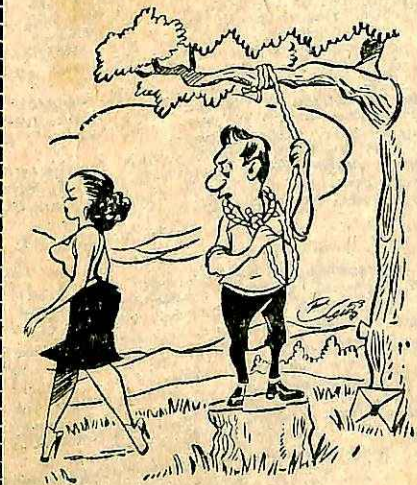
Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— Μ' αυτή τη ζέση, δεν πιστεύω, Γιαννάκη, ναχη αντιρρήσεις ο διευθυντής, επειδή σημαίνει τόσο ελαφρά ντυμένη στο γραφείο...

— Με τα κνάλια αυτά, κύριε, μπορείτε να δέτε καθαρά από τέσσερα γιλιόμετρα μακριά...
— Εύχαριστώ πολύ. Με τα παλιά, όταν δεν έχω συννεφιά, βλέπω και το φεγγάρι!...

Ο ΑΔΙΟΡΘΩΤΟΣ

— Δεσποινίς, που μπορώ να σας δώ απάντη;... (Του Β. Χριστοδούλου)

ΣΚΙΤΣΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Εύθυμα ενσταντανέ

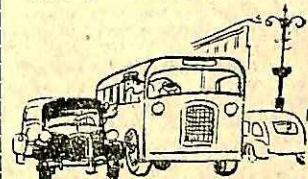
Μεσημέρι στην οδό Σταδίου. Τ' αυτοκίνητα κυριολεκτικά έχουν «πλήξει». Ένα κίτρινο λεωφορείο της Πάουερ, χάρις στην ευστορφία... θαυματοποιία του οδηγού του, μόλις και μετά βίας αποφεύγει να συντρίψει ένα προπορευόμενο και αφαντάστος βραδυπορούν σα ραβαλισμένο ταξάκι.

— Ψαρά! κατακερυνώνει δ... Πασουερικός τόν «συνάδελφό» του.

Γενική αφορία των επιβατών:

— Γιατί τόν έβρισε «ψαρά»;

Και ο πανταχού παρών «καλώς πληροφορημένος»

Λύνει το μυστήριο: — Ψαράς οτή «ωφερέεικη» διάλεκτο σημαίνει ο οδηγός ταξί που βραδυπορεί εκ στήματος στους κεντρικούς δρόμους προς άγναν, ή μάλλον προς «αλιεϊαν» πελά του.

Δεν πρόφθασε να τελειώσει η έρμηνειά του («νεολογισμού» και εσπεριώδη παταγώδη επιτυχία του τραγικού του ταξί του καίου «ψαρά»)

— Όποιος σταμάτησε και του έδειξε οπαδότης της άκραιοτήτα μια λολμπρινγκιτοφέρουσα υπαρέζης.

Και οι ακροατές της («φαιροδιαλέξεως») ανέσπασαν εν χορώ:

— Ω! ρε λαυράκι!...

★

Α ύβεντικόν: Στόν επισκέπτη έπιδει κνύεται υπερφάνως από τους γονείς του ο μοναδικός βλαστός του οικογενειακού δένδρου, ο οποίος διέπρεψε στις σχολικές εξετάσεις.

— Να δέτε που ζέρει και γαλλικά! κομπωρημονέ ή μήτηρ.

— Μπράβο! μπράβο! διακηρύσσει τόν κατά συνθήκην θαυμασμό του ο επισκέπτης.

Και, γυρίζοντας στο «ξεφτέρη», τόν ρωτάει:

— Πώς λέγεται γαλλικά τόν άρνι;

— Δεν ξέρω

— Η κόττα;

— Δεν θυμάμαι.

— Η αγελάδα;

— Η αγελάδα...

— Ούτε αυτό τόν θυμάμαι.

Και ο επισκέπτης, που έκληθη να θαυμάσει τήν έμβριθή γαλλομαθεϊα του μικρού, τόν ρωτά, μ' έναν νον-ντρό χαμόγελο:

— Και τόν μεροί, Κωστάκη, πώς τόν λένε... γαλλικά;

Ο Κωστάκης στέκεται για λίνα ακεπτικός και άπαντά:

— Ο Κωστάκης στέκεται για λίνα ακεπτικός και άπαντά:

— Ο Κωστάκης στέκεται για λίνα ακεπτικός και άπαντά:

— Ο Κωστάκης στέκεται για λίνα ακεπτικός και άπαντά:

— Ο Κωστάκης στέκεται για λίνα ακεπτικός και άπαντά:

— Ο Κωστάκης στέκεται για λίνα ακεπτικός και άπαντά:

— Ο Κωστάκης στέκεται για λίνα ακεπτικός και άπαντά:

— Ο Κωστάκης στέκεται για λίνα ακεπτικός και άπαντά:

— Ο Κωστάκης στέκεται για λίνα ακεπτικός και άπαντά:

— Ο Κωστάκης στέκεται για λίνα ακεπτικός και άπαντά:

— Ο Κωστάκης στέκεται για λίνα ακεπτικός και άπαντά:

ΕΤΟΣ ΙΣΤ' - ΑΘΗΝΑΙ, 19 ΙΟΥΛΙΟΥ 1953 - ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 764

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡ. ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 Θ ΤΗΛ. 27-135—29-967 Θ ΤΙΜΗ ΔΡ. 5000

—Αυτό δεν μάς τόν μάθανε.
—Όχι! να μη βασκαθόν τόν τσαμένο!

★

ΟΙ καλλιτέχνες τόν θεάτρου — πρό πάντων τόν ελαφρού — είναι δημοφιλείς και περιζήτητοι στα πάρτυ.

Συνήθως, όμως, εκείνοι που τούς καλούν σε σπάνια, έχουν τήν υστεροβουλία να τούς ζητήσουν, ύστερα από δυο-τρία ποτηράκια, να κάνουν και τόν σχετικό νομμεράκι, πρὸς τέρψιν τών καλεσμένων. Πολλοί τόν εκτελούν ευχαρίστως. Είναι, όμως, και μερικοί «τζόρες», που μόλις αντίληφθουν τήν πρόθεσι άνανακτούν.

Γνωστός «τζόρας» — από τούς άσσους τόν ελαφρού μουσικού θεάτρου — είχε κληθῆ σε ένα πάρτυ, από φίλο τόν μικροβιολόγο. Υπερήφανος για τόν καλεσμένο τόν ο γιατρός άφου τόν περιποιήθηκε, τόν άπηύθυνε τόν λόγο, ύστερα από τόν σχετικό ποτηράκι:

—Καί τώρα, αγαπητέ μου, δεν φαντάζομαι να μάς χαλάσεις τόν κατήρι, έ; Θα μάς κάνεις ένα άπ' τόν μερά σου, για να σε χειροκροτήσουμε.

Κι' ο «τζόρας»:

—Ευχαρίστως, γιατρέ μου. Άσού πρώτα, όμως, μου κά-

νεϊς έσύ μια άνάλυσι σούρων!

Κόκκαλο ο γιατρός!

★

Ψιλοκουβεντούλα στο λεωφορείο που μεταφέρει στόν πρὸς όν όρν τούς ύποψιους λοουμένους.

Δύο δεσποινίδια, 15-16 ετών που κάθονται στο ίδιο δίπλο κάθισμα, συζητούν έμπιστευτικώτατα.

—Όχι! πιά. Δεν είναι κατάρσις μ' αυτό τόν μπαμπά μου! άνανακτεί ή μία.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

—Μα γιατί δεν μου άπαντάτε;

—Όπου γυρίζει ή κυρία και ξεοπά καταγανακτιομένη:

—Βρε τοιλιθίθρα, νάσουν και άνθρωπος, να πω χαλάι σου! Βρε άπολιθάδι, ή πλάτη σου σε τρώει ή τόν κεφάλι σου;

Και ο θρασυτάτος ταλιθίθρας τόν βάζει έντρομος στα πόδια ύπό τούς καυχασμούς τών περστικών, που άναρωτούνται άπορημένοι:

—Μα με τόν όδοστρωτήρα πῶς να τόν βάλη;

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Στό έρχόμενο τεύχος

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

μέ πολύχρωμη έκτύπωση

ΦΩΤΟ - ΟΦΣΕΤ

Σελίδες 132

Τα δρώματα της καρδιάς

ΣΑΒΒΑΤΟΚΥΡΙΑΚΟ

Ήταν Δευτέρα. Το πρωινό ήταν ήρεμο και ηλιόλουστο. Το τραίνο έτρεχε ανάμεσα στην έξοχη που τη φώτιζε ο θαμπός ήλιος.

Καθισμένος κοντά στο παράθυρο, με τα μάτια μισοκλειστά, ο νέος προσπαθούσε ν' αντισταθίσει στη νύστα. Κι' ως ήταν τρομερά κουρασμένος. Το πρόσωπό του ήταν χλωμό και τα χαρακτηριστικά του τραβηγμένα. Απέναντί του καθόταν ένας παχύς κύριος με γυαλιά, που διάβαζε τις πρωινές εφημερίδες. Όπως συμβαίνει συνήθως στους ταξιδιώτες, ο κύριος έπιασε κουδούνια με το νέο.

— Μου φαίνεται κουρασμένος, του είπε ο παχύς κύριος. — Λιγάκι, απάντησε ο νέος. Δεν κοιμήθηκα άποψη. — Τίποτα σκοτούρες, εϋθύνες; — Όσο γι' αυτό, ναι...

Πρέπει να δουλέψω πιά πολύ για να κερδίζω περισσότερα...

— Είστε παντρεμένος; — Ναι... Παντρεύηκα πολύ νέος... Ή Λένα η γυναίκα μου, ήταν δεκαεφτά χρονών κι' εγώ δεκαοκτώ. Πέρασαν κιόλας τρία χρόνια από τότε...

— Έχετε παιδιά;... — Όχι. Στις αρχές, περνούσαμε δύσκολα, μα τώρα εγώ δουλεύω σκληρά, για να τα βγάλουμε πέρα.

— Σας αφέλησε τούλαχιστον αυτό; — Ναι. Τον τελευταίο καιρό, ζούμε καλύτερα. Πήραμε κι' ένα σπίτι. Ή Λένα μπορεί ακόμα να περνάει το Σάββατοκύριακο στο βουνό.

— Μονάχη της;

— Αναγκαστικά! Δεν μπορώ να πηγαίνω κι' εγώ. Ή Λένα πάει κι' έρχεται με το λεωφορείο. Ο αέρας του βουνού, της έκανε πολύ καλό...

— Θα στενοχωριέται, βέβαια, που σας αποχωρίζεται...

— Όχι και τόσο! Ή Λένα πηγαίνει σ' ένα χωριουδάκι πάνω από τη λίμνη. Εκεί είναι ένα οικονομικό ξενοδοχείο...

— Έγινε μικρή σπιτιή. Ο παχύς κύριος ρώτησε κατόπιν:

— Τώρα από πού έρχεστε;

— Από το σπίτι μας...

— Πάω στο Λονδίνο...

— Κι' η γυναίκα σας πού βρίσκεται;

— Στο Κίνγκστον...

— Στο Κίνγκστον, που είναι κοντά στη λίμνη... Νομίζω πως κάτι διάβασα γι' αυτό στις εφημερίδες.

Ξανάνοιξε την εφημερίδα του κι' έριξε μία ματιά. Είδε στην τελευταία σελίδα μία τρομερή είδηση: την ανατροπή ενός λεωφορείου με επιβάτες στις όχθες της λίμνης και τον πνιγμό όλων των επιβατών.

Μία στιγμή ακολούθησε.

— Είστε βέβαιος πως είναι εκεί η γυναίκα σας; ρώτησε ο παχύς κύριος.

— Ναι. Είχε πάει από το Σάββατο το πρωί...

Ξαφνικά, όμως, σαν να πέρασε από το μυαλό του μία κακή σκέψη, αρπάζει απ' τα χέρια του συνομιλητή του την εφημερίδα και διαβάει. Σαν τρελλός, πετά την εφημερίδα και, κρατώντας το κεφάλι του μέσα στα δύο του χέρια, ξεσπάει σε λυγμούς.

Κλαίει απαρηγορητά, προφέροντας το όνομα της αγαπημένης του γυναίκας.

— Λένα μου, λατρευτή μου γυναίκα μου!...

Ήταν τσακισμένος απ' την κόραση, την αψύτητα και τον πόνο. Δύο μέρες και δυο νύχτες περίμενε εκεί στην όχθη της λίμνης, ανάμεσα στους άλλους που αγωνίστησαν για τους δικούς τους.

Μα η λίμνη, σαν αβυσσώπη, τη νύκτα, είχε κρατήσει στα βάθη της το σώμα της Λένας...

Πώς να ξαναγυρίσει στο μικρό τσούπι, που θα ήταν τώρα έρημο και παγερό;

Κι' όμως, τσακισμένος απ' τον πόνο, γύρισε πίσω...

Μά, ξαφνικά, νόμισε πως ήταν νεκρός κι' αναστήθηκε! Είχε ξαναδρῖ το φῶς, τον ήλιο!

— Εξέρεις, του είπε η Λένα, μπαίνοντας, μολις έφτασα!

— Άφησε τη βαλίτσα της σε μία γωνιά, πέταξε το καπέλό της και κυτάχτηκε στον καθρέφτη της ντουλάπας.

— Τι μέρες πού πέρασα, Τζόννη! 'Ηλιος, χαρά Θεού! Κρίμα που δεν μπορείς να λείψεις κι' εσύ ένα Σάββατο-κύριακο...

— Ή Λένα γελοῖσε εϋτυχισμένη. Ο Τζόννη την κτύπησε με το κεφάλι του και την έβαλε να σηκωθεί, με τα χαρακτηριστικά του ακόμα πιο κουρασμένα, πιο τραβηγμένα. Ήταν κάτακωρος. Ή καρδιά του πήγαινε να σπάσει.

— Τι έχεις, Τζόννη, και δεν μιλάς; τον ρώτησε χαριδάρικα. Το πρόσωπό σου είναι τόσο παραμένο!

Ο Τζόννη τότε της είπε με φωνή που μολις ακουγόταν:

— Δεν διάβασες τις εφημερίδες, Λένα;

— Εφημερίδες; Στο βουνό...

— Έκείνος την κτύπησε από σβολημένους. Θάπρεπε να τον τυφλώσει, τυφλός από έρωτα, για να μην έχη καταλάβει ως τώρα τι γινόταν γύρω του.

— Γιατί με ρώτησες, αν διάβασα εφημερίδες; Έγραψαν τίποτα σπουδαίο; ρώτησε η Λένα.

— Ψέυτρα, ψέυτρα! φώναξε ξαφνικά ο Τζόννη.

— Την άρπαξε απ' το λαιμό κι' άρχισε να τη σφίγγει δυνατά.

— Τζόννη, τρελλάθηκες; Θα με πνίξεις. Τι έπαθες...

— Ψέυτρα! Απίστη! φώναξε πάλι ο Τζόννη. Ίσως δεν έμαθες πως το λεωφορείο αναποδογυρίστηκε κι' έπεσε στη λίμνη και πως όλοι οι επιβάτες πνίγηκαν...

— Το λεωφορείο; Ποιό λεωφορείο; ψιθύρισε η Λένα, ενώ εκείνος εξακολουθούσε να της σφίγγει το λαιμό.

— Απίστη! Ίσως αυτή ήταν η έκδρομή σου κάθε Σάββατοκύριακο...

— Ή Λένα ήταν κατάκλημη. Όσο ο άντρας της τα είχε μαντέψει όλα! Ένοιωσε τα χέρια του να της σφίγγουν όλα και πιο πολύ το λαιμό. Μολις ανέπνεε.

— Τζόννη! ψιθύρισε με μία πνοή! Συχώρεσε με...

Μα ο Τζόννη ήταν τώρα εξάλλος από τον πόνο του. Έσφιξε, έσφιξε μ' όλα του τη δύναμη, μ' όλα τα νεύρα του, που είχαν γίνει άσταλάκια. Κι' άφησε τη Λένα απ' τα χέρια του, όταν, άψυχη πιά, σωριασμένη μπροστά στα πόδια του.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντικο ρεπορτάζ

Ή ελληνική καντάδα, που έχει αφήσει τόσες αναμνήσεις στους παλαιότερους 'Αθηναίους, πρόκειται να ζωντανέψει πολύ σύντομα στην οθόνη, με τον τίτλο «Ιστορίες της παλιάς καντάδας».

Το σενάριο που θα γυριστή τον Αύγουστο από την «Χέμπ φιλμ» περιλαμβάνει μουσική και τραγούδια των Λαυράγκα, Στρομπουλάκη, Κοκκίνου, Ροδίου και Μαρίνου, που θα εκτελέσει ο Πέτρος Έπιτροπάκης.

—Οι συγγραφείς κ. κ. Σακελλάρης και Γιαννακόπουλος που έχουν το ρεκόρ της παραγωγής, γράφουν τώρα συγχρόνως δύο έργα.

Το ένα από τα έργα αυτά είναι η κωμωδία «Μαρκησία του φτωχομακαλά» με κύρια πρόσωπα τρεις αδελφές που διεκδικούν τον τίτλο της «Μίς Έλλάς» και θα παιχθεί στο θέατρο «Σμαρτζή».

Το άλλο είναι η φάρσα «Τα λεονταράκια», εμπνευσμένο από την χώρα του Νείλου με θέμα δύο «λεονταράκια-κοιψοτεχνήματα», θα παιχθεί δε από το θέατρο Λογοθετίδη στο «Μακεδόν».

—Συγκινητική είναι η επιτυχία του μικρούλη Νίκου Πυλάδου, πρωταγωνιστού της «Παιδικής Σκηνής».

Σε κάθε παράσταση του έργου, που παίζεται από αθηναϊκά θέατρα τρεις φορές την εβδομάδα, οι συνομιλήτοι του θεατές ανεβαίνουν στη σκηνή και τον φιλούν κατενθουσιασμένοι!

Ο Πυλάδης που είναι 9 χρόνων, πρόκειται πολύ σύντομα να εμφανισθεί και στην οθόνη, χωρίς στο ενδιαφέρον του σκηνικού του Κ. Τζαβέλλα. 'Ηνομάσθηκε δε «μικρός Βεάκης».

—Ο βαρύτονος Γιώργος Κομποθέκρας, που βρίσκεται εδώ και λίγους μήνες στην 'Αμερική, περιέκοψε το όνομά του. Λέγεται τώρα Γιώργος Κόμπος. Αυτό μεταξὺ μαθαίνει γρήγορα τ' αγγλικά.

—Ο Νίκος Γούναρης έλαβε εσχάτως στο Ραδιοφωνικό Σταθμό ένα έντελώς ι-διότυπο τηλεγράφημα, από την 'Ενωσι Κοινοπραγίων Δράμας, που έλεγε τα εξής: «Προς Θεού! Γράψτε ένα καινούργιο τραγούδι με τον τίτλο «Ένα βράδυ που... δεν έδρεχε», γιατί αλλιώς κινδυνεύουμε εμείς από... μαχαίρωμα!»

—Ο Γούναρης όμως τους απάντησε ότι τώρα τελευταία ένινε... ρωμαντικός. Έγραψε ένα ταίγιο τραγούδι με τον τίτλο «Το τραγούδι της ψυχής» και με θέμα τους έρωτες των γυναικών.

—Κάτι πολύ πιχάντικο συνέθεσε και με την Νίνη Ζαχαρή την τελευταία εβδομάδα στο «Άλσος».

—Ενας 'Αμερικανός θαυμαστής της τακτικής θαμνάς του κέντρου, που ήθελε να ακούσει το γνωστό τραγούδι της «Ιο ταχυρόμορ», έπειδή δεν ήξερε με τι τρόπο να το ζητήσει, έβγαλε και της έδειξε από μακριά ένα φάκελλο.

—Ο γνωστός συνθέτης κ. Γιάκοβλεφ γράφει για τη Μαίρη Λώ ένα λαϊκό τραγούδι, με το τίτλο «Η κακαβιά».

Στο τόσο ασυνήθιστο αυτό τραγούδι συσχετίζεται ο τρόπος της παρασκευής της «κακαβιάς» με την... εξέλιξη του έρωτα στην εποχή μας!

—Η γνωστή ντιζέ Τούλα Λαμάρ παρακολουθεί τώρα μαθήματα χορού, προκειμένου να κάνει μία εμφάνιση συνδυάζοντας το τραγούδι με το χορό.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση οποιουδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ έγγραφου άδειας της Διευθύνσεως του «Θησαυρού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ συντάσσων τὸ ἔργον 6 § 7 τοῦ Α. Ν. 1092/1938

Ἰδιοκτήτης - Διευθυντής: Ἰωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος ἀρ. 3. Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπελλάς, ὁδὸς Δύσεως, Ν. Ἡράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟY Ἐτήσια Δρχ. 280.000 Ἐξέμηιος » 140.000 Τρίμηιος » 70.000

Εμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζικῆς τοιαύτης πρὸς τὸν κ. Ἰω. Παπαγεωργίου

ΕΛΜΕΡΣ ΜΠΡΙΟΥΣ

ΤΟ ΚΑΡΝΕ

Ο άναιδής και ο καρπαζάρης

Προχτές, λοιπόν, όπως σας έλεγον, έχτυπησε τις θύρες των μεγάρων μου ένας αναίδεστας. Έπι πλέον έφορούσε και γυαλιά, παρεκτός τα παλιά του ενδύματα. Με έρωτεί, λοιπόν:

— Είστε η μαντάμ Σουσου;

— Άν δεν είστε στραβός το βλέπετε. Και αν δεν το βλέπετε, βγάλτε τα γυαλιά σας για να το δῆτε. Παρεκτός αν προτιμάτε να βγάλετε τα μάτια σας, όπερ και προτιμώτερον, αφού δεν ήμπορείτε να διακρίνετε προσωπικότητάς!...

— Αφού έφαγε αυτές τις κουβέντες στο κεφάλι και εξαίσθη έλαφρώς, ψιθυρίζει:

— Είμαι έφοριακός υπάλληλος...

— Και αν είστε και αν δεν είστε ζεμανού!

— Εροκαταπίνει ο άτυχής και εξακολουθεί:

— Κυρία μου, με συγχωρείτε, έχω έντολήν να ζητήσω τα περιουσιακά στοιχεία σας, για να κανονίσω η Έφορία την φορολογική κατηγορία σας και τους φόρους που πρέπει να πληρώσετε.

— Είς ποῖον;

— Είς το κράτος.

— Το πειναλέον;

— Μάλιστα. Πρό ήμερών κάνατε μία παρέλασι στους δρόμους των Άθηνών με έπτά λιμουζίνες και το γεγονός προκάλεσε έντύπωσι. Δικές σας είναι και οι έπτά λιμουζίνες;

— Όπου, λοιπόν, και φυσικά με πιάνουν τα ύψηλά μουρουνία μου;

— Βλάξ! όρυσμαι με όλους τους άριστοκρατικούς μου οίστρους. Άμέ, τίνος είναι οι έπτά λιμουζίνες; Δικές σου, πειναλέε των πειναλέων συμπατριωτών σου;

— Και οι έπτά, δικές σας;

— Άμέ! Θα ήθελα να γελάσω με την γευρωμένη φάτσα σου

— Δράσε, Ύψηλέ! είπα εις τον μέγαν καρπαζάρχη

άλλά άπασιῶ. Μία μαντάμ Σουσου κυκλοφορεί μόνο με έπτά λιμουζίνες και τί με περάσατε έμένα; Για καμμία τσοκαρία να διαθεῶ μόνον μία λιμουζίνα;

— Πρέπει να πληρώσετε φόρους λοιπόν!

— Να περάσω ο ύπουργός των Οικονομικών να τους εισπράξῃ. Όσο για σένα πέρασε εις τας κουζίνας μου να φας και να μη σε ξαναδώ έμπρός μου γιατί θα φύγης κυλιόμενος.

— Υστερα διέταξα τον μέγαν σαλονάρχη μου:

— Δόστου ένα πιάτο του πτωχοῦ! Ακολουθῶς κυλίστε τον άπό τίς σκάλες, συμφωνῶς με το πρωτόκολλον! (Κεφάλαιον: Μεταχειρίσεις πτωχῶν και άναιδῶν).

— Ετσι, λοιπόν, τον έπῃραν σπκατών και έλῃξε η ιστορία.

Πτωχοί άνθρωποι! Ποτέ δεν θα το έφανταζόμην, λοιπόν, ότι η τσοκαριακή κατάστασις σας θα είχε φθάσει εις τοιούτον έσχατον σημείον καταπτώσεως! Ένωρὸ τα μπάνια της θαλάσσης, Σαρωνικουῦ και τα τοιαῦτα.

— Ενεκα που η ζήτηθ ένοχηλτική και οι μυίγες πειναλέες (Θεῶ της άριστοκρατίας! Τί πειναλέες εῖνε οι μυίγες εις Έλλάδα!), αποφασίζω να κόνω την τιμὴν εις τα Φάληρα να κατέλῳ (αὐτοπρωσώπων) και να πάρω ένα μπανάκι.

— Ζῦ! λέγω εις τον μέγαν θαλαμάρχη μου, έτοιμάσε μου τα μπείδιιν σουτ (μαγιό, όπως τα λένε οι πτωχοί) και παρομοίως τας ύπολοιπούς θαλασσίας αμοιβείας και δώσε έντολή εις τον μέγαν σωφεράρχην μου να έτοιμάσῃ τον στόλον μου διά να κατέλῳ εις τα Φάληρα. Βάλτε και τας πανοσιαικὰς σημασίας για τέλῳ εις τα Φάληρα. Βάλτε και τας πανοσιαικὰς σημασίας για τέλῳ εις τα Φάληρα. Βάλτε και τας πανοσιαικὰς σημασίας για τέλῳ εις τα Φάληρα.

— Μάλιστα κυρία.

— Τα μέγαρα μου άντηχουν άπό τας φωνὰς των πρωτοκόλλων και άκούονται αι φωναι ύπηρεσίας ιεραρχικὰς. Ο μέγας θαλαμάρχη εις τον μέγαν σαλονάρχη!

— Η κυρία κατέρχεται εις Φάληρα!

— Ο μέγας σαλονάρχης εις τον μέγαν πρωτοκολλάρχη!

— Η κυρία κατέρχεται εις Φάληρα!

— Ο μέγας πρωτοκολλάρχης εις τον μέγαν καρπαζάρχη!

— Η κυρία κατέρχεται εις Φάληρα!

— Ο μέγας καρπαζάρχης εις τον μέγαν σωφεράρχην!

— Η κυρία κατέρχεται εις Φάληρα!

— Έτοιμάζεται ο στόλος των λιμουζινών, κυματίζουν αι παναματικά σημαία, λαμβάνει τὴν τιμὴν να με δεχθῇ η προσωπική μου λιμουζίνα και η ακολουθοῦσα δευτέρα λιμουζίνα δέχεται τον μέ-

γαν καρπαζάρχη. Και εἰν ενδιαφέρεσθε να πληροφορηθῆτε τί εῖναι ο Βαθμός και ο τίτλος του μεγάλου καρπαζάρχου (πληροφορὸ διά την ιστορίαν) ότι τον βαθμόν τούτον εἰσέπιασα διά των πρωτοκόλλων μου ειδικῶς διά την Έλλάδα. Διότι εἰδὼ οί πτωχοί και οί πειναλέοι και ιδίως τα αλανάκια όταν βλέπουν αἴγλην και τα τοιαῦτα, γελοῦν άναίδως και προβαίνουν εις άποδοκιμασίας (κοινὰς καζούρας). Άνάγκη άπαραίτητος, λοιπόν, να υπάρχη άρμόδιος όστις να κατέρχεται άπό την λιμουζίνα και να μοιράζῃ καρπαζές πρὸς διασκορπισμόν των γελοντων και των αινιδών, πτωχῶν και πειναλέων.

— Ο έχων, λοιπόν, τα ύψηλά ταῦτα καθήκοντα του καρπαζομοιραστήματος, έχρίσθη μέγας καρπαζάρχης τίτλος λαμπρός και ο μισθός καλός. (Έντολή προσωπική μου άφού εισπράξουν οί πτωχοί τὰς άναγκαίους μέγας καρπαζίας να αποστέλλονται εις τις κουζίνες μου, να φάμε οί καῦμένοι πρὸς παρηγορίαν).

— Φθάει, λοιπόν, ο στόλος των λιμουζινῶν εις Φάληρα και άγκυροβολεί. Κατέρχονται (αὐτοπροσώπων) και τί να ιδῶ! Τσοκαρίες, πειναλέοι, πειναλέες, θορυβάδες, θρασείας και άναιδῆς αλχητῆς και μαρίδα, μαζεύονται περίξ άπό τη λιμουζίνα μου και βοοῦν:

— Ή μαντάμ Σουσου!

— Ήλθε για μπάνιο!

— Όασα! Ή Πυργοδέσποινα του Βούβουλα!

— Βγάξω το άριστοκρατικό κεφάλι μου άπό τα κρύσταλλα της ναυαρχίδας μου και λέω:

— Πτωχοί άνθρωποι, πρὸς τί αὐτὸς ὁ θόρυβος; Έάν πεινάετε, φορτωθῆτε εις τη λιμουζίνα μου, να σας ταίσω! Έάν όχι, διαλυθῆτε ησύχως.

— Φωναι:

— Όασα! Ξαναφώναξαν σαν τρελλοί.

— Ποσῶς, φυσικά δεν με ένοχλοῦν οί φωνασκίες του όχλου. Άλλοίμονο, εἰγὼ, η μεγάλη άριστοκρατίσσα άπό τίς Λόντρες, τα Παρίσια και τίς Νέες Υόρκες να δίδω σημασίαν στίς άσήμαντες τσοκαρίες.

— Υψωσα πάλιν τ' άριστοκρατικά «φασμαίιν» μου, τα έφερα έμπρὸς εις τα άριστοκρατικά μάτια μου, και καταδέχτηκα να ξανακυττάζῳ πρὸς τα έξῶ, ὁ όχλος εξακολουθοῦσε να όρμεται και να χειρονομῇ.

— Πτωχοί, πειναλέοι! εἰπα. Σας χρειάζεται ένα μικρὸ μάθημα.

— Όπότε δίδω έντολήν εις τον μέγαν καρπαζάρχη.

— Δράσε, Ύψηλέ!

Κατέρχεται άπό τη λιμουζίνα του ο μέγας καρπαζάρχης μου και όρμεται πρὸς τὴν μαρίδα:

— Ρε μπαγάσικα, οὔστ (γνωρίζε καλά την ελληνικήν).

Και έπειδὼ ὁ λαὸς των αινιδῶν δεν διελίετο, έδωσα την πρώτη καρπαζίαν όποτε έπρεσαν έπάνω οί θρασείας και των έτουλουμισα-σαν στο έξῶ. Υψιστε Θεῶ της Άριστοκρατίας! Τί τόπος είναι αὐτός!...

— Ο δυστυχῆς καρπαζάρχης μου εὑρίσκειται εις κλινικὴν θεραπευόμενος άπό το έξῶ που εισπράξῃ ἐν τη έκτελέσει του καθήκοντος. Πάντως του άπένειμα παράσημον ηρώϊκού έξυλοφορτώματος (ειδικῶς θεοπιῶν διά του πρωτοκόλλου) και ποῖος στη χάρι του!

Η ΜΑΝΤΑΜ ΣΟΥΣΟΥ

Μία κυρία ζήτησε άπό το διάσημο μαθηματικό Αἰνστάιν να της εξηγήσει με λίγα και άπλά λόγια τί πράγμα είναι ακριβῶς αὕτη η περιδέρηση θεωρία για τη σχετικότητα.

Πρόθυμος, λοιπόν, ὁ μεγάλος σοφός, άρχισε έτσι:

— Μία θερμή ήμερα, αγαπητή κυρία, έκανα τὸν περὶπατό μου μ' έναν τυφλό φίλο μου και του είπα ότι δεν θα ήταν άσχημο να πιναμε άπό ένα ποτήρι κρύο γάλα.

— Γάλα; μου απάντησε εκείνος. Το κρασί το ξέρω, αλλά το γάλα τί είναι;

— Το γάλα είναι ένα λευκό υγρὸ, του εξήγησα.

— Τί είναι υγρὸ ξέρω, αλλά το λευκό; Τί είναι το λευκό;

— Το λευκό, φίλε μου, είναι το χρώμα των φτερῶν ενός κυκνου.

— Τα φτερά τα ξέρω, είπε πάλι ο τυφλός. Αλλά τί είναι ο κύκνος;

— Ο κύκνος; Είναι ένα πουλί μ' έναν μακρὸ λαιμό λυγισμένο.

— Τί είναι λαιμός ξέρω, αλλά τί θα πῇ λυγισμένος;

— Έδῶ έχασα τὴν ύπομνησιν μου, κυρία μου. Του πιάνω το χέρι και του τετῶνῳ ρεχρί να σπῶση.

— Έτσι είναι λυγισμένο του λέω.

— Α! Τώρα ξέρω τί είναι το γάλα! μου είπε ὁ φίλος μου και ὁ Αἰνστάιν πρόσθεσε, κυττάζοντας μ' ένα χαμόγελο:

— Αὕτη είναι με λίγα και άπλά λόγια η θεωρία της σχετικότητας... Κόκκαλο η κυρία!...

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ύπνοβάτης

Έκ γάρ των θερινῶν ὥρῶν τοῦ καύσωνος φορέων κι' ἐκ γάρ, ὦ Ζεῦ, τῆς κλίνης μου τὰ πλήθη τῶν κορέων

προσφάτως κατακλίνομαι νύκτωρ ταρτασθόν, ὅτε σπουδαίαν ἐμπνευσιν ἔσχον ἀναφανδόν.

Ἦγουν τὰς νύκτας τὰς θερμὰς καὶ πεπονηρευμένας, ἔχων ταράττας γύρωθε καὶ δὴ συνεχομένας,

ἐνθα κοιμῶνται νεαροὶ καὶ νῦναι, ὡς εἰκός, νὰ δράσω ἀπεφάσισον εὐρέως κι' ἐπαρκῶς.

Ἐφ' ὃ προχθὲς κατακλιθεὶς, ἠγέροθην μετ' ὀλίγον καὶ ἀγγῶνῶν τὴν ὑπαρξίν πατέρων καὶ συζύγων,

προδύωρσιν ταρταστικῶς, ποῶν τὸν ὑπνοβάτην καὶ κατ' ἀρχὴν ἐφίλησον κυρίαν γλυκυντήν.

Κι' ἔχων τὰς χεῖρας πονηρῶς προσβιάς τεταμένας, ἠσπάσθην κι' ἄλλας γεαράς οὐ μὴν καὶ πανδρευμένας

κι' ἐνῶ οἱ ἄνδρες γύρωθεν ἠγείροντο με λύσαν, ἐγὼ τὴν παύσαν ἐκαμον κι' ἀρχαίῳ τὴν νῆ

ποια έννοια διφορούμενη.
ΕΚΕΙΝΗ: Γεμίζει χαρά μόλις έρχε-
σαι. Γεμίζει νειάτα! Σε κυττάζει με
λατρεία και λάμπει δόκλκηρη. (Σχε-
δόν κλαίει). "Αν της πούμε λοιπόν πως
αγαπιόμαστε... θα γελάσει ή μανούλα
μου... ή άμορφη και χαριτωμένη μα-
νούλα μου!

(Μεγάλη παύση).
ΕΚΕΙΝΟΣ: Δηλαδή... μάς συμβά-
νει ένα δράμα;

ΕΚΕΙΝΗ (δανεισμένο χαμόγελο):
Δραματάκι... χωρίς λύση.

ΕΚΕΙΝΟΣ (ανάγει τοιγάρο): Θα
βρούμε κάποια λύση, Κάτια...

ΕΚΕΙΝΗ (ταραγμένη): Σιγά! "Α-
κουσα τό κλειδί στην πόρτα. Φαίνεται
κλαμμένη! (Βιαστικά και παιδιαστι-
κα). Κάνε μου τη χάρη... να την παν-
τρεύης!

Η ΤΡΙΤΗ (μπαίνει): Γεια σας!...
(Τους κυττάζει): Τι συμβαίνει; (Σ'
Εκείνον): Καύμενε Κώστα! "Ακόμη
δεν την έπεισε; Είναι τώρα τρεις βδο-
μάδες που πάω ήθελαν σε επινάκλ' κά-
θε Τετάρτη και Παρασκευή! (Σ' Ε-
κείνη). Γιατί κλαίς, έσύ; Ποτέ ή "αύ-
λαία" στον έρωτα δεν άνοιξε με δά-
κρυα. Αυτά έρχονται στη δεύτερη και
στην τρίτη πράξη. (Κάθεται). Λοιπόν,
Κώστα, την έπεισε ή θέλεις τη βοή-
θειά μου; Μά τι πάθατε σεις; Βουδα-
θήκατε; (Συγκρατημένο πικρό χαμόγε-
λο). Τι λυπηρό που γεννήθηκε κάπως
έξυπνη! "Η κουταμάρα είναι, νομίζω,
ή μεγαλύτερη ευτυχία... (Χαρούμενη).
Σας άναγγέλλω... κέπήσμωνε ότι φεύ-
γω για τη Γαλλία και την "Ελβετία".
Μου τό συνέστησε ο γιατρός! (Σιγά).
Δεν πειράζει, αν δεν εμ' εδώ τό γά-
μο σας. Πρέπει να κυττάω τη ύγεια
μου, δεν είν' έτσι; Ένε κά' έπείγον.

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ελπίζω ότι δεν πρέπει
ν' άνησυχήσουμε...

Η ΤΡΙΤΗ: "Οχι, αγαπημένη μου
γκαφατζή, άφο... είναι ψέμματα!
ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ότι πάτε ταξίδι;

Η ΤΡΙΤΗ: "Οχι! Αυτό είν' αλήθεια!
"Αλλά δεν υποφέρω παρά μόνον από...
ψυχική άρρώστεια! Δεν υπάρχει λοιπόν
λόγος άνησυχίας! Θα γιατρευτώ! (Τους
κυττάζει χαμογελαστά): Ξέρω όλα ό-
σα έχετε πη, σαν να κρυφάκουνα!...

ΕΚΕΙΝΗ: "Εγώ... αισθάνομαι πονο-
κέφαλο!

Η ΤΡΙΤΗ: Τι προτιμάς; Νά πάρης
ασπιρίνη ή νά σε φιλήσ ή Κώστα;
ΕΚΕΙΝΟΣ (εμφανικά κι' αούθρημη-
τα): "Έχεις δικιο, Κάτια. Τό δράμα-
τάκι δεν έχει λύση... (Βουρκώνει).

Η ΤΡΙΤΗ (πικρό χιούμορ): Δεν πρέ-
πει να μπαίνει κανείς σ' ένα σπίτι, που
υπάρχει μια άμορφη κοπέλα και μια
υποφερτή χίρα μαμά! Ούτε εκείνες
πρέπει να τον δέχονται!... (Καταπι-
νώντας μια ύσφιδα λυγμού). Πρέπει...
να τους δέχονται άντρα κι' ένα ζωηρό
νέο! (Γελάει). "Αλλά πάλι μπορεί νά
μπλέξουν τα πράγματα! Οι καρδιές,
μπορεί να συναντηθούν αντίστροφες!...
Κάτια! Βάλε μας να πούμε κάτι!...
(Σ' Εκείνη) Τό ποτήρι. Είς ύγεια σας!
(Σ' Εκείνη) να εύχιστε!... "Ας
δωσουμε τώρα ένα εύχριστο τέλος σ'
αυτό τό... δράματάκι. "Η λύση υπάρ-
χει: Είναι τό ταξίδι μου! Θα λείψω με-
ρικά χρόνια... Καταρριμμένη! "Ελάτε τώρα,
θα γυρίσω παντρεμένη! "Ετσι, μπράβο!
παλητοπαίδα! Φιληθήτε! "Ετσι, μπράβο!
Και τώρα σάς φιλήσω κι' εγώ!...

(Αδελφία).
Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΝΣ

***

Ο Σιμπέλιους και τὰ πουλιά

Ο Φινλανδός συνθέτης Γιάν Σιμπέ-
λιους περπατούσε στο δάσος μαζί μ'
ένα μαθητή του προστατευόμενο. "Η-
ταν μια άνοιξιάνικη ήμερα και τὰ που-
λιά κελαιδούσαν στα δέντρα.

Ο Σιμπέλιους που είχε χήσει πολ-
λές άφες ευτυχίας στα δάση, ανεγνώ-
ριζε όλα τὰ πουλιά από τό καλάδι-
σμά τους και τὰ άνέφερε ένα-ένα στο
νεαρό μαθητή του.

Ξαφνικά ή συμφωνία τού δάσους στα-
μάτησε από τό βραχνό «κρά, κρά» ενός
κόρακα.

—Ποιό είναι αυτό τό πουλί; ρώτησε
ό σύντροφος τού συνθέτη.

Ο Σιμπέλιους, που δέ χώνευε κα-
θόλου τους κριτικούς και δεν παρέλει-
πε σε κάθε ευκαιρία πού τού παρου-
σιαζόταν νά εκδηλώσει την αντίπαθείά
του γι' αυτούς με καυστικό τρόπο, ά-
πάντησε με άηδία και περιφρόνησι:

—Αυτό τό πουλί είναι ένας κριτικός.

— "Έλα, λοιπόν, προχώρει, ή περιμένεις νά γί-
νη πράσινο;...

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΤΖΙΤΖΙΚΙ

Τί νά λήψ τό τζιτζίκι τί νά λήψ
με την τόσο πιά μονότονη φωνή του;
Τραγουδά, γελά, μιλά ή μήπως κλαίει;
Τί νά λήψ τό τζιτζίκι, τί νά λήψ
και δεν χάνει διόλου την ύπομονή του;

*

Τί νά λήψ τό τζιτζίκι, τί νά λήψ
με τό αδιάκοπο έκείνο ζι-ζι-ζι,
τέτοιαν ώρα, πού ή φύσι όλη κλαίει;
Τί νά λήψ τό τζιτζίκι, τί νά λήψ
τίς στιγμές, πού δεν κουράζεται νά ζή;

*

Μήπως λείπει γιά της αγάπης του τή γλύκα;
Τραγουδάει μήπως ένα κάποιο νόνο
ή μιλάει τρυφερά σε μια τζιτζίκια
ή εβύωσσε και άοχισε από πικά
ένα ζι-ζι-ζι, στον ίδιο πάντα τόνο;

*

Τί νά λήψ τό τζιτζίκι, τί νά λήψ
τίς στιγμές τού πνιγμού μεσημεριού;
Ζεματάει ή κάψα, ο λίβας άργονπνέει
κι' όμως τό τζιτζίκι λείπει, κι' όλο λείπει
σαν σπηάδι φλογερού καλοκαιριού.

*

Τό τζιτζίκι... Τί μονότονος ό ήχος,
πού άφήνει τό τζιτζίκι στο κλαδί,
έτσι άσκοπα μονάχο του και δίχως
νά σημαίνει κάτι τί αυτός ό ήχος,
ό άτέλειωτος μ' έπίμονη σπουδή...

*

"Ετσι πιά σαν τό τζιτζίκι έχω σκοπό
νά μην πάψω την αγάπη μου νά λέω,
νά σου ψιθυρίζω πάντα: «Σ' αγαπώ».
Κι' άς τό λέω χωρίς έλπίδα και σκοπό
κι' άς πονώ και άς μην ξέρης πόσο κλαίω...

*

Θέλω νάχω τζιτζικιού ύπομονή
νά σου λέω, κάθε τόσο, νά σου λέω
κι' αν μονότονο τό θέμα σου φανή,
έτσι άκούγοντας την ίδια τή φωνή,
νά μην ξέρης αν γελά ή σιγοκλαίω.

*

Τό τζιτζίκι σου νά είμαι αγαπημένη
κι' άμορφή μου κοπελλά μ' ένα σκοπό
νά σου λέω με φωνή πάντα θλιμμένη
κάποια λέει, τρυφερά και μεθυσμένη
νύχτα μέρα: «Σ' αγαπώ, ναι, σ' αγαπώ!»

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ο προφήτης ΗΛΙΑΣ

Τά έκκλησάκια του στις
βουνοκαρφές

Δέν υπάρχει κορυφή βουνού ή λό-
φου πού να μην έχη έκκλησάκι άφιε-
ρωμένο στη μνήμη τού Προφήτη "Η-
λία.

"Η παράδοσις λέει, ότι ό προφή-
της "Ηλίας ήταν τσιπάνος. Ταξι-
δευοντας κάποτε στη θάλασσα, συ-
νάντησε μεγάλη τρικυμία και κιν-
δύνεψε νά πνιγί. Προσευχήθηκε τότε
στό Θεό νά πάψη ή φουρτούνα κι'
ώρκίσθηκε πώς δεν θα ξαναταξίδευε
πιά στη θάλασσα.

"Υστερα, λοιπόν, από την προ-
σευχή του, ή τρικυμία κόπασε και
τό βαρκάκι του έφτασε γρήγορα
στην παραλία, όπου ό προφήτης
πήδησε άμέσως έξω κι' άρχισε ν' α-
νεβαίνει στο πιο κοντινό βουνό.

Τότε, άναφέρει ή παράδοσις, έ-
χασε και τὰ τσαρούχια του.

"Η πιο γνωστή κορυφή, πού φέ-
ρει τό όνομα τού Προφήτη "Ηλίας,
είναι, όπως άναφέρει ό Πουκεδύλ,
τό βουνό της Λακωνίας Ταύγετος,
όπου οι "Ελληνες λατρεύουν τόν ή-
λιον.

Ταύγετον τόν έλεγαν οι παλαιοί
(Σπαρτιάται)
και μακρυνού τόν λέγουσιν "Ηλιαν οι
(Μανιάται).

Λέει κι' ό παλός ποιητής Νικήτας
Νηφάκης:

Στην κορυφή τού Ταύγету βρι-
σκόταν στους αρχαίους χρόνους ένα
ιερό τού "Ηλίου, όπου θυσιάζαν ά-
λογα. Τώρα δε υπάρχει ένα έκκλη-
σάκι πρὸς τιμήν τού Προφήτη "Η-
λία. Πολλοί προσκυνητές άνεβαί-
νουν στην κορυφή, προσφέρουν θυ-
μιάμα και ανάδουν φωτιά, πού θυ-
μίζει τόν αρχαίο τρόπο της λατρείας
τῶν ήλιακών θεοτήτων.

"Άλλη παράδοσις λέει, ότι ό Προ-
φήτης "Ηλίας θεωρείται ό κύριος
της βροχής και βρίσκεται κυρίως
στα ψηλότερα μέρη, απ' όπου μπο-
ρεί εύκολότερα νά στέλνι τη βροχή,
όσες φορές οι άνθρωποι παρακα-
λουν νά βρέξει, έπειδή μαστίζει τη
χώρα τους ή άνομβρία.

Στους ύμνους πού ψάλλονται
στην έκκλησία στις 20 "Ιουλίου, ό
Προφήτης "Ηλίας άποκαλείται «ό
δεύτερος πρόδρομος της παρουσίας
τού Χριστού». "Αναφέρεται ακόμη
ως «έπίγειος άγγελος» και «ούρά-
νιος άνθρωπος».

Κατά τόν Άγιο "Ιωάννη τό Χρυ-
σόστομο, ό Προφήτης "Ηλίας θα έμ-
φανισή στη συντέλεια τού κόσμου,
συγχρόνως με τόν "Αντίχριστο, έ-
ξουδετερώνοντας έτσι την επίδρασι
τού πρώτου.

Ο ίδιος ό "Ιωάννης ό Χρυσόστο-
μος άναφέρει και τό εξής: «"Ανελή-
φθη εις ούρανοῦς, διότι ό κόσμος
οὐκ ήν αντίστιος αὐτοῦ».

Πάντως, ή χριστιανική θρησκεία
συγκαταλέγει τόν Προφήτη "Ηλία ά-
νάμεσα στους εξέχοντες προφήτες
καί άγίους, γιορτάζεται δέ την έπο-
χή πού οι άκτίνας τού ήλιου έχουν
περισσότερη θερμότητα και φώς.

***

Τά περίεργα της παληάς Βουλής

"Η "Ελλάδα ήταν ανέκαθεν ή χώρα
τῶν άπορίτων. "Απόδειξη ή παρακά-
τω είδησι, παρμένη από την "Ακρόπο-
λη της 26 "Ιανουαρίου 1890:

"Ενεκα της ασθενείας της θυγατρός
τού βουλευτού "Υδρας κ. Γκέκα, πασχού-
σης έλ έγκεφαλονωτιαίας μηνιγγίτιδος,
ή βουλή δεν θα συνεδριάσει ούτε σή-
μερον Παρασκευήν, ούτε αύριον, άλλα
την Δευτέραν».

46 τορίες της ζωής

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ζω και τού λόγου μου σ' αυ-
τή την πολιτισμένη πόλη,
πού είνε γεμάτη θορύβους.
Είχα γερά και στέρεα νεύρα,
άλλά σιγά-σιγά ξεφύτσαν και
κατάντησαν σαν ξεκορμνιστες
χορδες μπουζουκιού. Βλέπεις
και τό σπίτι μου είνε μέσα
στους θορύβους τού πολιτισμού.

Κάπου είκοσι μέτρα άπόστα-
σι, περνάει τό τράμ. Κι' έπει-
δή έκεί είνε στροφή, καθώς δια-
βαίνει αυτός ό διάβολος, ά-
φήνει ένα άπαισιο στρίγγλι-
σμα, πού με κάνει ν' ανατριχιά-
ζω. "Ανέναντι είνε ένα μπακά-
λικο πού έχει ραδιόφωνο. "Ενα
ταγκαρίκο πού έχει ραδιόφω-
νο. Και στη γωνία ένα καφε-
νείο πού έχει ραδιόφωνο.

"Επί πλέον, τό σπίτι μου
είνε σε πολυκατοικία. Σ' ένα
άπ' αυτά τὰ κτίρια, όπου το-
ποθετούνται οι άνθρωποι γιά
να ζήσουν, όπως τακτοποιού-
νται τὰ διάφορα έμπορεύματα
στα ράφια ενός καταστήμα-
τος, ό διπλανός μου έχει ρα-
διόφωνο. Ο άπό κάτω, ραδιό-
γραμμόφωνο. Ο άπό πάνω
και ραδιόφωνο και παιδιά,
πού τρέχουν.

"Όλη την ώρα, θέλουν νά
παίζουν τὰ καυμένα, τί νά
τους κάνης; Νά τὰ πνίξης;
Κι' έμεις μιά φορά κι' έναν
καιρό ήμασταν παιδιά και τρέ-
χαμε και δεν μάς πνίκανε,
γιά νά βασανίζομαστε τώρα.

Γερνούν και οι πούλητά-
δες. Πενήντα ως ογδόντα την
ήμερα. Περνούν και φωνάζουν. Είνε και τὰ ρο-
λαριότα παραθυρόφυλλα. Κάθε φορά πού άνε-
βαίνουν ή κατεβαίνουν, νομίζει πώς δουλεύει πο-
λύδωλο. Είνε και τὰ κουδούνια της πολυκατοικίας.
Δεκάξη διαμερίσματα, δεκάξη κουδούνια, με τίς
καρτέλλες τού κάθε έναίκου. Ο κ. Στούμπας
τό κουδούνι του. Ο κ. Φιούμπας τό δικό του. Ο κ.
Κουτσάλαχος τό δικό του. "Η κυρία Γαλαζιμάτα
τό δικό της. Ο κ. Ψέσπας-εγώ, δηλαδή, τό δικό
μου. "Όλοι τό κουδούνι μας, γιά νά μάς σημάνη
όποιος έπιθυμεί νά μάς άνταλώση. Κι' έτσι, λοι-
πόν, πού έχεις γλαρώσει τό άπομεινέρο γιά νά
εισπράξης τόν ύπνο πού δικαίω, εντρίν... εντρίν»
τό κουδούνι. Ποιος είναι;

—"Εδώ κάθεται ό κ. Στούμπας;

—"Οχι. Γράφει άπόψε, κύριέ μου, δίπλα στό
κουδούνι του. Δεν τό βλέπεις;

—Με συγχωρείτε.

Κι' αυτό νά γίνεται τρεις και τέσσερις φορές
την ήμερα.

Είναι και τό γραφείο μου. "Εκεί όπου εργά-
ζομαι γιά νά κερδίζω τόν έπίουστο, πού λένε. "Α-
πόδω περνάνε τράμ. "Από κάτω και άπέναντι, εί-
ναι δυό καταστήματα ραδιόφωνων. Είναι και τό
τηλέφωνο. Δέκα φορές την ώρα... "Α! ναι. Πώς
έξασα; Ξαναγυρίζω στό σπίτι μου, γιά νά προ-
σέσω ότι στην προνομιούχο περιφέρεια μου, υπάρχει και υπαί
θριος κινηματογράφος. "Από τίς όχτ' τό βράδυ ως τη μία ά-
κούω βάλ την ταινία — αν τύχη νάμει σπίτι μου. Διάλογοι
και φωνές στη μουσική άγγλική γλώσσα, φρεναρίσματα αυ-
τοκινητών πού κυνηγούν τους γκαγκστερς, πυροβολισμοί, γρυλ-
λίσματα άγρίων θηρίων, βουητά δροπιδάνων, βομβαρδισμοί
και όλες οι άκουστικές λεπτομέρειες κάθε ταινίας.

Τό εικοσιτετράωρο μου περνάει μέσα σε μιά άτέλειωτη χλα-
παταγιά. Νεύρα είν' αυτά. Τί νά σοῦ κάνουν; Θ' άντέξουν
όσο μπόρουν κι' έπειτα θα πάνε στό γιατρό.

—Σας χρειάζεται λίγη ήσυχία, γιά νά ήρεμήσουν τὰ νεύρα
σας, είπε ό δόκτωρ.

—Μου χρειάζεται πολλή ήσυχία, γιατρέ. "Αλλά πού νά τη
βρώ;

—Στην έξοχή. Θα πάτε νά μείνετε δυό-τρεις μήνες σ' ένα
χωριό. Μακριά από τους θορύβους της πόλεως. Εκεί, στη βα-
θεία σιγή της φύσεως, θα ξεκουραστήτε, θα ήρεμήσετε και θα
δυναμώσουν τὰ νεύρα σας. Κάντε αυτή την κούρα ήσυχίας
και θα με θυμηθήτε! Θα γυρίσετε άλλος άνθρωπος.

Ζήτησα πληροφορίες γιά διάφορα χωριά.

—Θα πάς στό δικό μου! μου σύστησε ό θάνατος, ένας από
τους γνωστούς μου. Στό Πρασινόχωρι.

—Είναι όμορφο έκεί;

—Όμορφα, λέει. Πρασινόχωρι, όνομα και πράμα. "Αέρας

καθαρός. Δάσος. Κλίμα υπέροχο. Νερό έξαιρετικό. Ζωή ειδυλ-
λιακή. Και θα πάς νά μείνεις στό σπίτι μου. Θα γράψω στους
γέγους μου, νά σοῦ δώσουν τό άπάνω δωμάτιο, εκεί πού έμένα
κι' εγώ. Ξεκουρασμένα σωματικό, πνευματικό, ψυχικό.

—"Εμένα μ' ενδιαφέρει τό άκουστικό.

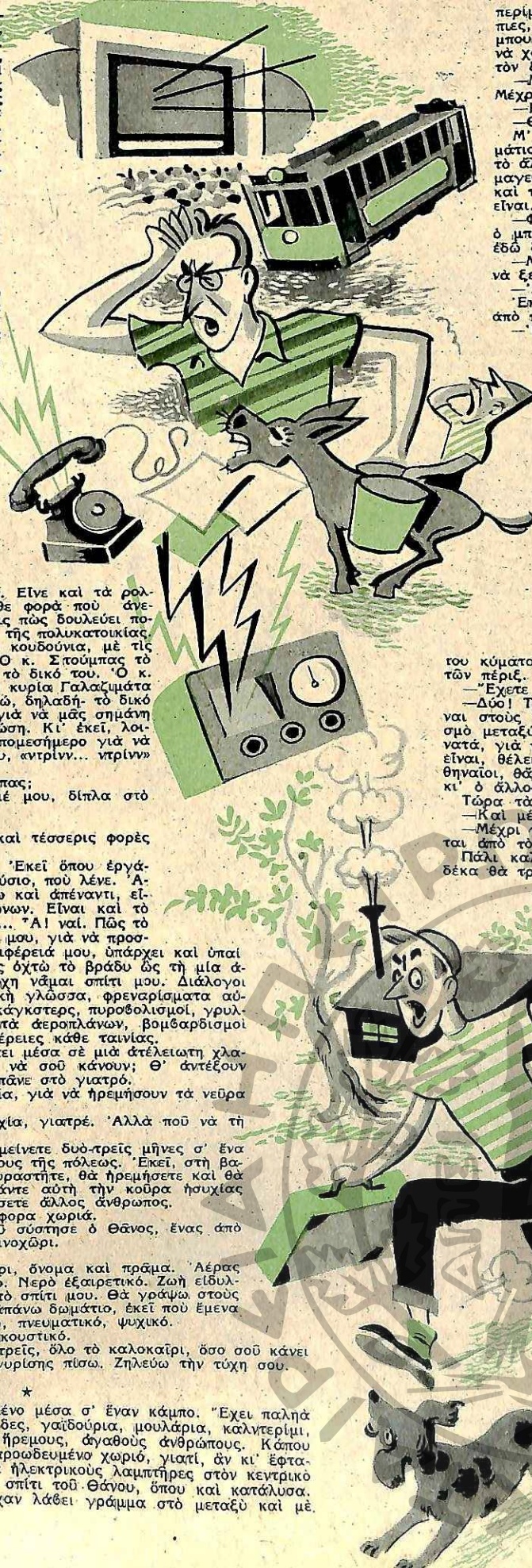
—"Εμένα δυό μήνες, τρεις, όλο τό καλοκαίρι, όσο σοῦ κάνει
—Και θα κάτσει δυό μήνες, τρεις, όλο τό καλοκαίρι, όσο σοῦ κάνει
γούστο. Και δεν θα θέλεις νά γυρίσης πίσω. Ζηλεύω την τύχη σου.

—"Αμ' εγώ, δεν τη ζηλεύω;

*

Τό Πρασινόχωρι είναι φυτωμένο μέσα σ' έναν κάμπο. "Έχει παλιά
στέρεα σπίτια, άχούρια, καφενέδες, γαϊδούρια, μουλάρια, καλντερίμι,
σχολείο, πλατεία και καλούς, ήρεμους, άγαθούς ανθρώπους. Κάπου
στον χιλιάρικο ψυχές. Και είναι προωδευμένο χωριό, γι'ατί, αν κι' έφα-
να πριν βασιλεύει ό ήλιος, είδα ηλεκτρικούς λαμπτήρες στον κεντρικό
δρόμο, στα μαγαζάκια και στό σπίτι τού θάνατος, όπου και καταλύσα.

Οι γέροι τού θάνατος, πού είχαν λάβει γράμμα στο μεταξύ και με

«"Οχι, δεν υπάρχει ή-
συχία πουθενά, είπα
στον έαυτό μου. Ούτε
στό χωριό, ούτε στην
πόλη».

δάσος. Κι' έπειτα θα γύριζα. Τουλάχιστον, από τις δέκα και μισή μέχρι τις πέντε το πρωί που θ' άκουγόταν ή καμπάνα, θα είχα έξη γεμάτες...
—Τώρα τι θα κάνω, γυνί μου; με ρώτησε ή κυρά-Παγώνα, καθώς μου σερβίριζε γλυκό και καφέ.
—Τώρα θα πάω έναν περίπατο έξω από το χωριό. Καί θα γυρίω το βράδυ.
—Εμείς τρώμε κατά τις όχτώ νύχτες.
—Δέν πειράζει. Έσείς να φάτε. Έμένα αφήστε μου εδώ κάτω πι-ατο φαί και μην άνησυχήτε για μένα.

Αυτός ό περίπατος με εύχαρι-στησε πολύ. "Έξω από καμιά τριανταριά μαντρόκυλα που με πρόγκιχαν καθώς περνούσα από τις ίδιοκτησίες που φρουρούσαν, δέν είχα άλλη ενόχληση. Γύρσα λίγη ώρα πριν βουδάρθουν τή με-γάφωνα. Τό χωριό είχε πέσει νά κοιμηθί. Μόνο στους καφενέδες, στην πλατεία, είχε μερικούς πε-λάτες, που έπαιζαν τάβλι και σκαμπίλι, κάτω από τό ηλεκτρι-κό φώς που τρεμόπαζε.

Μπήκα στο σπίτι τη στιγμή που σιωπούσαν τά ράδια. "Ο μπάρμπα Θωμάς δέν είχε κοιμηθί ακόμα. Καθόταν στην πόρτα και φούμαρε φιλοσοφικά.

—Καλώς τον! έπτε. Πώς πήγε ό περίπατος;
—Μιά χαρά. Τού λόγου σου πώς δέν κοιμηθήκες;

—Έγώ δέν έχω ύπνο. Έκει κα-τά τις δυό πέφτω και στις πέντε είμαι στο πόδι.

—Όμως έγω πάω νά κοιμηθώ.
—Καλά θα κάνης...

Ήταν ή στιγμή που, όπως εί-πα, έπεφταν νά κοιμηθουν και τά μεγάφωνα. Καί τότε ακριβώς, έ-νας άλλος κράτος χτύπησε την εύ-παθή άκοή μου. Ένας ρυθμικός και συνεχής κρότος. «Ντούκ-ντούκ-ντούκ...» «Ντούκ - ντούκ - ντούκ».

—Τι πράμα είν' αυτό που κά-νει έτσι, μπάρμπα Θωμά;
—"Ο ηλεκτρισμός!

—Δηλαδή;
—Είναι ή μηχανή που φτιάνει τό ρεύμα. Δουλεύει με πέτρες!

—Κι' άκούγεται τόσο πολύ;
—Μά τό εργοστάσιο είν' εδώ, παρακατούλια. Στην άλλη γωνία.

—Και δουλεύει όλη τη νύχτα;
—Όχι. Μάχρι τή μία. Από κει και ύστερα κόβεται.

—Ευχαριστώ πολύ! Καλά περ-νάτε κι' έσεις από ήσυχία.

—Ανέθηκε στην κάμαρά μου. Κα-νονικά, ένας ρυθμικός κρότος, μο-άζει με νανούρισμα. "Αμα τό πά-ρης από την άποψη αυτή, πέφτει στο κρεβάτι σου και κοιμάσαι τού καλού καιρού. Άλλά τά δικά μου νεύρα, δέν ήταν πρόθυμα νά συμ-φωνήσουν μ' αυτήν την άποψη.

Αυτό τό άσπασχο αυτοκ-ντούκ-ντούκ που εξακολουθούσε χωρίς διακοπή, λές και μαστίλωνε τό νευρικό μου σύστημα. Πήρα ένα βιβλίο και τώριξα στο διάβασμα.

—Άλλά τό μυαλό μου, όλο στό "ντούκ-ντούκ-ντούκ". Καί τό μάτι μου στο ρολόι. Δωδεκάμισι. Μία μου στο ρολόι. Δωδεκάμισι. Μία μου στο ρολόι. Δωδεκάμισι.

—Στη μέση, με μία παρά τέταρτο. Στη μέση, με μία παρά τέταρτο. Στη μέση, με μία παρά τέταρτο.

—Τελειωτά αναλαμπή, κόπικε και τό "ντούκ-ντούκ" και τό φώς. Δό-ξα σοι ό Θεός.

Κι' ότι γλάρωνα, άρχίζει έα-νά ό σκύλος του σπιτιού που έμε-να. Κι' άμέσως έρχεται άπάντηση από άλλο σκύλο. Καί κατόπιν έ-πειθαίνει ένας τρίτος. Καί σε πέν-τε λεπτά, λαβαίνουν μέρος όλοι οι σκύλοι τού χωριού και τών περιχώ-ρων. Ένα γαύγισμα λυσσασέο, με γαυγίσματα σε όλους τούς τόνους τής μουσικής κλίμακος: Μπάσοσι, τένόροι και βαρύτόνοι σκύλοι, γαύ-γίζουν χωρίς σταματημό.

Βγήκα στο παράθυρο.

—Τι γίνεται, μπάρμπα Θωμά;
Σκυλοκαυγάς;

—Όχι, παλληκάρι μου. Δέν τά ξέρεις τώρα τά σκυλιά; "Αμα γαύ-γισή τό ένα, λαβαίνουν τό λόγο και τ' άλλα... Είναι βλέπεις και ή παντρεμένη σου!

—Τι κάνει ή παντρεμένη σου;
—Αί, δέν ξέρεις; "Αμα τή βλέ-πουνε τά σκυλιά, τή γαυγίζουν. "Όπου νάναι θά καταλαγιάσουνε. "Εσύ άντε νά ήσυχώση!

—Ευχαριστώ πολύ. Άλλά πολύ άσχημη συνήθεια έχουν τά σκυλιά.

—Και τά κοκόρια τό ίδιο. "Αμα λαλήση ένας κοκόρας, βάνουνε κι' οι άλλοι μπρός. Νά, κύττα νά δής. Θα κάνω έγώ τών κοκόρα! Πριν προφτάσω νά τών σταμα-τήσω, ό μπάρμπα-Θωμάς άμάλυ-σε ένα βραχνό άκοορικόου. Μέσα σ' ένα λεπτό, όλα τά κοκόρια βάλ-θηκαν νά ξεφωνίζουν.

—Είδες; έπτε ό μπάρμπα-Θωμάς. "Ετσι τις νύχτες που κάθονται εδώ άγρυπνος, άμολάω κάνα γαύγι-σμα ή κάνα κοορικόου και περνάω την ώρα μου. "Εσύ άείντε νά ή-συχώσης...

Και τό πρωί ή καμπάνα. Τά κοκόρια. Οι κάττες. Οι πάπιες. Τά γαϊδούρια. Τά περιστέρια. Τά μα-γανοπήγδα. Καί πάλι ή καμπά-να. Έίπα νά κάνω κάνα δυό με-ρες ύπομονή, μπορεί και νά συ-νιθίστα σ' αυτή τη μουσική παν-δαίσια.

—Άς πού ήρθε ή Κυριακή. Ήπ-μέρωσε με πίπιζες και νταούλια.

—Τι γίνεται, μπάρμπα Θωμά;
—Έχουμε πανηγύρι;

—Όχι. Γάμοι! Παντρεύεται ή Θάνος τού Στραδοκάτσου με ή Ρηνιώ τού Πλατανόκτισου. Γλέντι τρικούβεργο. Έδώ παρακατούλια είναι τό σπίτι. Θάρθης;

—Όχι. Δέν πάω σέ γιορτάδες. Τ' άπόγεμα άναψε τό γλέντι.

Μουσική, τραγούδια, χορός και, κάπου-κάπου, πεντέξη κουμπούριες στον άέρα. Άνάστα τό χωριό. "Ο-λη τη νύχτα. Καί τό πρωί που ση-κάθηκα, έπειτα από έναν άήσυχο ύπνο, ή διασκέδασι εξακολουθούσε.

—Μά δέν καταλάγιασε ακόμα τό γλέντι, μπάρμπα-Θωμά;
—Τι λές, παλληκάρι μου. Άκό-μα μέσ άρχινησε!

—Και πάσο κρατάει;
—Τρείς μέρες και τρείς νύχτες. Καμιά βολά, και πέντε. Έδώ τούς γλένταμε τούς γάμους. Καί την έρχόμενη Κυριακή έχουμε άλ-λο. Θα παντρευτή ό Ζάχος τού Θωδωρή με ή Μαριώ τού Άραπό-γιαννου. Αυτό θάνε γλέντι! Θάρ-θουν κι' από τά γύρω χωριά.

—Τι ώρα φεύγει τό λεωφορείο για κάτω, μπάρμπα-Θωμά;
—Στις έντεκα.

—Δέν έχει άλλο ωριότερα;
—Όχι. Γιατί;

—Γιατί σάς άφήνω γειά.
—Βρέ παιδί μου, ακόμα δέν μάς ήρθες. Δέν κάθεται νά ήσυχάσης κάνα μήνα;

—Όχι, όχι...
—Σ' άρέσει τό νταοτούρι τής πολιτείας. "Όπως θές κι' είναι τό γούστο σου.

—Ήρθες κι' όλας; μου έπτε ό Θάνος εξαφισμένος. Γιατί;
—Γιά νά βρώ λίγη ήσυχία, Θά-νο μου.

—Όχι, δέν υπάρχει ήσυχία που-θενά, έίπα στον έαυτό μου. Έδώ είναι τά κουδούνια, τό τράμ, τά παιδιά τού άπάντα, τά ρολοιάρια παράθυρα. Έκει τά σκυλιά, τά κο-κόρια, οι πίπιζες και τά μεγάφω-να. Ακό σκέφτηκα, τό πήρα από-φασι και βρήκα την... ήσυχία μου. Στο κάτω τής γραφής, κάποτε θα ήσυχάση κανείς, μιά για πάντα...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

—Η γκάφα τού Λουδοβί-κου 15ου

—Όταν ό διάσημος για την έ-ποχή του γελοιοποιός τού βασι-λέως Κάρλου Β' τής Άγγλιας, Κίλλυγκριου, έπαισέφθηκε τό Λου-δοβίκο 15ο στο Παρίσι, ό Γάλλος μονάρχης τού έβεισε τούς ζωγρα-φικούς του πίνακες και τού έπέ-στησε την προσοχή σ' έναν μεγά-λο, που παρίστανε ή Σταυρώσι τού Χριστού και που ήταν κρε-μασμένος ανάμεσα σε δυό πορ-τραίτα.

—Σέ αυτό τό πορτραίτο που βρίσκεται δεξιά από ή Σταυρώ-σι, έξηγήσε από γελοιοποιό, είναι ό Πάπας, και στο άλλο που βρί-σκεται άριστερά είμαι έγώ.

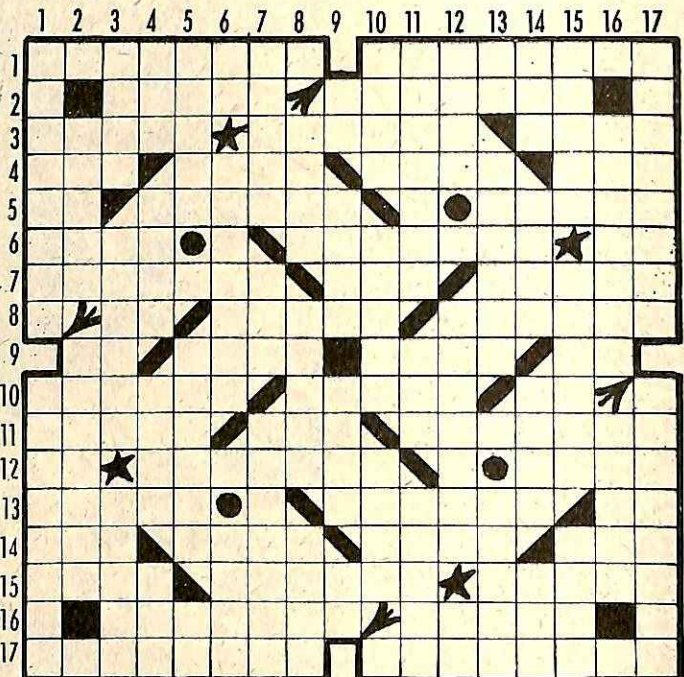
—Ευχαριστώ ταπεινά την Αυτού Μεγαλειότητα για την πληροφο-ρία! άπάντησε ό Άγγλος γελοιο-ποιός. Γιατί, άν και πολλές φορές είχα άκούσει ότι ό Χριστός είχε σταυρωθί ανάμεσα σε δυό λη-στές, ώστόσο ποτέ ως τώρα δέν ήξερα ποιοι ήταν!

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 442

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1 Ζώδιον. — "Ο πατέρας τής "Ι-στορίας.
- 2 Αυθάδης. — Προέρχονται από ένα ελληνικό νησί.
- 3 "Ελέγχονται από την Άγορα-νομία. — Άλλη όνομασία τής Άμφισσης. — Μουσικό όργανο.
- 4 Άνέπαφα. — Σπρώξιμο. — Τό δεύτερο μέρος τού έπωνύμου περιφήμου μουσουργού. — Θα

- 3 "Ομοιοκαταληξία. — Κατοικία. — Υγρασία τής γής.
- 4 Την διεδεχθή ό Ο.Η.Ε. — "Α-ριθμητικών (γεν.). — Πάντο-τε. — Πρόθεσις.
- 5 Άρχηγός μυθικής έκστρατει-ας. — Κοζάκος άξιωματούχος. — "Ομοία σύμφωνα.
- 6 Στο άλφάβητο έχουν την άν-τίθετη σειρά. — Άθηναϊκή συ-νοικία. — Άνοιγματα.

τά βρήτε ένωμένα στο σχέδιο «Μάραλ».

5 "Ο υπάρχων. — Γίνεται με ει-δική βελόνα. — Ερωτηματική άνωμυμία (πληθ.).

6 Χρησιμοποιείται στις φωτεινές διασημίσεις. — "Ιστορικός κα-τακτητής. — 54.

7 "Επικός ποιητής τής αρχαιότη-τος. — Έκει έρρισκόταν τό χρυ-σόμαλλο δέρας. — Βασανίζουν την άνθρωπότητα.

8 Δύο σύμφωνα που σχηματίζουν ένα τρίτο. — Μονή τών βυζαν-τινών χρόνων. — Φαρμακευτι-κό παρασκεύασμα (πληθ.).

9 Κυκλίζουν τό «Ζ». — Άνατο-λικό γυναικείο όνομα. — Καρ-ποφόρο δέντρο. — Τά θέλομε τής ημέρας.

10 Τά τού Δουνάδεως ένέπνευσαν τόν Στράκω. — Κέρματα. — Στενά συνδεμένα με τό βα-σιλέα.

11 Παρουσιάζουν κενά. — Τά πρώ-τα γράμματα που βρίσκουμε πάνω σε πολλούς φακέλους. — Ένδυμα που μπορείτε νά χρησιμοποιήσετε άμέσως.

12 Έπώνυμο Έλληνίδος ντιζέξ. — Φαίη... στήρ τού Χόλλυ-γουντ. — Πηγή.

13 Άναφορική άντωνυμία (αὐδ.). — Πλησιάζω. — Άρθρο (άνε-στραμένο).

14 Τό έχουν σχεδόν όλοι οι Σκω-τσέζοι. — Τόπος βοσκής. — Χώρις περιεχόμενο (πληθ.). — Έκφράζει μίσος.

15 Τραγούδι. — Φανατικός υπέρ-μαχος τής δημοτικής (έπών.). — Άποτρόπαιος.

16 Μυθολογικός γίγας. — Λεία.

17 Την πήραν οι Γάλλοι από τούς Γερμανούς (γεν.). — Έορτή τής Χριστιανώσυνης.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1 "Εδωσε τό έπώνυμό του σ' ένα ιστορικό μας υποβρύχιο. — Πόλις τής Πελοποννήσου (δημ.).

2 Παλαιοί κάτοικοι τής Μ. Ά-σίας. — Ποταμός τής Λακω-νίας.

7 Τά καρδάνια βρίσκουν εκεί λίγη δροσιά. — Προσ'οπική άν-τωνυμία (πληθ.). — Ρωσική Χερσόνησος.

8 Γειτονίζει με την Εύρώπη. — Προσοχή, εὐθραυστος. — Χρή-σιμος σπόν έλουργό.

9 Συνεχόμενα στο άλφάβητο. — Έχει πολλούς τό Χόλλυγουντ. — Εὐθύς. — Άλση χωρίς άρ-χή και τέλος.

10 Παλληκάρι. — "Η μέτρα τών Παπών. — Θεά.

11 Περιοχή τής Γερμανίας. — Άλλος μυθιοτοιογράφος. — Βρίσκεται στο κέντρον.

12 Χρονικός σύνδεσμος. — Δια-γράφει μία φωτεινή γραμμή στον ούρανό. — Διηγώνει δι-σταγμό.

13 Πρόθεσις πρό φωνήεντος. — Δυσέρετα. — Χώρα τής ΜΑ Άφρικής.

14 Μονάς βάρους. — Άδιακρίτως μεγέθους. — Ύμνω. — Μετα-τρέπονται σε καλλιεργήσιμες έκτάσεις.

15 "Ιταλική ναυτική βάση. — Κο-ροϊδία. — Μουσουλμάνος.

16 Μέρμυρα. — Γειτονικά.

17 Προορίζονται για τούς έκκλη-σιαστούμενους. — Άνύψωσις.

Η λύσις τού 441

στή σελ.

Η λευχαιμία προσβάλλει κυρίως τούς γιατρούς

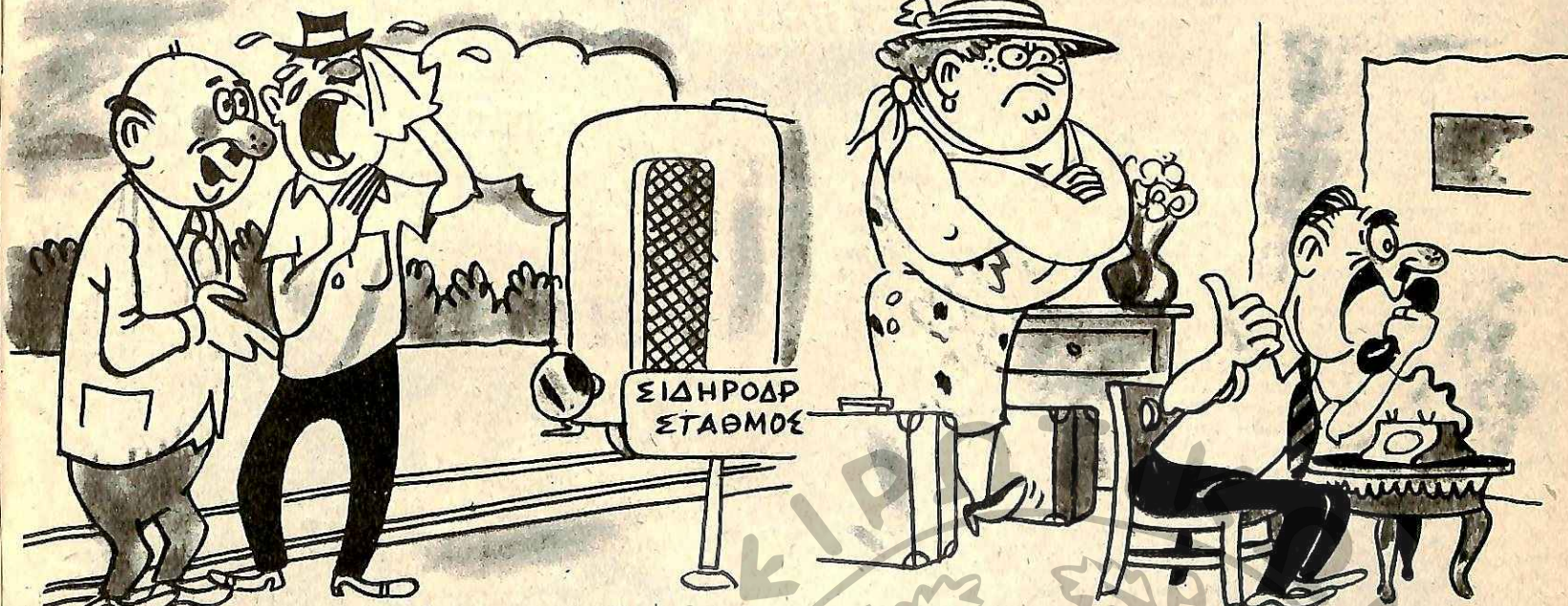
Σύμφωνα με μία στατιστική τού δόκτορος Πέλλερ, ή λευχαι-μία προσβάλλει κυρίως τούς για-τρούς. "Ο έρευνητής αυτός βρήκε ότι στούς τέσσερις άσθενείς από λευχαιμία, οι τρείς είνε γιατροί. Κατά πρώτο λόγο, ή άσθένεια αυτή προσβάλλει τούς ραδιολό-γους και τούς δερματολόγους που χρησιμοποιούν τις άκτίνες Χ και κατά δεύτερο λόγο όλους τούς γιατρούς, που λίγο ή πολύ χρησι-μοποιούν άκτίνες.

— Αποστείλε, μη χοροπηδάς έτσι!... "Αλλαξα γνώ-μη... Δέν θα πάω έξοχη!...

— Και νά σκεφτής, Μαρία, ότι σ' άφησε ή κυρία σου για νά μου κάνης τίς... δουλειές τού σπιτιού!...

— Στο καλό, Πουλχερία και νά προσέχης τόν έαυτό σου!...

— Καλά ντέ, μην κλαίς! Θα ξαναγυρίση...
— Γι' αυτό άκριβώς... κλαίω!...

— Επιδέλους, χρυσή μου, ελεύθερος!... "Ο... έλέ-φας μόλις έφυγε για την έξοχη!...

— Αποστείλε, μη χοροπηδάς έτσι!... "Αλλαξα γνώ-μη... Δέν θα πάω έξοχη!...

— Αντρέα, μη βιάζεσαι νά μου πās τόσο γρήγορα τις βαλίτσες στο σταθμό... Άργεί ακόμη τό τρέινο!

Ταυτόχρονη εφαρμογή «άνθρακικής χιόνος» και ηλεκτροπλύξεως. Ο γιατρός κρατάει με το δεξί χέρι μία μικρή συσκευή που παράγει «άνθρακική χιόνος» και με το αριστερό μία λεπτή βελόνα ηλεκτροπλύξεως.

Μία ή περισσότερες ενέσεις με μία σκληρυντική διάλυση στα μέρη όπου τα τριχοειδή αγγεία είναι φανερά. Οι ενέσεις αυτές γίνονται με βελόνα πάχους 4/10 του χιλιοστομέτρου.

2) Έφαρμογές διαθερμίας, που προκαλούν ηλεκτροπύξη του αίματος.

3) Για να εξαφανισθούν και τα τελευταία ίχνη των «πλεγμάτων», γίνονται επιθέματα πάνω σ' αυτά με «άνθρακική χιόνος», που τοποθετείται μέσα σε μικρά σακκουλάκια.

Αλλά το αποτελεσματικότερο μέσον θεραπείας της τριχοειδικότητας είναι η... πρόληψή της. Η ζωή στον καθαρό αέρα κατά το καλοκαίρι και μερικές κατάλληλες ασκήσεις θα σας βοηθήσουν σ' αυτό.

Σας υποδεικνύουμε κατωτέρω μερικές απ' αυτές τις ασκήσεις.

Άσκηση πρώτη.—Τα χέρια στα ίσια. Περπατήστε με τις μύτες των ποδιών, προσπαθώντας ώστε σε κάθε κίνηση η κνήμη και ο μηρός να σχηματίζουν όρθη γωνία. Διάρκεια της άσκησης 2 λεπτά.

Άσκηση δεύτερη.—Τα χέρια στα ίσια όπως και προηγουμένως. Σηκώστε έναλλάξ τα πόδια προς τα πλάγια, όσο ψηλότερα μπορείτε. 10 φορές.

Άσκηση τρίτη.—Τα χέρια στα ίσια πάντοτε. Οι φτέρνες ενωμένες. Θα απομακρύνετε, αντίθετα, όσο περισσότερο μπορείτε τις άκρες των ποδιών. Ο κλαδόν. Θα τεντώσετε όσο περισσότερο μπορείτε προς τα πλάγια τα γόνατα. Σηκώστε. 10 φορές στη σειρά.

Άσκηση τέταρτη.—Ξαπλώστε στη ράχη. Σηκώστε τα πόδια και αρχίστε

Τα ροδώδη ΠΛΕΓΜΑΤΑ ΣΤΑ ΠΟΔΙΑ

Μία πάθηση που δεν κρύβεται το καλοκαίρι

Οι αισθητικοί γιατροί χρησιμοποιούν κατά τον τελευταίο καιρό, έναν όρο, που φαίνεται αρκετά μυστηριώδης. Μιλούν για «τρίχωση» των κάτω άκρων, που είναι πολύ συχνή στις γυναίκες. Αν αναλύσουμε αυτή την περίεργη λέξη, θα ιδούμε, ότι αποτελείται από τρεις άλλες: το επίρρημα τής, που σημαίνει μακριά, και τα ουσιαστικά αγγείον και έκτασις. Η τριχοειδικότητα είναι, λοιπόν, μία διαστολή των αγγείων, που βρίσκονται μακριά από την καρδιά.

Όταν η κυκλοφορία δεν γίνεται κανονικά, το αίμα λιμνάζει στις τελευταίες διακλαδώσεις των αιμοφόρων αγγείων, δηλαδή στα καλούμενα τριχοειδή, που βρίσκονται κάτω από την επιδερμίδα και προκαλεί τη διαστολή τους. Δημιουργούνται έτσι μικρά κόκκινα νηματίδια, που είναι πολύ αντισθητικά και που μοιάζουν με έκεϊνα της ροδώδους ακμής. Τα νηματίδια αυτά παρατηρούνται συνήθως στην εσωτερική επιφάνεια των μηρών και των κνημών.

Η τριχοειδικότητα είναι μία φλεβίτις σε μικρογραφία, που, αλλοίμονο, δεν μπορείτε να κρύψετε κατά τους θερινούς μήνες. Γιατί το καλοκαίρι είναι η εποχή του γυμνού και στις πλάζ, εκτός από τους ώμους και τη ράχη σας, θα χρειαστεί επίσης να φανερώσετε και τα πόδια σας ως την άρχη των μηρών. Και τα πόδια που έχουν τριχοειδικότητα, δεν είναι βέβαια καθόλου εύχρηστο να τα βλέπτε κανείς.

Η τριχοειδικότητα εμφανίζεται σε δύο στάδια. Στο πρώτο τα τριχοειδή αγγεία παρουσιάζουν κατά περιοχές μία έλαφρη διόγκωση, που συνοδεύεται και από κοκκίνισμα. Στο δεύτερο, η διαστολή των τριχοειδών αγγείων εντείνεται και το δέρμα μοιάζει τότε με δίκτυο. Υπάρχουν γυναίκες που τα πόδια τους είναι γεμάτα με «πλέγματα» αυτού του είδους. Αλλά σε τί όφειλεται η τριχοειδικότητα;

Ας σπεύσουμε να σας πούμε, ότι αυτή η ασθένεια προσβάλλει κατά προτίμηση τις γυναίκες. (Οι άντρες αντιπροσωπεύουν ένα ποσοστό μόλις 10 % σχετικά με τις γυναίκες που προσβάλλονται από τριχοειδικότητα).

Οι ένοδοκρινολόγοι αποδίδουν αυτή την ασθένεια, όπως και πολλές άλλες του κυκλοφοριακού συστήματος, σε έλαττωματική λειτουργία των ένοδοκρινών αδένων.

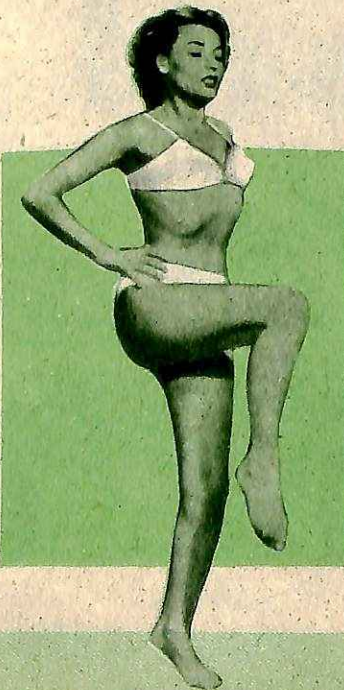
Οι ώθηκες παίζουν σημαντικό ρόλο στην προκειμένη περίπτωση. Παρατηρήθηκε, ότι η τριχοειδικότητα είναι συνήθως στις γυναίκες που έχουν ακανόνιστη περίοδο και ότι τα «πλέγματα» είναι έντονατετα κατά τη διάρκεια της ροής.

Η υπόφυση, το σπυρτί και ο θυρεοειδής αδένας παίζουν επίσης ρόλο στην εμφάνισή της τριχοειδικότητας.

Αλλά και διάφορες μηχανικές αιτίες μπορούν να προκαλέσουν μία έλαττωματική κυκλοφορία στην επιφάνεια του δέρματος π. χ. η περιωρισμένη ελαστικότητα των ιστών, οι αναλασσύμενες πλύσεις με ζεστό και κρύο νερό, το σφίξιμο της κοιλιάς και των μηρών με στενούς κορσέδες ή ζαρετιέρες κτλ.

Η θεραπεία της τριχοειδικότητας γίνεται με διάφορα μέσα, που, όταν εφαρμοσθούν όπως πρέπει, αποδίδουν άριστα αποτελέσματα. Οι διαδοχικές φάσεις αυτής της θεραπευτικής αγωγής είναι οι ακόλουθες:

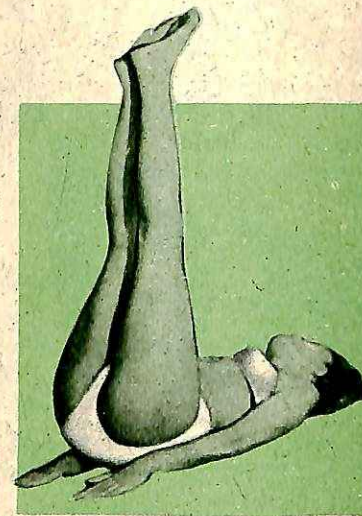
Τότε από τις βασικές ασκήσεις που περιγράφονται στο κείμενο. Η δεύτερη, η τρίτη και η πέμπτη.

να τα κινήτε σαν να βρισκόσαστε σε ποδήλατο. Θα προσπαθήτε να σηκώνετε τα πόδια σας όσο ψηλότερα μπορείτε. Διάρκεια της άσκησης 1 λεπτό.

Άσκηση πέμπτη.—Ξαπλώστε και πάλι στη ράχη. Σηκώστε τα πόδια σας και αρχίστε να τα κινήτε εκ των κάτω προς τα άνω και από μπροστά προς τα πίσω. 10 φορές.

Και τώρα να δύο παρα-

σκευάσματα που θα διευκολύνουν την κυκλοφορία του αίματος μέσα στις φλέβες και θα επιταχύνουν τη θεραπεία.

Τα παρασκευάσματα αυτά μπορείτε να τα φτιάξετε μόνη σας, αφού προμηθευθήτε τα απαραίτητα συστατικά, ή να δώσετε τις συνταγές στο φαρμακοποιό σας για να σας τα παρασκευάσει. Και τα δύο θα σας ωφελήσουν πολύ, σε όλα τα στάδια της ασθένειας, αν φυσικά ακολουθήσετε καλά τις οδηγίες που σας δώσαμε.

α) Υγρόν εκχύλισμα «χαμαμέλι»	15 γραμ.
Υγρόν εκχύλισμα «hydratilis»	15 »
Γλυκερίνη σε πυκνότητα 30%	45 »
Οινόπνευμα 90 βαθμών	45 »
Μισή κουταλιά του καφέ δυο φορές την ημέρα.	
β) Έκχύλισμα «μαρρόν ντ' Εντ»	1 γραμ.
Οινόπνευμα 90 βαθμών	15 »
Γλυκερίνη	15 »
Υγρόν εκχύλισμα «χαμαμέλι»	15 »
3-5 σταγόνες δυο φορές την ημέρα.	
Τα δύο αυτά παρασκευάσματα μπορείτε να τα χρησιμοποιήσετε έναλλάξ.	

Ποιήματα... «Φίλες»

Για λόγους σοβαρώτατους ή γι' ασυμάντους λόγους τα θηλυκά μας άρχισαν και μπλέκουν με συλλόγους και βλέπετε στα χρόνια μας, το «ασθενές το φύλον» μ' ενδιαφέρον ζηλευτό, να καταπιάνεται κι' αυτό, με σωματεία διάφορα και με όμιλους... «φίλων»!

Κι' υπάρχουν τέτοιοι όμιλοι, δεκάδες για την ώρα, μέσ' στο κλεινό το αστυ μας και σ' όλη μας τη χώρα, όπως οι «φίλες της Ακτής», οι «φίλες των Γραμμάτων» της «Μουσικής» και των «Τεχνών» καθώς και των... («κομμάτων»!)

Υπάρχουν «φίλες» μερικές που γίνονται... «πονετικές», και μία καρδιά παρηγορούν που τόσο υποφέρει. Κι' ύστερα αινιωμαστικά, χωρίς να πάντοτε... «φιλικώς» γιατί «φίλια» έτερη θα τις ενδιαφέρει... (κι' αλλάζουν τρεις και τέσσερις το κάθε καλοκαίρι!)

Θα συναντήσεται ασφαλώς υπάρξεις μας ώραιες, καλλίγραμμες, υπέροχες και γοηστές μοιραίες, που είναι οι προετοιμασίες κι' οι «φίλες των άθλων» κι' απροστατευτών... ζώων! Σκοτώνονται για τα γατιά και γίνονται κομμάτια, περιποιούνται τα σκυλιά και τα κυττών στα μάτια. Και αν ο Δάκης φέρει, ελπίζει την «Ελενα λατρεία» και στον σφοδρόν του έρωτα τον ολκόν της γυρεύει, ούτε δεκάρα τσακιστή δεν δίνει για τον Δάκη κι' ως τρέχει αυτός συνέχεια κοντά της σαν... σκυλάκι!

Είς «φίλες» τις άμετρες καθώς και τις ποικίλες, θα βρή κανένας σήμερα και της «Ακτής τις φίλες», που τ' αερογιάλια όλες τους κυττάνε να στολίσουνε και που σε σκανδαλίζουνε, γιατί ένας τέτοιος όμιλος και τέτοια ομάδα «φίλων» στην άμμο περιφέρεται με της συκής τό... φύλλον. Κι' εφ' όσον έχουν μάλιστα, σκοπόν συγκεκριμένον, να είναι... φίλες των ακτών κι' ουχί των... λουομένων, το τακτικώτατο κοινόν των... διατρήτων καμπινών και των καντών των άμμων, με τέτοιες φίλες γίνεται κι' αυτό... φιλοθεάμον!

Τις «φίλες της υπαίθρου» μας θα συναντήσεται ύστερα, που σαν πετροχειλίσσα και αγριοπερίστερα, προς τα βουνά τ' απρόσιτα τις πέτρες απλώνουν, ή σαν αγριοκάτσικα στα βράχια σκαρφαλώνουν. Και φυσικά, τέτοιες συμίες, καθώς τις αντικρύζεις κι' εσύ, «σαι μόνος κι' έρμος και δέρονσαι μονάχος, αναστενάζεις μέσα σου και σιγομουρμούριζεις: —Γιατί να είμαι άνθρωπος και να μην είμαι... βράχος».

Υπάρχουν «φίλες» άπειρες, αγαπητοί μου φίλοι, διότι ορίει ειδικώς προς τη φίλια το θήλυ. «Φίλες ακτών» που είπαμε και «φίλες των όρεων», «φίλες του δάσους» αρκετές και «φίλες των... αρχαίων». Φίλες, επίσης, του χορού, μα και του σινεμά. Έκαστη τη φίλια της έχει που προτιμά. Αλλά νομίζω προ πάντων—το λέω δε άνευ θυμού—πως είναι περισσότερες οι φίλες της... δόσ' Ήμου. Φίλια που να εκδηλωθή, θέλει και ποροφόλι, και τη φίλια τους αυτή τήνε πληρώνουμε δόλι.

Επιμερογραφίες
Mrs. Tachia. & Επιμερογραφίες T.

Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΩΝ ΣΤΕΝΑΓΜΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο ευγενής Άλτιέρ, αγάπαι τη Λεονώρα Δάνδολο, που πρόκειται ν' αρραβωνιστή με το Ρολάνδο, το γιού του δόγη Κανδιάνο. Για να μεταίωση αυτούς τους αρραβώνες, ο Άλτιέρ καταστρώνει ένα σατανικό σχέδιο, έχοντας για συνεργούς το φίλο του Βέμπο και την εταίρα Ίμπέρια, που θέλει να εκδικηθώ τον Ρολάνδο, γιατί απέκρουσε τον φλογερό έρωτά της. Την άλλη μέρα, ενώ όλα είναι έτοιμα για τους αρραβώνες, εμφανίζεται ο Μεγάλος Ίεροεξεταστής Φόσκαρι, που συλλαμβάνει το Ρολάνδο ως έχθρο της Δημοκρατίας. Η Ίμπέρια κατηγορεί μπροστά στο Συμβούλιο των Δέκα τον Ρολάνδο ότι σκότωσε τον ευγενή Νταβίλα, που πραγματικά έχει σκοτώσει η ίδια. Ίσχυρίζεται επίσης ότι ο Ρολάνδος ήταν έραστής της κι ότι την επισκεπτόταν κάθε βράδυ στο μέγαρό της. Η Λεονώρα νοιώθει την καρδιά της να ξεσπάζει ακούγοντας την τελευταία κατηγορία. Ο Φόσκαρι, που δειρεύεται να φέρει το δογικό στέμμα στο κεφάλι του, κατηγορεί επίσης τον δόγη Κανδιάνο ως έχθρο της Δημοκρατίας και τον συλλαμβάνει. Στο μεταξύ, η Λεονώρα έχει χάσει τις αισθήσεις της. Ο Άλτιέρ πλησιάζει τον Δάνδολο, τον πατέρα της και τον τρομοκρατεί, λέγοντάς του ότι είναι κι αυτός ύποπτος κι ότι ο πέλεως της δικαιοσύνης θα πέση βαρύς πάνω στο κεφάλι του. Ο Δάνδολο, επηρεασμένος απ' αυτές τις απειλές, του υπόσχεται ότι θα του δώσει την κόρη του ως σύζυγο.

3ον Τη στιγμή εκείνη, η Σύλβια, η μητέρα του Ρολάνδου, εμφανίστηκε μπροστά της. Τα μάτια της έλαμπαν και θάλεγε πως μια υπεράνθρωπη δύναμη την έσπρωχνε.

— Κόρη μου, φώναξε, έλα μαζί μου!... Έμεις οι δυο θα εκδικηθούμε η θά πεθάνουμε μαζί!

Η Λεονώρα στύλωσε πάνω της τα μάτια της που η απελπισία έκανε να φαίνονται τεράστια.

Και, ξαφνικά, η όργη κι' η αγανάκτηση, που μάταια προσπαθούσε να συγκρατήσει, ξεσπασαν με την όρμη της καταιγίδας.

— Έγώ, κόρη σας; είπε. Έγώ; Η Σύλβια δεν φάνηκε πως κατάλαβε.

Πώς, άλλωστε, θα μπορούσε να καταλάβει; Δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία, ότι η Λεονώρα ήταν πρόθυμη να θυσιάσει και τη ζωή της ακόμη, για να μπορέσει ν' απελευθερώσει το Ρολάνδο.

Επίπασε τη Λεονώρα από το μπράτσο και θέλησε να την παρασύρει μαζί της.

— Έλα, κόρη μου, της είπε. Έλα... Θα ξεσηκώσουμε το λαό και θα τον ρίξουμε σαν καταπέλτη πάνω σ' αυτό το άνομο...

— Έπειτα από δύο ώρες, δεν θα έχω μείνει ούτε πέτρα από το άντρο αυτό της κατασχύνης και της ατιμίας!... Θα τους ελευθερώσουμε έτσι τον Κανδιάνο και το Ρολάνδο... το γιού μου... το μνηστήρα σου!

Ακούγοντας αυτά τα λόγια, η Λεονώρα ξέσπασε σ' ένα τρελλό γέλιο. Χοντρά δάκρυα κυλούσαν πάνω στα μάγουλά της που έκαigan.

— Τον μνηστήρα μου! είπε. Α, κυρία, πηγαίνετε, λοιπόν, να ρωτήσετε την εταίρα Ίμπέρια ποιά ήταν η γυναίκα που αγάπησε ο Ρολάνδος Κανδιάνο!...

Αυτή τη φορά, η Σύλβια κατάλαβε. Η Λεονώρα είχε πάψει πια να ενδιαφέρεται για το Ρολάνδο και τον άφησε στην τύχη του.

— Και σύ! ψιθύρισε με φωνή τόσο σιγανή που μόλις ακουγόταν.

Για μία στιγμή, ταλαντεύθηκε και φάνηκε πως θα σαριαζόταν στο πάτωμα. Άλλα άμεσως έπειτα σήκωσε τα χέρια της στον ουρανό, σαν νάθελε να εκστομίσει κάποια τρομερή βλακεία. Από το στόμα της, όμως, δεν βγήκε καμιά λέξη.

Προχωρούσε τώρα προς την πόρτα. Βγήκε απ' αυτήν με το κεφάλι ψηλά κι' αρ-

χισε να κατεβαίνει τρέχοντας τη σκάλα. Έπειτα από μερικές στιγμές, η Σύλβια Κανδιάνο εμφανίστηκε ανάμεσα στο εξαγριωμένο πλήθος. Στο φως των πυρών που φωτίζουν το κατάλευκο πρόσωπό της, θα την νόμιζες σαν το πνεύμα της οδύνης και της ανταρσίας!

Η Λεονώρα, βλέποντας την να τρέχει έξω από την αίθουσα, αισθάνθηκε τύψεις για τα σκληρά λόγια που της είχε πη. Κι' όρμησε προς το μέρος της, φωνάζοντας ανάμεσα στους λυγμούς που τάρασαν το στήθος της:

— Μητέρα... μητέρα... είπα ψέμματα! Η καρδιά μου είναι παντοτεινά δική του! Έρχομαι!... έρχομαι!... Θα τον σώσουμε η θα πεθάνουμε!...

Άλλά, ξαφνικά, ένα μαύρο πέπλο σκέπασε τα μάτια της κι' έπεσε μπρούμυτα στο πάτωμα.

Ο πατέρας της, που την είχε παρακολουθεί, τη σήκωσε άμέσως στα χέρια του και βγήκε από την αίθουσα.

Όλοι αυτοί οι άνθρωποι — ο Κανδιάνο,

νο, η Σύλβια, ο Ρολάνδος, η Λεονώρα, ο Δάνδολο — πριν από δύο περίπου ώρες, έφτιαναν ένα χαρούμενο κι' ευτυχισμένο σύνολο. Άλλά τώρα είχαν διασκορπισθεί από τον κυκλώνα της συμφοράς που είχε ξεσπάσει πάνω τους.

Η κούλα των ζωντανών

Ο Ρολάνδος Κανδιάνο, βγαίνοντας από το δογικό ανάκτορο, είχε διασχίσει γρήγορα τα τρία δωμάτια που βρίσκονταν πριν από την αίθουσα του Συμβουλίου των Δέκα.

Όταν έφτασε στον προθάλαμο, ο Φόσκαρι που τον ακολουθούσε, άνοιξε μια πόρτα και του είπε:

— Περιμένετε εδώ... Θα σας καλέσουμε έπειτα από μερικά λεπτά...

Ο Ρολάνδος δίστασε για μία στιγμή. Άλλά κατανίκησε άμέσως το δισταγμό του και διασκέδισε το κατώφλι...

Η πόρτα έκλεισε άμέσως πίσω του. Και, την ίδια στιγμή, κάθε θόρυβος, έσθυσε γύρω του. Ο Ρολάνδος είχε την εντύπωση πως είχε μεταφερθεί, ξαφνικά, σε απόστασι εκατοντάδων χιλιομέτρων από το δογικό ανάκτορο.

Κύτταξε γύρω του.

Βρισκόταν σ' ένα στενόμακρο δωμάτιο, που δεν είχε κανένα άλλο άνοιγμα, εκτός από ένα μικρό φεγγίτη, στο ταβάνι. Μέσα σ' αυτό δεν υπήρχαν ούτε έπιπλα, ούτε καθίσματα.

Ο Ρολάνδος ανατρίχιασε. Ένας άοριστος φόβος άρχισε να χάνεται μέσα στην ψυχή του.

Κατάφερε, ωστόσο, να κατανικήσει αυτή τη στιγμή της λιποψυχίας. Έστεκε τώρα όρθιος στη μέση του δωματίου, με τα μάτια στυλωμένα στην πόρτα.

Πέρασαν πέντε λεπτά... έπειτα δέκα... ύστερα κι' άλλα δέκα...

Βρισκόταν τώρα πάνω από ώρα μέσα σ' αυτό το δωμάτιο.

Άρχισε τότε να χάνει την υπομονή του και, πλησιάζοντας στην πόρτα, προσπάθησε να την ανοίξει. Κόπος χαμένος! Ηταν άμπαρωμένη απ' έξω.

Έμεινε, ωστόσο, κοντά στην πόρτα, σαν να προσιθανόταν κάποια απειλή πίσω απ' αυτήν.

Μήπως, λοιπόν, είχε κάμει λάθος; Είχε την εντύπωση πως ήταν πάνω από ώρα μέσα σ' αυτή την αίθουσα κι' ωστόσο, μπορεί να μην είχαν περάσει παρά μόνον μερικά λεπτά. Η ανυπομονησία του τον έκανε σίγουρα να νομίζει πολύ μεγαλύτερο το χρόνο που είχε κυλήσει.

Προσπαθούσε να κρατήσει την ψυχραιμία του. Άλλά δεν το κατάφερνε. Η ανυπομονησία του τον έκνευριζε...

Στο τέλος, έχασε ολότελα τη συνείδηση του χρόνου. Από τότε βρισκόταν μέσα σ' αυτό το θάλαμο; Από ώρες πολλές ή από μερικά λεπτά;

Ήταν άνικανος να το πη.

Όλόγυρα του άπλωνόταν πάντα η ίδια σιωπή. Δεν ήταν η σιωπή που φέρνει στην ψυχή την ηρεμία, αλλά μια άλλη σιωπή που του πλάκωνε το στήθος και του έσφιγε το λαιμό...

Η αδύνατη ανταγγεία που έμπαινε από το φεγγίτη, εξαφανίστηκε ξαφνικά. Θάλεγε πως κάποιος είχε απλώσει ένα μαύρο πανί πάνω στα τζάμια. Το δωμάτιο βυθίστηκε στο σκοτάδι.

Την ίδια στιγμή, άνοιξε η πόρτα κι' ένας στρατιώτης, ντυμένος στο άσπало από το κεφάλι ως τα πόδια, μπήκε μέσα στο δωμάτιο. Έπειτα δεύτερος... τρίτος... τέταρτος...

Ήταν είκοσι. Σφιγμένοι ο ένας κοντά στον άλλον, σε τέσσερις σειρές, με τις λόγχες προς τα εμπρός, άρχισαν να προχωρούν. Θάλεγε πως ήταν ένα θηρίο της εποκαλύψεως, με άσπάλεινους γαμπόνυχες.

που άναζητούσε τη λεία του... Κανείς τους δεν έβγαλε λέξη από το στόμα του.

Ο Ρολάνδος έμεινε για μία στιγμή ακίνητος. Η κατάπληξη κι' η φρίκη τον είχαν καρφώσει στη θέση του. Άλλ' άμέσως έπειτα απλώσε τα χέρια του σαν να μπορούσε, με τη δύναμή τους και μόνο, να κάμει αυτό το θηρίο να όπισθοχωρήσει...

Οι άσπάλεινες αιχμές πλήγωσαν τότε τις σάρκες του κι' ο νεαρός Κανδιάνο τινάχτηκε πρὸς τα πίσω, αφήνοντας μία κραυγή πόνου...

Το θηρίο εξακολούθησε να προχωρή. Κάθε τόσο ο Ρολάνδος άπλωνε τα χέρια του. Άλλ' όπισθοχωρούσε άμέσως με μερικές καινούργιες πληγές στα χέρια ή στο σώμα του.

Η φάλαγγα των σιδερέφρακτων δαιμόνων, προχωρώντας σιωπηλά, σπρώχνοντας ακάταπιστα το Ρολάνδο προς τα πίσω.

Θάλεγε πως ο σκοπός του δεν ήταν παρά να τον κάμουν να υποχωρήσει ως τον αντίκρυνό τοίχο. Ο Ρολάνδος ήταν βέβαιος, όταν θάβηκε εκεί, οι άνθρωποι αυτοί θα έχωναν τις λόγχες τους μέσα στις σάρκες του. Στόν τοίχο αυτό θα τερματίζονταν η άγωνία και η ζωή του.

Άλλά, ξαφνικά, ένα κομμάτι του τοίχου ύποχωρησε...

Οι θωρακισμένοι στρατιώτες τον είχαν σπρώξει σ' ένα μέρος του τοίχου, όπου υπήρχε μια μυστική πόρτα. Κι' αυτή η πόρτα άνοιξε όταν έφτασε εκεί.

Το θηρίο με τις λόγχες έκαμε ένα άκομα βήμα... Και τότε οι μυτερές αιχμές τους ύπόθηκαν με μία ομοιομορφή κίνηση και άκούμπησαν στο λαιμό του Ρολάνδου.

Ο νεαρός Κανδιάνο ύποχωρησε και πάλι. Πέρασε έτσι το κατώφλι της μυστικής πόρτας...

Οι στρατιώτες με τις λόγχες τον άκούμπησαν.

Βρισκόταν τώρα μέσα σ' ένα στενό διάδρομο.

Κι' εκεί συνεχίστηκε η ίδια τακτική. Ο Ρολάνδος, που το σώμα του ήταν πιατο πληγές όπισθοχωρούσε πάντα. Στην χύστη άργυροπορία, οι λόγχες χώνονταν σάρκες του. Κατέθηκε έτσι μία σκά-σάρκες κι' ύστερα τρίτη...

Έπειτα δεύτερη κι' άπο ένα φωτι-βρισκόταν τώρα τον έκαμε ν' σμένο θόλο. Το σχήμα του τον έκαμνε ν' ανατριχιάσει από το κεφάλι ως τα πόδια.

— Η γεφυρα των Στεναγμών! φώναξε με φρίκη.

Γι' αυτό, λοιπόν, τον έσπρωχναν; Εκεί ήθελαν να τον οδηγήσουν;

Από που να φύγει; Πώς να γλυτώσει; Άναβρόθηκε άμέσως, την ψυχραιμία και το θάρρος του. Άλλ' αυτό δεν τον ώφελσε σε τίποτα. Γιατί κατάλαβε άμέσως πως κάθε ύποχωρήσι ήταν αδύνατη.

Ένα καινούργιο θηρίο είχε εμφανιστή τώρα από την αντίθετη άκρη της γεφυράς. Το άποτελούσαν κι' αυτό είκοσι σαρ-δερόφρακτοι στρατιώτες, που προχωρούσαν πρὸς το μέρος του, προτεινόντας τις λόγχες τους...

Έπειτα από μία στιγμή, βρέθηκε ανάμεσα σ' αυτά τα δύο θηρία, που έκαναν αδύνατη κάθε κίνησή του.

Τον έσπρωχναν τώρα το ίδιο σιωπηλά όπως και πριν, σ' ένα μικρό κούλωμα που βρισκόταν σε μία από τις πλευρές της γεφυράς.

Όταν έφτασε εκεί, δύο από τους στρατιώτες άφησαν τις λόγχες τους και με μερικές γρήγορες κινήσεις του πέρασαν βαρείες άλυσίδες γύρω στα πόδια, στα χέρια και στο στήθος.

Το ήσαν αδύνατον πια να κάμει και την πιο μικρή κίνηση.

Οι δυο όμιλοι των στρατιωτών άπομακρύνθηκαν τότε και σε λίγο χάθηκαν από τα μάτια του.

Άπέναντί του βρισκόταν η πέτρινη έδρα, όπου έτοποθετούσαν τους καταδίκους.

Τον είχαν φέρει, λοιπόν, εκεί για να παρακολουθήσει κάποια έκτέλεση;

Άλλά ποιά θα ήταν αυτή η έκτέλεση; Άνατίον τίνος είχε στραφή αυτή τη φορά η έκδικητική μανία του τρομερού;

Συμβούλιο των Δέκα; Η μήπως το θύμα θα ήταν ο ίδιος, Πέρασαν υερικά λεπτά σιωπής.

Χίλιες σκέψεις στριφογύριζαν μέσα στο μυαλό του Ρολάνδου. Μετάνοιανε τώρα γιατί είχε δεχτή τόσο εύπιστος. Άλλ' ήταν πια άργά!

Ξαφνικά, ένας όμιλος στρατιωτών φάνηκε από το βάθος της γεφυράς.

Πίσω απ' αυτούς βόδιζαν κι' άλλοι άνθρωποι, που ο Ρολάνδος δεν υπαρούσε να διακρίνει τα πρόσωπά τους.

Άκολουθούσε ένας δεύτερος όμιλος στρατιωτών, που είχαν στη μέση τον καταδίκη. Το πρόσωπό του ήταν κρυμμένο πίσω από ένα δόλωμαυρο πανί, που κατέβαινε ως το στήθος.

Οι στρατιώτες τον έδεσαν άμέσως πάνω στο πέτρινο κάθισμα.

Κάποιος πρόσταξε:

— Βγάλετε του το μαύρο πέπλο που σκεπάζει το πρόσωπό του.

Ο Ρολάνδος άναγνώρισε τη φωνή του Μεγάλου Ίεροεξεταστή.

Πλάϊ στον Φόσκαρι στεκόταν ο δήμιος. Ο τελευταίος έβγαλε άμέσως το μαύρο πέπλο που σκεπάζε το πρόσωπο του καταδίκου.

Και τότε μια σπαρακτική κραυγή άντήχησε μέσα σ' αυτό τον κλειστό χώρο.

— Ο πατέρας μου!... Ω, Θεέ μου, ο πατέρας μου!

Ο Ρολάνδος, βλέποντας τον πατέρα του, που ήταν άλυσοδεμένος πάνω στο πέτρινο κάθισμα, έχασε πως βρισκόταν στην ίδια κατάσταση. Τα μέλη του τινάχτηκαν πρὸς τα εμπρός κι' έκαμε μία ύπεράνθρωπη προσπάθεια, σαν να μπορούσε να σπάσει τα δεσμά του. Οι κοίκοι της άλυσίδας σφίχτηκαν τότε πάνω στις σάρκες του και τις έσχισαν.

Το αίμα έτρεχε τώρα από όλο το σώμα του...

Κι' ο γέρο Κανδιάνο είχε άναγνώρισει έπίσης το γιό του.

Ένα ύποκωφο μουγκρητό βγήκε από τα χείλη του. Άλλά δεν έπτε τίποτα, ούτε έκαμε καμιά κίνηση.

Από εκείνη τη στιγμή, πατέρας και γιός δεν άφησαν από τα μάτια τους ο ένας τον άλλον.

Δεν ήξεραν άκόμη τί θα έπακολουθούσε. Άλλ' ήταν βέβαιοι πως βλέποντας για τε-

λευταία φορά. Και θάλεγε πως καθέναν τους προσπαθούσε ν' άποτυπώσει για πάντα μέσα στη μνήμη του τη μορφή του άλλου, έτσι που τίποτε πια να μην μπορέσει να την εξαφανισή από κεί.

Η φωνή του Φόσκαρι άκούστηκε και πάλι.

— Κανδιάνο, έπτε, το δικαστήριο, με τη σωφροσύνη που διακρίνει τις άποφάσεις του, σου χάρισε τη ζωή...

Ο Ρολάνδος άνατρίχιασε. Τα μάτια του άφησαν για μία στιγμή τον πατέρα του και σπληώθηκαν με έκφραση άνείπωτης άγωνίας πάνω στο Μεγάλο Ίεροεξεταστή.

Ο γέρο Κανδιάνο σήκωσε το κεφάλι του και ρώτησε με ήρεμη φωνή:

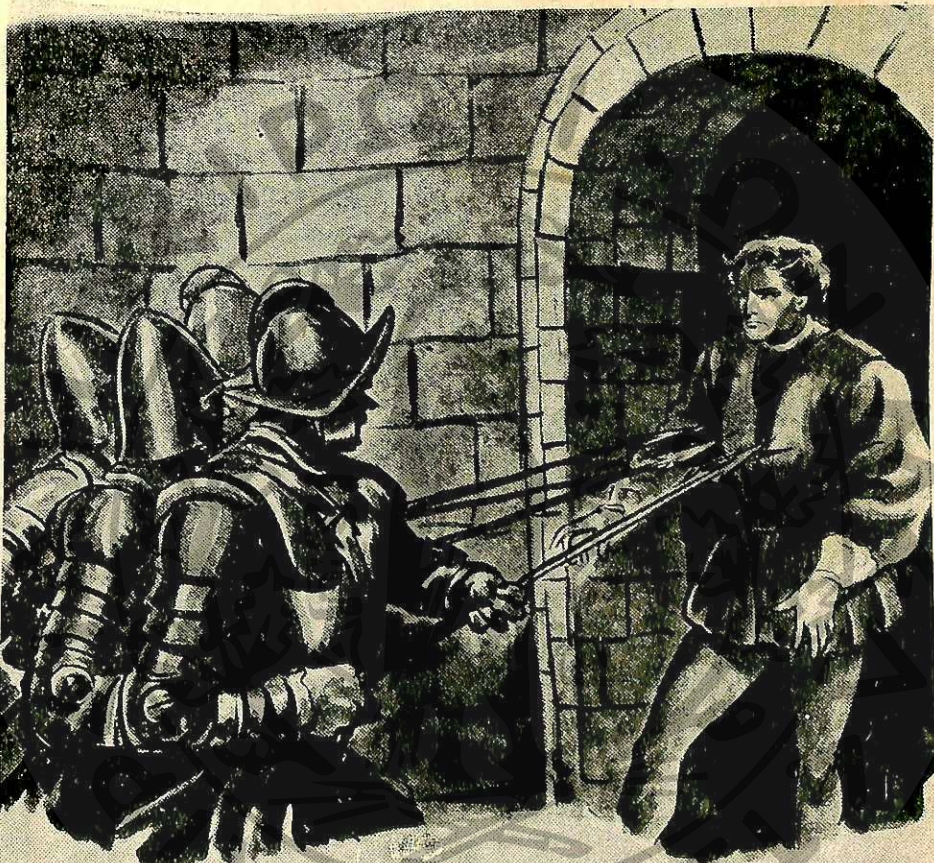
— Με ποιο δικαίωμα το δικαστήριο με έκρινε χωρίς ν' άκούση;

Το δικαστήριο, άπάντησε ο Φόσκαρι, ένεπνευσθή στην άπόφασή του από το συμφέρον της Δημοκρατίας. Σε έκρινε και σε καταδίκασε, Κανδιάνο...

Όπως σου είπα και πρωτότερα, σου χάρισε τη ζωή... Άλλά ταυτόχρονα νόμισε πως ήταν χρέος του να πάση τα άπαραίτητα μέτρα για να σε καταστήσει άνικανον να βλάψης στο μέλλον την πατρίδα σου!

Καταλαβαίνω, έπτε ο Κανδιάνο με πικρία. Συγκεντρώθηκε κρυφά σαν άνθρωποι και άποφασίστηκε να με ρίξετε σε κάποιο μπουρνόμυ, από όπου δεν θα βγώ ποτέ! Έστω! Είμαι έτοιμος να θυσιάσω τον έαυτό μου. Προσέξτε, όμως! Τα έγκλήματά σας θα κουράσουν στο τέλος τους πολίτες της Βενετίας και θα γεμίσουν ν' άγανάκτηση, την ψυχή τους...

Η γή κι' ο ουρανός θα έξεγεροθούν έναντιόν σας, γιατί όλοι θα καταλάβουν μία μέρα πως τα κακουργήματά σας δεν έχουν άλλο ελατήριο εκτός από την άχαλί-νωτη φιλοδοξία σας. Τί είνε έκείνο που μου καταλογίζετε; Μήπως το ότι σεβάσθηκα τις λαϊκές έλευθερίες; Μήπως το ότι δεν έθυσίασα έναν δόλοκληρο λαό στην άκόρεστη φυλαρχία σας και στις άπαισίες ύποψίας σας; Άφου είναι έτσι, χτυπήστε με, χτυπήστε έμένα τον θεματοφύλακα των νόμων μας!... Άλλ' ο γιός μου τί σας έκαμε;... Τί έχετε να του καταλογί-

Η φάλαγγα των σιδερέφρακτων δαιμόνων προχωρούσε σιωπηλά, σπρώχνοντας το Ρολάνδο προς τα πίσω...

24

ΤΟ ΡΥΖΙ, ή πιά Θρεπτική τροφή

Πώς πρέπει να μαγειρεύεται

Μια ανατολίτικη παροιμία, λέει: «Ένα πιάτο ρύζι, κάθε μέρα, κρατάει πάντοτε μακριά το γαστρίο».

Πρό χρόνων, στη Βερόνα της Ιταλίας, το Έθνικό Συμβούλιο της Γεωργίας, πήρε την απόφαση να προπαγανδίσουν, όσο μπορούσε, για τη μεγαλύτερη διάδοσι του ρυζιού, του πολυτίμου αυτού δημητριακού, που έμεις δεν έχουμε εκτιμήσει αρκετά την αξία του.

Οι έργασίες δέ του Συμβουλίου αυτού, τελείωσαν μ' ένα γεύμα που τα φαγητά όλα ήταν φτιαγμένα με... ρύζι!

Ότι το ρύζι αποτελεί μία τέλεια τροφή, μάς το βεβαιώνει ο διάσημος γιατρός και διατολόγος δόκτωρ Χάσκιν, που υποστηρίζει, ότι ένα φαγητό που αποτελείται κατά τα τρία τέταρτα από ρύζι και το ένα τέταρτο από φασόλια, είναι το καλύτερο από όλα τα άλλα για τον οργανισμό μας.

Πραγματικά, το ρύζι περιέχει όλα τα συστατικά, που χρειάζονται για μία τέλεια τροφή. Άπ' 100 γραμμάρια ρυζιού, τα 96 χρησιμοποιούνται τελείως από τον οργανισμό. Η αναλογία αυτή είναι πολύ μεγαλύτερη, παρά σε κάθε άλλο τρόφιμο από όλα τα άλλα έχουμε καθημερινώς στο τραπέζι μας.

Το ρύζι είναι ανώτερο και από το κρέας και το γάλα.

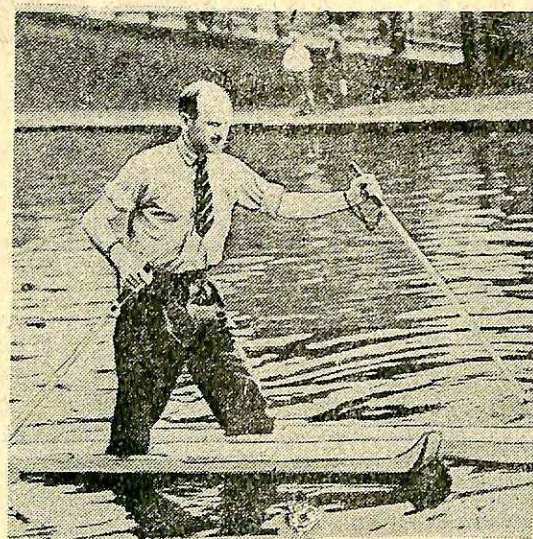
Σχετικά μ' αυτό, ως πάρουμε τους Γιαπωνέζους. Η φυλή αυτή είναι αξιοθαύμαστη για την ψυχραιμία και τον ισορροπημένο χαρακτήρα της και για τη μεγάλη σωματική της δύναμη κι αντοχή. Έκείνοι, λοιπόν, που έκαναν τους Γιαπωνέζους να έχουν τόσο δυνατά νεύρα, δεν είναι παρά το ρύζι, το θνιτικό τους αυτό φαγητό. Οι χωρικοί της Ιαπωνίας, που τρέφονται αποκλειστικά με ρύζι, είναι άσυγκριτος πύλο γεροί και υγιείς από τους δικούς μας χωρικούς, που δεν δίνουν σημασία στην τροφή τους.

Υπάρχουν πολλοί που θεωρούν το ρύζι δυσκοιλωμένο. Αυτό όμως δεν είναι παρά μία εσφαλμένη πρόληψη. Κανένα άλλο τρόφιμο δεν χωνεύεται τόσο εύκολα, όπως το ρύζι, ούτε κι αυτό το γάλα. Η επιστήμη έχει αποδείξει, ότι το γάλα, για να χωνευτεί, χρειάζεται δυο ώρες, τα ζυμαρικά τρεις και το κρέας τέσσερις το λιγότερο. Το ρύζι όμως χωνεύεται μόνο σε μία ώρα, αφότου μπει στο στομάχι.

Επειτα το ρύζι έχει και ιδιότητες... τεκνοποιητικές. Αυτό βεβαιώνει ο επίσης διάσημος γιατρός Μαρινόνι. Ο γιατρός αυτός έθρεψε επί ένα χρονικό διάστημα αποκλειστικά με ρύζι μερικά κατοικίδια ζώα, που δεν μπορούσαν να πολλαπλασιασθούν. Η δαίτα, λοιπόν, αυτή, έκανε το θαύμα της: Τα ζώα γρήγορα άρχισαν να γεννούν!

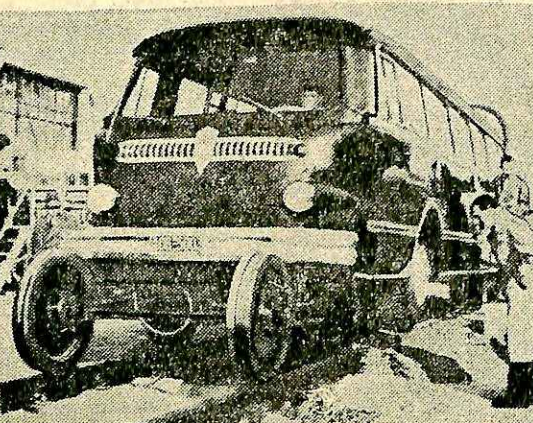
Τέλος θα προσθέσουμε ακόμη, ότι για να είναι το ρύζι θρεπτικό και να μπορεί ν' αντικαταστήσει το ψωμί, το κρέας και τις διάφορες άλλες τροφές, πρέπει να μην έχ υποστεί «γυάλισμα» ή άλλη τεχνική καταργασία, εκτός από το ξεφλούδισμα.

Επίσης πρέπει να ξέρη κανείς και να το μαγειρεύει, όπως χρειάζεται. Ο καλύτερος τρόπος είναι να το αβύουμε να βράση σιγά-σιγά, σε φωτιά σιγανή, τόσο ώστε να μη βράζει το νερό μέσα στο οποίο το έχουμε ρίξει. Αυτή είναι η μέθοδος που μεταχειρίζονται οι Γιαπωνέζοι.

ΠΛΩΤΑ ΣΚΙ

Ένας Ιταλός, κάτοικος της Βενετίας, κατασκεύασε τα νέα αυτά πλωτά σκι που του επιτρέπουν όχι μόνο να στέκεται σ' επιφάνεια του νερού, αλλά και με μία σχετική επιδεξιότητα να γλιστρά πάνω σ' αυτό με αρκετή ταχύτητα.

ΛΕΩΦΟΡΕΙΟ — ΩΤΟΜΟΤΡΙΣ

Μία από τις εκπλήξεις της προσφάτου έκθεσής αυτού, κινήτων της Φρανκφούρτης ήταν το εικονιζόμενο λεωφορείο, που χάρη σ' ένα ειδικό συνδυασμό τροχών μπορεί να τρέχει τόσο πάνω σ' ένα ασφαλτοστρωμένο δρόμο, όσο και πάνω σε σιδηροδρομικές γραμμές, σαν ωτομωτρίσ.

ΔΥΟ ΤΟΛΜΗΡΟΙ ΣΥΖΥΓΟΙ

Ένα ανδρόγυνο, ο Γερμανός Βέρνερ και η γυναίκα του, που, σημειωτέον, είναι έγκυος, ξεκίνησαν πρό ημερών για να διαπλεύσουν τον νότιο Ατλαντικό με μία λαστιχένια βάρκα, αυτή που βλέπετε στη φωτογραφία μας. Οι δυο τολμηροί θαλασσοπόροι ξεκίνησαν από τη Βαρκελώνη και για να φθάσουν στο Μπουένος Άιρες θα ακολουθήσουν το δρομολόγιο Βαρκελώνη — Ταγγερ — Ντακάρ — Νατάλ — Μοντεβιδέο — Μπουένος Άιρες.

Τα τζιτζίκια ΚΑΙ Η ΖΕΣΤΗ

Ο Ήρακλής και οι τραγουδιστές του καλοκαιριού

Ο Γάλλος εύθυμογράφος Ζωρζ Κουρτελίν είχε πη κάποτε κάτι το αμύητο:

«Απ' όλα τα ζώα και από τον άνθρωπο ακόμα, μακαρίζω τα τζιτζίκια, γιατί οι γυναίκες τους είναι... βουβές!».

Οι Θεσσαλοί πάλι λένε, ότι «Ο Θεός έκανε όλα τα ζώα πράγματα, δηλ. τα άνηθ, τα πουλιά, τα φρούτα, τους άντρες, τα άστέρια κι ο Σατανάς τα φίδια, τα κουνούπια, τις κατσαρίδες, τα σκουλήκια, τα ποντίκια, τις... γυναίκες. Μά είχαν περισσέψει μερικοί βώλοι χρώμα από το Θεό, που ο Σατανάς τους βρήκε αργότερα και τους πήρε. Τους έβαλε να ψηθούν στο καμίνι της Κολάσεως, κι' έτσι γεννήθηκαν τα τζιτζίκια.

Οι μονότονοι αυτοί τραγουδιστές της λαύρας του καλοκαιριού, εύχριστοι πολλούς, γιατί φέρνουν στο μυαλό τους μία ευχάριστη σειρά από καλοκαιρινές αναμνήσεις, που σχετίζονται με κάθε τι που είναι έξοχικό και χαρούμενο. Απ' αυτό ίσως προέρχεται και η αγάπη των αρχαίων Έλλήνων, που ήταν κατ' έξοχον φυσιολάτρες, για το τραγούδι του τζιτζικιού, καθώς και η παροιμία:

«Ας το λαλήση ο κότσυφας και το χελιδνάκι, αν δεν λαλήση ο τζιτζίκας, δεν είν' καλοκαιράκι...»

Υπάρχουν τζιτζίκια που ξελαρυγιάζονται στο τραγούδι κι' άλλα που είναι έντελως βουβά! Τα θηλυκά δεν τραγουδάνε, όπως έχουν διαπιστώσει οι ζωολόγοι.

Παρατηρήθηκε κάποτε, ότι στη χώρα των Λοκρών, τα τζιτζίκια τραγουδούσαν πάντα το καλοκαίρι όλη την ημέρα, ενώ, αντίθετα, στην αντικρινή περιφέρεια των Ρηγίων, υπήρχαν τζιτζίκια που δεν μπορούσαν να βγάλουν ούτε μία νότα ακόμα και στη ζέση του μεσημεριού. Το φαινόμενο αυτό, ο Στράβων κι' ο Αϊλιανός το απέδιδαν στο κλίμα και στη φύση του τόπου, γιατί η περιφέρεια των Ρηγίων ήταν κατάφυτη, σκιερή και δροσερή, ενώ η αντικρινή περιφέρεια των Λοκρών ήταν αντίθετα άγονη, άδενδρη και ξηρή.

Κι' είναι γνωστό, ότι τα τζιτζίκια μόνο όταν τα κάνει οι καυστικές ακτίνες του ήλιου, μπορούν να τραγουδήσουν, ενώ όταν βρίσκονται μέσα σε ύγρη και δροσερή σκιά, προτιμούν να σιωπούν και να ησυχάζουν...

Ένας αρχαίος μύθος λέει σχετικά τα εξής για τα τζιτζίκια της περιφέρειας των Ρηγίων:

Κάποτε ο Ήρακλής, περνώντας από τον κάμπο των Ρηγίων, θέλησε να ξεπλωθή στη σκιά ενός δέντρου και να κοιμηθ. Τα τζιτζίκια όμως, που τότε είχαν λαλιά, δεν τον άφησαν να κλείση μάτι με τα δαιμονισμένα τους τραγούδια. Ο Ήρακλής τότε ωργίστηκε τόσο, που θερμοπαρακάλεσε το Δία να πάρη τη φωνή από τους θορυβώδεις εκείνους μεσημεριανούς τραγουδιστές, που τόσο τον είχαν ενοχλήσει.

Η προσευχή του εισακούστηκε κι' από τότε τα τζιτζίκια της περιοχής των Ρηγίων, δεν ξανατραγουδούν!

Αυτό λέει η μυθολογία...

Οι γυναίκες είναι περήφανες για τις «επινοήσεις» που η μόδα κάνει άκατάπαυστα προς χάριν τους. Άλλά, για να περιορισθούμε στα καπέλλα, αυτές οι «επινοήσεις» δεν είναι παρά απομιμήσεις καλυμμάτων του κεφαλιού, που χρησιμοποιήσαν κατά το παρελθόν ή χρησιμοποιούν ακόμη οι άνδρες. Κι' όχι πάντοτε πολύ επιτυχημένες.

Θα πρέπει να δούμε σ' αυτό μία επίπλέον απόδειξη της ανδρικής υπεροχής; Άλλ' ως άφίσουμε κατά μέρος τα σχόλια και τα συμπεράσματα και ως περιορίσουμε σε μερικές συγκρίσεις, που θα είναι, άλλωστε, πολύ διαφωτιστικές.

Και, πρώτα - πρώτα, ως δούμε τα πλατύγυρα καπέλλα, που φορούνται ριχτά προς το ένα μέρος και αναστοχμένα προς το άλλο και που στο- λίζονται με μεγάλα φτερά. Τα καπέλλα αυτά τα φορούσαν κατά τον 16ον αιώνα οι Άγγλοι ευπατρίδες της αύλης του Καρόλου του και τα φορούσαν με τον ίδιο τρόπο όπως και οι γυναίκες σήμερα. Δεν υπάρχει, λοιπόν, «επινοήσις», αλλά μόνο απομίμηση.

Άλλά και τα δίκωχα, που ήταν πολύ της μόδας κατά τον περασμένο χειμώνα; Κι' αυτά επίσης έχουν αγγλική προέλευση. Τα φορούσαν κατά τον 18ον αιώνα οι Άγγλοι λόρδοι για να ξεχωρίζουν από τους άλλους ευγενείς. Οι γυναίκες τα έκαναν πιο άλγυιστα, αλλά κατά τα άλλα μιμήθηκαν απόλυτως το σχήμα τους.

Τα περίφημα κανοτιέ, δεν είναι παρά τα καπέλλα των καρδινάλιων και των επισκόπων της καθολικής εκκλησίας.

Ένα άλλο καπέλλο, η μικρή κυλινδρική τόκα, έχει ελληνική προέλευση. Είναι το καλπάκι των Έλλήνων χωρικών. Σε πολλές όρεινες περιοχές, μάλιστα, το χρησιμοποιούν ακόμη και σήμερα. Δεν είναι παρά μια ταισως πολύ κομψή. Άλλά ταισως σε όλα σχεδόν τα πρόσωπα και είναι πολύ πρακτικό.

Άλλά μήπως δεν είναι πάντοτε της μόδας οι σκούφοι που χωνούνται βαθειά μέσα στο κεφάλι;

Για να βρούμε την προέλευσή τους πρέπει να πάμε στη δυτική Αφρική. Άνδρες και γυναίκες φορούν εκεί παρόμοιους σκούφους για να προστατεύσουν το κεφάλι τους από τις καυστικές ακτίνες του ήλιου.

Όσο για το τουρμπάνι, δεν υπάρχει κανείς που ν' αγνοή την ανατολίτικη προέλευσή του. Οι σύγχρονες γυναίκες, ωστόσο, το άπλοποιήσαν, βρίσκοντάς το πολύ βαρύ για το κεφάλι τους.

Το μπερέ, εξ' άλλου, είναι το αγαπημένο κάλυμα του κεφαλιού των Βάσκων.

Όπως βλέπετε, δεν υπάρχει καμμιά πρωτοτυπία στη μόδα των γυναικείων καπέλλων. Οι μοδίστες δεν κάνουν τίποτε άλλο από το ν' αντιγράφουν την ανδρική μόδα ή καλύτερα τα ανδρικά καπέλλα διαφόρων λαών και εποχών.

Από αυτή την άποψη μπορούμε να πούμε ότι οι μοδίστες στα παλιά χρόνια είχαν περισσότερο πρωτότυπες εμπνεύσεις.

Λέγεται, ότι υπήρχαν ειδικοί και τότε της γυναικείας ομορφιάς, που δεν είχαν άλλη δουλειά παρά στο να έπινοουν δλοένα και νέα μέσα καλής εμφάνισης.

Κατά τον 19ον αιώνα π. χ. είχαν επινοήσει τα καπέλλα για... τις ήμερες της αδιαθεσίας και τις ήμερες της υγείας. Και δεν υπήρχε ένας μόνο τύπος.

Το καπέλλο ήταν ανάλογο με το βαθμό της υγείας ή της αδιαθεσίας! Μία μέρα, η Ίωσφίνα, η σύζυγος του Ναπολέοντος, φώναξε την καμαριέρα της και της είπε:

— Σήμερα είμαι λίγο αδιάθετη. Δώσε μου ένα καπέλλο «μικρής υγείας»...

Δεν βρήκε, όμως, της άρεσκείας της το καπέλλο που της έφερε.

— Ναι, λοιπόν, πώς είμαι έτοιμο να ναι; της είπε.

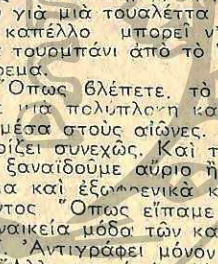
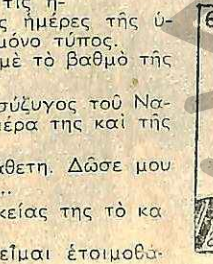
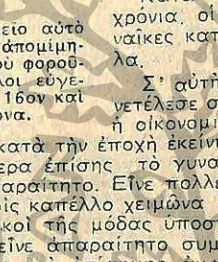
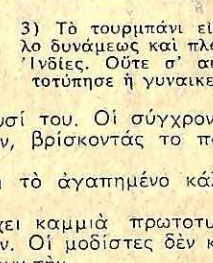
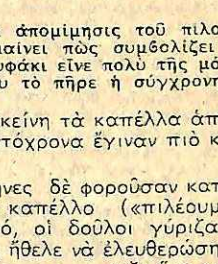
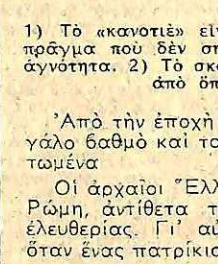
— Η καμαριέρα έτρεξε άμέσως να της φέρη ένα άλλο. Άλλ' η Ίωσφίνα βρήκε πως αυτό το καπέλλο έδειχνε πολύ καλή υγεία.

— Βρίσκες, πώς είμαι τόσο υγιής; της φώναξε θυμωμένη.

Τα γυναικεία καπέλλα

Δεν έχουν πρωτοτυπία

Είνε απομίμηση των αντρικών!

5) Το δίκωχο ήταν το καπέλλο των Άγγλων λόρδων. Η γυναικεία μόδα το μιμήθηκε επίσης. 6) Το καλπάκι των όρεινων πληθυσμών της Ελλάδας ήταν επίσης η βάση της εμπνεύσεως για τη δημιουργία ενός απλού και πρακτικού γυναικείου καπέλλου.

Χρειάστηκε ν' αλλάξη καμμιά δεκαριά καπέλλα για να βρη τελικά εκείνο που ταίριαζε στην κατάσταση της υγείας της.

Άλλά δεν έλειψαν και οι εξωφρενισμοί — κι' ίσως ήταν οι περισσότεροι.

Υπήρξαν εποχές που οι γυναίκες είχαν στα κεφάλια τους καπέλλα που έμοιαζαν με εκκλησίες, με φρούρια, με γόνδολες, με κήπους κ.λπ.

Περίφημα έμειναν τα καπέλλα που είχαν σχήμα κέρατος και μερικά άλλα κωμικού σχήματος που το ύψος τους έφτανε το ένα μέτρο.

Τα πιο εξωφρενικά καπέλλα ήταν εκείνα που φορέθηκαν κατά την εποχή του Διευθυντή και, αργότερα, κατά τα πρώτα χρόνια της ναπολεοντείου αυτοκρατορίας.

Τα γυναικεία καπέλλα έγιναν τότε τεράστια, βαρύτατα και εξαιρετικά πολύπλοκα.

Η εξωφρενική αυτή μόδα ξαναγύρισε για ένα σύντομο διάστημα και κατά τη δεύτερη αυτοκρατορία. Άλσημόνητο για τον εξωφρενισμό τους έμειναν ιδίως μερικά καπέλλα, που παρίσταναν σαλατες, δίσκους με φρούτα κτλ.

1) Το «κανοτιέ» είναι απομίμησης του πύλου των καρδινάλιων, πράγμα που δεν σημαίνει πως συμβολίζει την αρετή και την αγνότητα. 2) Το σκουφάκι είναι πολύ της μόδας... στην Αφρική, από όπου το πήρε η σύγχρονη μόδα.

Από την εποχή εκείνη τα καπέλλα άπλοποιήθηκαν σε μεγάλο βαθμό και ταυτόχρονα έγιναν πιο κομψά και πιο χαριτωμένα.

Οι αρχαίοι Έλληνες δε φορούσαν καπέλλο. Στην αρχαία Ρώμη, αντίθετα το καπέλλο («πιλέουμ») ήταν σύμβολο- ελευθερίας. Γι' αυτό, οι δούλοι γυρίζαν ασκεπείς. Έτσι, όταν ένας πατρίκιος ήθελε να ελευθερώση ένα δούλο, του χάριζε ένα καπέλλο.

Το ανδρικό καπέλλο είχε κι' αυτό τις εξελίξεις τους. Άλλ' η ανδρική μόδα δεν παρασύρθηκε σε μεγάλους εξωφρενισμούς. Κι' ίσως γι' αυτό το λόγο είχε το θάρρος και τη δύναμη να καταργήσει το καπέλλο, κάνοντάς το προαιρετικό συμπλήρωμα της ανδρικής εμφάνισης, από υποχρεωτικό και αναγκαίοτατο που ήταν πριν.

Κατά τα μεταπολεμικά χρόνια, οι περισσότερες γυναίκες κατήργησαν τα καπέλλα.

Σ' αυτή την κατάργησι συνετέλεσε σε μεγάλο βαθμό και η οικονομική δυσπραγία, που επεκράτησε κατά την εποχή εκείνη.

Και σήμερα επίσης το γυναικείο καπέλλο δεν θεωρείται απαραίτητο. Είναι πολλές οι γυναίκες που γυρίζουν χωρίς καπέλλο χειμώνα και καλοκαίρι.

Οι αισθητικοί της μόδας υποστηρίζουν, όμως, ότι το καπέλλο είναι απαραίτητο συμπλήρωμα μίας κάπως πιο επίσημης εμφάνισης. Προκειμένου για μία τουαλέτα χορού ή δεξιώσεως, το καπέλλο μπορεί ν' αντικατασταθ η με ένα τουρμπάνι από το ίδιο ύφασμα με το φόρεμα.

Όπως βλέπετε, το γυναικείο καπέλλο έχει μία πολύπλοκη και πολυμορφική εξέλιξη μέσα στους αιώνες. Άλλ' η μόδα ξαναγυρίζει συνεχώς. Και τίποτε δεν αποκλείει να ξαναδούμε αύριο ή μεθαύριο τα τεράστια και εξωφρενικά καπέλλα του παρελθόντος. Όπως είπαμε και παραπάνω, η γυναικεία μόδα των καπέλλων δεν καινοτομεί. Αντιγράφει μόνον και απομιμείται.

Άλλωστε, η απομίμησης στη γυναικεία μόδα, δεν περιορίζεται μόνο στα καπέλλα, αλλά γενικά σ' όλη τη γυναικεία εξωτερική εμφάνιση. Οι ζώνες, οι ζακέτες, τα υποκαμίσια, τα γιλέκα, τα γιαγέρ, κλπ., είναι αντιγραφή των ανδρικών.

Ιστορικοί τόποι της Ελλάδας

Τὰ Μετέωρα

Από τους πιο ενδιαφέροντες κι' αξιοθέατους τόπους της Ελλάδας είναι τὰ Μετέωρα στη Θεσσαλία. Μία πολιτεία μοναστηριών χτισμένη στα Βυζαντινά και μεταβυζαντινά χρόνια, άπάνω σε θεώρατους βράχους από γρανίτη. Απορεί κανείς, βλέποντας τους βράχους από κοντά, πώς μπόρεσαν οι πρώτοι καλόγεροι να σκαρφαλώσουν στις απότομες πλαγιές τους — εντελώς κατακόρυφες τις περισσότερες φορές — και να στήσουν άπάνω σ' αυτούς την ασκητική τους κατοικία.

Φαίνεται πως από τον ένδεκτο ακόμη αιώνα οι βράχοι των Μετεώρων ήταν κέντρο καλογέρων. Κυρίως όμως, τρεις αιώνες αργότερα, τὰ Μετέωρα άρχισαν να άκμαίνουν και να γίνονται γνωστά ως σπουδαία πολιτεία καλογέρων, κάτι ανάλογο δηλ. με τὸ "Αγιον Όρος". Καί ή άκμή των Μετεώρων διατηρήθηκε και στα χρόνια της Τουρκοκρατίας με τὰ προνόμια που έδωσαν σὰ μοναστήρια αυτά οι διάφοροι σουλτάνοι.

Σ' ένα ταρινό πρόσατο της Καλαμπάκας, τὸ Καστράκι, βρισκόταν τὸ Βυζαντινὸ μοναστήρι της Δουπιάνας. Στὴ θέσι αὐτὴ οἱ πρώτοι καλόγεροι άσκητές, που είχαν εγκατασταθῆ άπάνω στους απόκοσμους βράχους σὲ σπηλιές και κελλιά, είχαν χτίσει ένα μικρὸ ἐκκλησάκι, αφιερωμένο στὴν Παναγία Θεοτόκο. Στὸ ἐκκλησάκι αὐτὸ μαζεύονταν οἱ καλόγεροι μιά φορά τὴν ἑβδομάδα, γιὰ τὴν κυριακάτικη λειτουργία. "Ετσι, με τὸν καιρὸ, τὸ ἐκκλησάκι της Δουπιάνας ἔγινε τὸ κέντρο τῆς σκήτης τῶν μοναχῶν και κατόπιν τὸ πρῶτον μοναστήρι, που διοικούσε και τὰ άλλα. "Ο ήγουμενος της Δουπιάνας χρησιμοποίησε τὸν τίτλο του και τὸ ὄνομα τῆς διπλανῆς πολιτείας τῶν Σταγῶν, και τὸν βρίσκουμε στὰ Βυζαντινά χρόνια ὡς : «Πρώτον τῆς Σκήτης Δουπιάνου και Σταγῶν». Αργότερα ὁ ήγούμενος ἔγινε ἐπίσκοπος και μητροπολίτης Σταγῶν και ἔδωκε ἀπὸ τὴν μητροπολιτική του ἑδρα τὰ μοναστήρια τῶν Μετεώρων, μέχρις ὅτου ἔγιναν ανεξάρτητα και ὑπαχθῆκαν ἀπ' εὐθείας στὸ Πατριαρχεῖο της Κωνσταντινουπόλεως.

Ἄλλο τὸ 14ο αἰῶνα τὰ πράγματα μεταβάλλονται γιὰ τὰ περιορισμένα ὡς τότε και ἀσημάντα ἀσκητήρια τῶν βράχων. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ Θεσσαλία τραβάει τὰ πάνδενα ἀπὸ τοὺς διάφορους κατακτητὰς: Φράγκοι, Σέρβοι, Ἀλβανοὶ και ἄλλοι τῆς οἰκοδοῦν. Καί τότε πολλοὶ καλόγεροι, ἀλλὰ και λαϊκοί, γιὰ νὰ σωθοῦν ἀπὸ τοὺς ἐπιδρομείς καταφεύγουν στους βράχους τῶν Μετεώρων. Οἱ καλόγεροι πληθαίνουν ἐξαιρετικά και ὁ ήγουμενος της Δουπιάνας Νεῖλος, μετὰ τοῦ 1358—1368, χτίζει τέσσερις ἐκκλησίες γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ λειτουργηθῇ ὅλο ἐκεῖνο τὸ πλῆθος που εἶχε καταφύγει στὴ σκήτη του.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ ἔρχεται ἀπὸ τὸ "Αγιον Όρος ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ Μετεωρίτης, με τὸν πνευματικὸν πατέρα του, τὸν Γρηγόριο. "Ο Γερονηγόριος ὅμως δὲν μπόρεσε ν' ἀνέβῃ στὸ κρῦο, που ἔκανε στους ἔρημους ἐκείνους βράχους καί ἀφῆκε ἐκεῖ τὸ μαθητὴ του, γιὰ νὰ διοικήσῃ και νουθετήσῃ ὅλο τὸ ἀσκητικὸ πλῆρωμα τῶν μονῶν.

Ο Ἅγιος Ἀθανάσιος, ἀφὸ ἔμεινε κάμποσο καιρὸ στὴν ἐκκλησία κάποιου βράχου, ἔπειτα ἔχτισε ἕνα μοναστήρι ἀπάνω σ' ἕνα ἄλλο, που τὸν ἀνοίαναν ὡς τότε «Πλατύλιον». Τὸ μοναστήρι αὐτὸ τὸ ἀφίερωσε στὴ Μεταμόρφωσι τοῦ Σωτῆρος και ἔγινε

τὸ ἐξοχώτερο της περιοχῆς, που διοικούσε ἀργότερα τ' ἄλλα μοναστήρια ὡς Πρωτάτοιν. Ο Ἅγιος Ἀθανάσιος ἦταν ὁ κατ' ἐξοχὴν θεμελιωτὴς και ὁργανωτὴς της μοναστηριακῆς πολιτείας τῶν Μετεώρων. Αὐτὸς ὠνόμασε και τὸν «Πλατύλιον», ἔπάνω στὸν ὁποῖον ἔχει χτίσει τὸ μοναστήρι του σὲ «βράχον μετέωρον», ἀπὸ ὅπου κατόπιν ὀλοκλήρῃ ἡ περιοχὴ πήρε τὸ γενικὸ ὄνομα τῶν Μετεώρων.

Ἀνάμεσα στους 9 καλόγερους, που μαζί με τὸν Ἅγιον Ἀθανάσιο ἔδωσαν τὸ μοναστήρι τῆς Μεταμόρφωσης (1388) ἦταν κι ἕνα βασιλοπούλο, ὁ Ἰωσήφ Παλαιολόγος, που με τὴν συνδρομὴ μίας πλούσιας δέσποινας τῶν Ἰωαννίνων, τῆς κυρῆς Ἀγγελίνας, μπόρεσε νὰ πλουτίσῃ τὸ μοναστήρι του με σπουδαία χτήματα.

Κοντὰ λοιπὸν στὸ πλούσιο μοναστήρι της Μεταμόρφωσης, ἀρχίζει τὸ χτίσιμο και πολλῶν ἄλλων πᾶνω στους βράχους ἀπὸ τὰ Βυζαντινὰ ἀκόμη χρόνια, που συνεχίστηκε και κατόπιν στὴν Τουρκοκρατία. Τὰ Μετέωρα και τὸ "Αγιον Όρος, στὸς μεταβυζαντινοὺς χρόνους, ἦταν τὰ δύο μεγάλα μοναστηριακά κέντρα τῆς Ὁρθόδοξης. Ἐνα χρονικὸ, γραμμένο στὰ 1542, μᾶς δίνει τὰ ὀνόματα τῶν 14 μεγάλων μοναστηριῶν και τῶν 13 μικροτέρων, που ἀποτελοῦσαν τὴ Σκήτη τῶν Μετεώρων.

Ἀπὸ τὰ μέσα ὅμως τοῦ 18ου αἰῶνα, ἀρχίζει ἡ παρακμὴ τῆς πρωτότυπης αὐτῆς μοναστηριοπόλεως τῶν βράχων. Ο Ἄλη πασᾶς ἦταν ὁ μεγάλος δυνάστης τῶν Μετεώρων.

Ὁ θρηδωδης αὐτὸς τύραννος τῆς Ἡπείρου δὲν δίστασε, μὴ μπορώντας ν' ἀνεβῇ ἑπάνω, νὰ χτυπήσῃ και νὰ κατεβάσῃ μοναστήρια με κανονίες! Ἐπειτα, τὸ 19ο αἰῶνα, γιὰ λόγους κυρίως οικονομικοὺς, ἔκλεισαν τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ μοναστήρια, και σήμερα σώζονται μονάχα τέσσερα, σὲ καλὴ κατάστασι — τὰ μοναστήρια της Μεταμόρφωσης (Μετεώρων), τοῦ Βαρλαάμ, τῆς Ἁγίας Τριάδος και τοῦ Ἁγίου Στεφάνου — καθὼς κι ἄλλα δύο σὲ λιγώτερο καλὴ: τὸ Ροῦνκεν και τῆς Ὑπαπαντῆς.

Ὑπάρχουν ἀκόμη ἑπάνω στους ὀπότερους βράχους ἐρείπια ἀπὸ ἄλλα παλὰ μοναστήρια, που τὰ βλέπει ὅμως κανεὶς μόνο ἀπὸ μακριά, γιὰτὶ οὔτε κατσικὶ δὲν μπορεῖ νὰ σκαρφαλώσῃ ἀπάνω σ' αὐτοὺς. Τόσο ἀπόκρημνοι εἶναι.

Ὡστόσο, τὰ μοναστήρια τῶν Μετεώρων, που σώζονται σήμερα, εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέροντα και πραγματικὰ μουσεῖα Βυζαντινῆς και μεταβυζαντινῆς τέχνης. Σπανιότατα βιβλία και χειρόγραφα, κομψότατοι ναοὶ με θαυμάσιες τοιχογραφίες Βυζαντινῶν και μεταβυζαντινῶν χρόνων, σκευοφυλάκια με πολυτίμητα ἄμφια και παλὰ ἐκκλησιαστικὰ σκεύη, βρίσκονται στὰ σωζόμενα μοναστήρια τῶν Μετεώρων, ἀν και οἱ καλόγεροι εἶναι ἀρκετὰ ἐπιφυλακτικοὶ καὶ δύσκολα νὰ δείχνουν στους ξένους. Γιὰ λίγους μόνο κάνουν ἐξαιρέσι.

Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι μάλιστα τῆς Θεσσαλίας, ἡ ἐλληνικὴ κυβέρνησις ἐπεχείρησε νὰ μεταφέρῃ στὴ Βιβλιοθήκη τῶν Ἀθηνῶν τὰ χειρόγραφα και τὰ βιβλία τῶν Μετεώρων. Οἱ καλόγεροι ὅμως και οἱ γυρῶ χωριάτες ἀντιστάθηκαν με τὰ ὅπλα στὴ μεταφορά αὐτὴ κι ἔτσι πολὺ λίγοι, ἀπὸ τοὺς γραπτὸς θησαυροὺς τῶν Μετεώρων, ἔφτασαν και φυλάχθηκαν στὴ Βιβλιοθήκη τῶν Ἀθηνῶν.

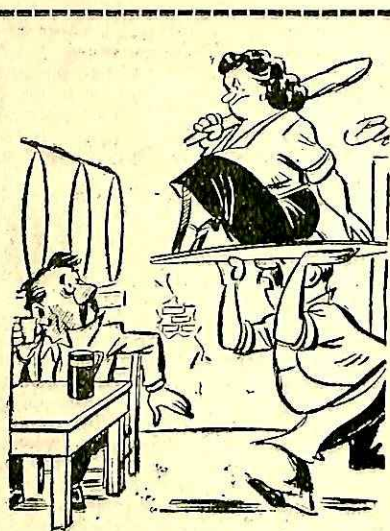
Ἡ θέα ἀπάνω στὰ μοναστήρια, εἶναι κάτι τὸ μαγευτικὸ και τὸ καταπληκτικὰ ἐξοχο, ἰδίως τοὺς ἀνοιξιάτικους μῆνες. Τὸ χειμῶνα κανεὶ πολὺ κρῦο και τὸ καλοκαίρι πολὺ ἔσση.

Κάτω ἀπὸ τὰ μοναστήρια ἀπλώνεται ἕνας καταπράσινος και ἀνθισμένος κάμπος, που τὸν ποτίζουν τὰ νερά τοῦ Πηνειοῦ και τὸν περιβάλλουν οἱ γραφικότερες πλαγιές τῶν δύο ψηλῶν βουνῶν, τῶν Χασίων και τῆς Πίνδου.

Και μέσα στὸ πράσινο αὐτὸ τοπίο ὑψώνονται ἐπιθλητικοί, ἀπόκρημνοι, με τὸ γκρίφο γρανίτη τους, οἱ αἰώνιοι βράχοι τῶν Μετεώρων.

Ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τὰ δῇ κανεὶς.

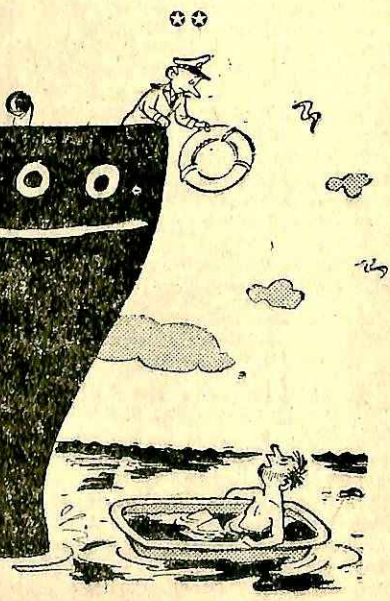
ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ.

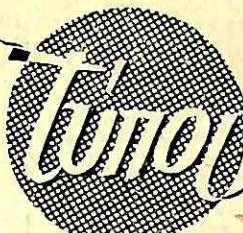
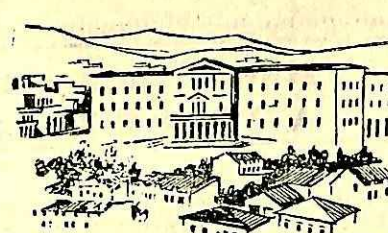
— Κύρ-Στάθη, ἔχεις ἕνα... ἔνταλμα συλλήψεως!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Δὲν εἶναι... καραμέλλες, σέ-λέμαρε, εἶναι κινίνα!...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— "Επαίρνα τὸ μάνιο μου, τὴν ὥρα που βυθίστηκε τὸ πλοῖο!"

Ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης ἦταν παιδὶ τοῦ στρατηγοῦ Γενναίου Κολοκοτρώνη και ἑγγονὸς τοῦ ἀρχιστρατήγου τοῦ Μωριά Θ. Κολοκοτρώνη, που εἶχε και τ' ὄνομά του.

Ἐίχε σπουδάσει στὸ στρατιωτικὸ σχολεῖο τῶν Εὐελπίδων και ὕστερα στὴν Πολεμικὴ Σχολὴ τῶν Παρισίων. Ἄλλὰ τὸ 1867, ἐπειδὴ δὲν τοῦ ἄρεσε τὸ στρατιωτικὸ στάδιο, ἀποστρατεύτηκε με τὸ βαθμὸ τοῦ ταγματάρχου. Ἦθελε, ὅπως ἔλεγε, νὰ ἔχῃ ἀπόλυτὴ ἀνεξαρτησία τῶν ιδεῶν του που ἦταν δημοκρατικές.

Φιλάνθρωπος και φιλόσοφος, πήρε μέρος στὴν Ὀκτωβριανῇ ἐπανάστασι τοῦ 1861, φανερά. Ὅταν ἔφυγε ἀπὸ τὸ στρατό, ἄρχισε νὰ γράφῃ ἱστορικὰ ἔργα και ἐπειδὴ τὸ ὄνομα που εἶχε κληρονομήσει, πίστευε, ὅτι τὸν ἐμπόδιζε στὴν ἐλευθερὴ διατύπωσι τῆς γνώμης του, πήρε τὸ ψευδώνυμο Φαλῆς (Φαλῆς λεγόταν ὁ ἀρχιτέκτων τοῦ πυργου τῆς Βαβέλ) και μ' αὐτὸ ὑπέγραφε κάθε τι που δημοσίευε.

Στὴν ἀρχὴ, σύχναζε στὸ καφενεῖο «Ὁραία Ἑλλάς» και ἀργότερα στὸ περίφημο καφενεῖο Γιαννοπούλου, στὴν πλατεία Συντάγματος, ἐκεῖ ὅπου εἶναι σήμερα τὸ βιβλιοπωλεῖο Ἐλευθεροδάκη. Ὅλη τὴν ἡμέρα και μετὰ τὰ μεσάνυχτα ἀκόμη, καθόταν σὲ μιά γωνιά, κατνίζοντας τὸ ναργιλέ του και περιτριγυρισμένος πάντα ἀπὸ μεγάλου κύκλου γνωστῶν του. Μάλλον κοντὸς και ἡρεμος. Ὁ και μὲ ὑπόγεια, ἦταν ἀνθρωπος γλυκομίλητος και ἥρεμος. Ὁ μόνος γερὰ μορφωμένος ἀπὸ τὴ γενεὰ τῶν Κολοκοτρωναίων.

Ἀλλὰ ἦταν και ἡ προσωποποίησι τῆς ἀγαθότητος. Γελοῦσε διαρκῶς, δεχόταν ὅλα με φιλοσοφικὴ ἀπάθεια και διατύπωνε τίς σκέψεις του καθαρά και με κομψότητα, διανθίζοντάς τες με σύγχρονες παροιμίες και με ἀρχαία γωνμικά, που τὰ εἶχε πρόχειρα σὲ κάθε περίστασι.

Ἀλλὰ δὲν ἦταν μόνο ἕνας εὐχάριστος συζητητὴς ὁ Φαλῆς. Κάθε πρῶτῃ ἐμφανιζόταν ἀπὸ τίς στήλες τῆς «Νέας Ἐφημερίδος» δημοσιεύοντας μιά συμβουλὴ με τὸν τίτλο «Τίτε-Μπίτε», και, βέβαια, με τὴν ὑπογραφὴ Φαλῆς. Ἀφορμὴ στὶς συμβουλές αὐτές, τοῦ ἔδιναν τὰ καθημερινὰ γεγονότα.

Νουθετοῦσε, λοιπὸν, τὸ κοινὸ και στὸ τέλος κάθε συμβουλῆς του, ἔβαζε ἕνα παλὸ γωνμικὸ, κανένα ρητὸ ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο, κάποιο διστίχο δημοτικὸ τραγουδιοῦ ἢ και καμμιά παροιμία ἀπὸ ἐκείνες που συχνὰ-πικνὰ ἔλεγε ὁ ἐνδοξος ἥρωας παππούς του, ὅταν ἦθελε νὰ φρονηματίσῃ τὰ παλληκάρια του.

Ἐκτὸς ἀπ' τίς ἄλλες ἀρετές του, ὁ Φαλῆς εἶχε ἀπέραντη στοργὴ γιὰ τὰ ζῶα. Καί δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ ὅσα ὑπῆρχαν στὸν κόσμον ἀνθρώποι τόσο ἄστοργοι, που νὰ τὰ σκοτώνουν.

Κάποτε, εἶχαν γράψῃ οἱ ἐφημερίδες, ὅτι ἕνας κυνηγὸς στὸ Λαῦριο εἶχε χτυπήσει ἕνα λελέκι και πᾶς τὸ ἄλλο πέπῃ ἀπὸ τὴν στέρσι τοῦ συντρόφου του. Τὴν ἐπομένη, ὁ Φαλῆς βγῆκε πάνοπλος στὴ «Νέα Ἐφημερίδα» κι' ἀφὸυ περιέγραψε τὴ μεγάλη συζυγικὴ ἀγάπη τῶν λελεκιῶν και μνημόνευε και τὴν καταδίκη σὲ θάνατο τοῦ ἀρχαίου Ἀθηναίου δικαστοῦ, που ἐπνίξε ἕνα μικρὸ πουλάκι, ὅταν αὐτὸ κατέφυγε στὸν κόλπο του γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν καταδωξι ἐνὸς γύπα, δημοσίευε — στὸ τέλος — αὐτοὺς τοὺς στίχους του:

Δυὸ λελέκια εἴμαστε
τὰ δυὸ ζευγαρωμένα.
Κι' ἐπέρασε ἕνας κυνηγὸς
και σκότωσε τὸ ἕνα.
Φωτιά νὰ σ' εὕρῃ κυνηγέ,
που σκότωσες τὸ ἕνα
και δὲν μᾶς σκότωσες τὰ δυὸ
και πάμε ἀνταμωμένα!

Τὴν ἄλλη ὅμως μέρα, στὴν «Ἐφημερίδα» τοῦ Κορομηλά, κάποιος, περιγράφοντας τὸν Φαλῆ, ἔγραφε, ὅτι τὴν ἡμέρα ἀκριβῶς ἐκείνη, ἔγινε και κάποιο μέρα σημαντικὸ ἐπεισόδιο.

Εἶχε, ἔγραφε, ἕνας δυὸ γελῆκια και ἕνας κλέφτης μπῆκε στὸ σπίτι του και ἕνας κλέψε τὸ ἕνα, ἀλλὰ ὁ παθὼν ἔμεινε καθυποχρεωμένος ἀπὸ τὴν συμπεριφορὰ

τοῦ κλέφτη, που εὐαγγελικώτατα τοῦ ἄφησε τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ και κατέληγε μ' αὐτοὺς τοὺς στίχους, που ἔκαναν στὴν ἐποχὴ τους ἐντύπωσι :

Δυὸ γελῆκια ἦτανε στὸν τοῖχο κρεμασμένα.
Και ἕνας κλέφτης πέρασε και ἔκλεψε τὸ ἕνα.
Εὐχαριστῶ σε κλέφταρε, που μου κλέψαες τὸ ἕνα
και δὲν μου ἔκλεψες τὰ δυὸ, νὰ μὲνῃ με κανένα!

Ὁ Φαλῆς, τὴν ἄλλη μέρα, ἀπάντησε ἀπὸ τὴ στήλη του με τὸ τετράστιχο αὐτό:

Ἐνας ζευζέκης εἶχε δυὸ γελῆκια
(κρεμασμένα)
και κάποιος κλέφτης πέρασε και
(τοῦ κλέψε τὸ ἕνα.
Ἀνάθεμά σε, κλέφταρε ποῦ κλέψαες
(τὸ γιλέκι,
ἐνῷ θὰ ἔκανες καλὰ νὰ δείρῃς τὸν
(ζευζέκη.

Ὁ Φαλῆς

Ἡ γωνιά τοῦ καφενεῖου Γιαννοπούλου, ὅπου καθόταν ὁ Φαλῆς, κυκλωμένος ἀπὸ τοὺς φίλους και γνωστούς του, ἔμεινε ἱστορικὴ στὰ ἀθηναϊκά χρονικά. Ἐκεῖ κουδέντιαζαν τὰ πολιτικὰ ζητήματα τῆς ἡμέρας, τὰ κοινωνικὰ και τὰ φιλολογικὰ, ποικιλλόμενα ἀπὸ διάφορα ἀνέκδοτα.

Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ, ὁ Φαλῆς τύπωνε και τὰ φυλλάδιά του, που, μαζί με μιά κουταλιά γλυκὸ και με τὴν ἀφιέρωσι τοῦ γραμμένου στὸ ἐξώφυλλο, τὰ ἐμοίραζε στους φίλους.

Ἐνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ φυλλάδια, εἶναι και τὰ «Κουλουβάχατα», λέξι ἀράδικη που πάει νὰ πῇ ἀνάκατεμμα, μπέρδεμα, σύγχυσι... Σ' αὐτὸ τὸ φυλλάδιο, ἔλεγε τὴ γνώμη του γιὰ τίς κοινωνικὲς ἀλλαγές, που εἶχαν ἀρχίσει νὰ γίνονται τότε, ἀλλὰ και γιὰ τίς πολιτικὲς «άτασθαλίες» τοῦ καιροῦ του.

Ἀλλὰ, πρὸ πάντων στὶς καθημερινές συμβουλές τῆς στήλης του, καθρεφτιζόταν ἡ ψυχὴ τοῦ Φαλῆς. Πάντα κάτι φρόνιμο εἶχε νὰ πῇ ἐκεῖ, κάποιον ἀδίκουμένο νὰ ὑπερασπίσῃ, καμμιά αὐθαιρεσία νὰ στιγματίσῃ. Κι' ὅταν κυκλοφοροῦσε τὸ φύλλο με τὴ συμβουλὴ του, ἀγόραζε ἕνα κι' ἔτρεχε ἀμέσως στὸ καφενεῖο νὰ βρῇ τὴ συντροφία του, νὰ τῆς εὐχηθῇ «ἀγαθὴν ἡμέραν» και νὰ τοὺς διαβάσῃ ἐκεῖνο που εἶχε γράψῃ.

Ὁ Φαλῆς, χωρὶς νὰ τὸ κουνᾷ ἀπὸ τὸ καφενεῖο, πολιτευόταν στὴ Γορτυνία. Ἐβαζε ὑποψηφιότητα σὰ κάθε ἐκλογὴ δὲν διώριζε ὅμως ἀντιπρόσωπο, οὔτε και δημοσίευε πρόγραμμα.

Περιοριζόταν μόνο νὰ στέλνῃ στους ἐκλογεῖς του ἕνα σουγιά Κολοκοτρωναῖκο.

Ἐτσι, βέβαια, δὲν ἔβγαλε ποτὲ βουλευτὴς. Ἀλλὰ δὲν στενοχωριόταν καθόλου γι' αὐτό.

Τὴν ἄλλη μέρα τῆς ἐκλογικῆς ἀποτυχίας του, δημοσίευε ἕνα λακωνικὸ εὐχαριστήριον γράμμα, πρὸς ὅσους τὸν ψήφισαν, που κατέληγε με τὴ φράσι: «Τῶν φρονιμῶν ὀλίγος».

Ἡ μεγάλη ὅμως πλειοψηφία τῶν Γορτυνιανῶν, ἐννοοῦσε νὰ ψηφίσῃ κάθε ἄλλον, ἐκτὸς ἀπὸ αὐτόν, γιὰτὶ, καθὼς λέγαμε, κι' αὐτὸ ἀκόμη τὸ ἐνδοξὸ ὄνομά του, τὸ εἶχε καταργήσει με τὸ ψευδώνυμο Φαλῆς.

Ἐνα πρῶτῃ, σαφικὰ, ὁ Φαλῆς δὲν φάνηκε στοῦ Γιαννοπούλου. Ὅλοι ἀνησύχασαν. Σὲ λίγο, ἔμαθαν, ὅτι ὁ Φαλῆς εἶχε ἀρρωστήσει. Χωρὶς κανεὶς νὰ τὸ περιμένῃ, ὁ νεώτερος Κολοκοτρώνης, εἶχε χάσει, ἀπὸ τρομερὴ ἀρρώστεια, τίς διανοητικὲς του ικανότητες.

Ὁ Φαλῆς ἔτσι εἶχε πιά πεθάνει κι' ὅταν ἔφτασε και τὸ φυσικὸ του τέλος, ἡ Ἀθῆνα τὸν συνώδευε ὡς τὸν τάφο του, ὅπου πήρε θέσι κοντὰ στὸ Γέρο τοῦ Μωριά, τὸν παπποῦ του και τὸν Γενναῖο Κολοκοτρώνη, τὸν πατέρα του.

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ

Μιά ἀποστοματικὴ ἀπάντησι

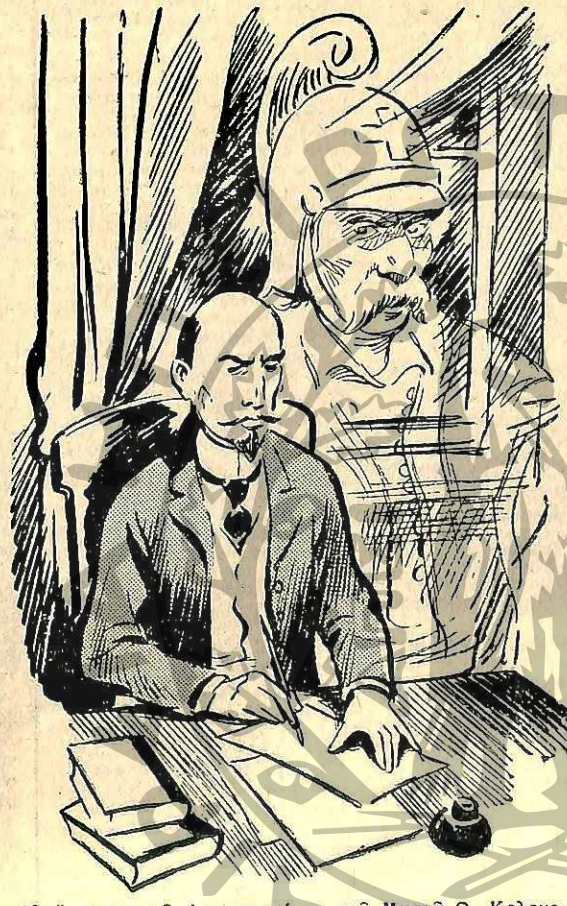
Κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ληστρικῶν ἐπιχειρήσεών του στὴ Βιργινία, τὸ 1781, ὁ πρὸδότης Ἀρνούλτ ἐπίασε αἰχμάλωτο ἕνα Ἀμερικανὸ λοχαγὸ.

Ἐπειτα ἀπὸ μιά συζήτησι ποῦκανε μαζί του, ὁ πρὸδότης Ἀρνούλτ ρώτησε τὸν αἰχμάλωτο τοῦ ἀξιωματικό:

— Τί λές, καπετάνιε, ὅτι θὰ μοῦ ἔκαναν οἱ Ἀμερικανοί, ἀν μ' ἔπιαναν;

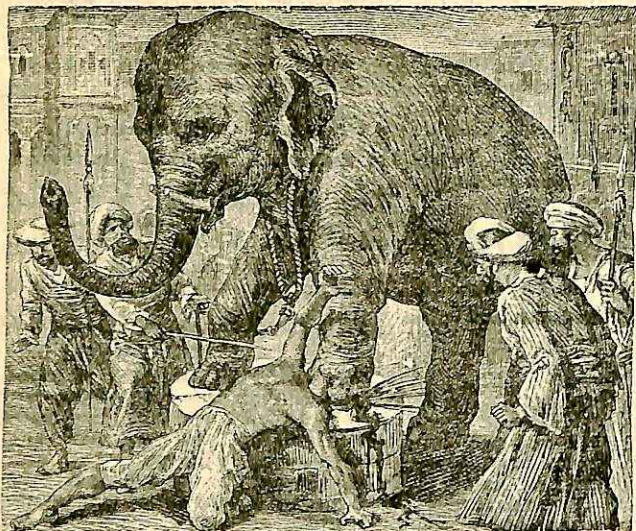
Ὑστερα ἀπὸ διάφορες ὑπεκφυγές, ὁ Ἀμερικανὸς ἀξιωματικὸς εἶπε :

— Ἀφὸυ, κύριε, με ὑποχρεώνετε ν' ἀπαντήσω στὴν ἐρώτησί σας, πρέπει νὰ με συγχωροῦστε που θὰ σᾶς πῇ τὴν ἀλήθεια: Ἄν οἱ συμπατριῶταί μου σᾶς ἐπιανᾶν αἰχμάλωτο θαρρῶ ὅτι θὰ σᾶς ἔκοδαν τὸ ἀνάπηρο πόδι σας, που τραυματίστηκε γιὰ τὴν ἐλευθερία και τὴν τιμὴ τῆς πόλεως Κουεμπέκ, και θὰ τὸ ἔβαθαν με στρατιωτικὲς τιμές και κατόπιν τὸ ὑπόλοιπὸ σώμα σας θὰ τὸ κρεμοῦσαν στὴν ἀγχώνη!...

Ὁ ἑγγονὸς τοῦ ἀρχιστρατήγου τοῦ Μωριά Θ. Κολοκοτρώνης ἡ Φαλῆς.

Ο ελέφας του έλυσε το κεφάλι μ' ένα βαρύ χτύπημα του ποδιού του...

Πώς τιμωρούσαν οι μαχαραγιάδες

Μιά ανατριχιαστική έκτελεσι στις Ίνδιες

Στά 1850, μαχαραγιάς του Καμπούτζ, μίσε από τις πλουσιότερες χώρες των Ίνδιων, ήταν ο Μπουχατίβις Σίγκ, ένας από τους πιο αυταρχικούς ηγεμόνες που γνώρισε η Ασία. Η σκληρότης του ανθρώπου αυτού, ήταν απροσμέτρητη, όπως και οι θησαυροί του. Άλλοι μόνον σ' εκείνον που βάφετε στη δυσμενεία του. Έπρεπε να σημειωθεί ότι, ο Μπουχατίβις Σίγκ είχε απόλυτο δικαίωμα ζωής και θανάτου πάνω στους υπηκόους του. Ενόητο, λοιπόν, ότι ο τύραννος αυτός, αυτός, όπως όλοι οι Άσιατες μονάρχες του είδους του, τριγυρίζονταν από κόλakes, ραδιούργους και διόφρους σκοτεινούς τύπους, από εκείνους που προσπαθούν να εξασφαλίσουν ευνοίες, μηχανορραφώντας και καταστρώνοντας κάθε είδους σκευωρίες, εις βάρος ανθρώπων που θέλουν να καταστρέψουν για να πάρουν αυτοί τη θέση τους.

Ένας από τους κόλakes αυτούς, που πέτυχε, με διάφορες υποπτες υπηρεσίες, ν' αποσπάσει την ευνοία του σκληρού μαχαραγιά, ήταν κι ο Νουσσάρ-έντ - Αούλ. Μηχανευόμενος χίλια-δυο πανούργα τεχνάσματα, ο σατανικός αυτός άνθρωπος, κατάρωσε, από άσμος σταυλότης των ανακτόρων του μαχαραγιά, να φτάσει στο αξίωμα του αρχιστρατήγου, έχοντας κάτω από τις διαταγές του σαρανταπέντε χιλιάδες άνδρες. Η εμπιστοσύνη που του είχε ο μαχαραγιάς ήτανε κυριολεκτικά τυφλή, όλος δὲ ο κόσμος έτρεμε στο ακροσμία του νόμου του. Γιατί, όλοι ήξεραν πως ήταν αρκετή μιά λέξη του Νουσσάρ-έντ - Αούλ, στον αυταρχικό μονάρχη, για να χάσει κανείς τη ζωή του. Για το λόγο αυτό, όλοι προσπαθούσαν να τα έχουν καλά μαζί του και με κάθε τρόπο να εξασφαλίσουν την ευνοία του.

Κανένας, όμως, κόλakas δεν χαιρέται για πολύ την ευνοία του πατρώνα του. Αυτό είναι ένας κανόνας από τον οποίον δεν μπορούσε να ξεφύγει κι ο Νουσσάρ-έντ - Αούλ. Κάποια μέρα, ήρθε κι αυτόν στη σειρά, να πέσει στη δυσμενεία του μαχαρα-

γιά. Το τέλος του, όμως, ήταν αβάνταστα τραγικό και οι κάτοικοι του Καμπούτζ διηγούνται ακόμα και σήμερα με φόβη. Κάποια μέρα, ο μαχαραγιάς κι η ακολουθία του, γυρίζοντας από ένα πολυήμερο κυνήγι λεόντων, εστάθμευσαν στο ξέφωτο ενός δάσους, για να γευματίσουν. Ο Μπουχατίβις Σίγκ ήταν πολύ ευχαριστημένος από την έκβαση του κυνηγιού και το κέρδι του είχε μεταδοθῇ σ' όλη την ακολουθία. Στο πλάι του ήταν καθισμένος ο Νουσσάρ-έντ - Αούλ, που ξεκαρδίζονταν, όπως συνήθως, σε όλα τα σχαλά αστεία του Ίνδου ηγεμόνα. Άλλ' αυτή τη φορά, τα ψεύτικα γέλια του βγήκαν ξυνά. Γιατί, το ίδιο δαδόν, μόλις επέστρεψαν στο παλάτι, ο πρωθυπουργός του Καμπούτζ πήρε τον μαχαραγιά ιδιαίτερος και του ανακοίνωσε, ότι ο εγκάθειρτος αδελφός του πρίγκιπας Λοκάρ Σίγκ, που είχε δικαιώματα στο θρόνο, συνωμοτούσε μαζί με τον Νουσσάρ-έντ-Αούλ, για να τον σκοτώσουν. Χωρίς να εξετάσει περισσότερο, ο Μπουχατίβις Σίγκ, διέταξε να οδηγηθούν μπροστά του αλυσοδεμένο τον Νουσσάρ-έντ-Αούλ, που ήταν εντελώς άνοπτος για το διάδημα του πρωθυπουργού.

— «Νατε με πρόδωσες, ταπεινό σκουληκι, έ; είπε ο μαχαραγιάς στον πρώην εννοούμενο του, μόλις τον έφεραν μπροστά του.

Και τον έφτυσε στο πρόσωπο.

— Έγώ, προδότης; φώναξε ο Νουσσάρ-έντ-Αούλ, διαμαρτυρόμενος. Είναι ψέμματα, βρωμέρα ψέμματα, όσα σου είπαν!

— Ο πρωθυπουργός μου δεν λέει ποτέ ψέμματα! φώναξε ο μαχαραγιάς.

— Μά, αυτός με μισεί! Με ζηλεύει! φώναξε ο Νουσσάρ-έντ.

— Πάψε, προδότη! Τα ξερω όλα! Είσαι φίλος του αδελφού μου και συνεννοήθηκες να με σκοτώσεις, για να ανέβει εκείνος στο θρόνο! Άλλ' αυτό δεν πρόκειται να γίνει!...

Και, γυρίζοντας προς τους φρουρούς, ο μαχαραγιάς, πρόσταξε:

— Ρίξτε τον στη φυλακή! Κι' αύριο το πρωί, μόλις φέξη, θα όητε όλοι σας πως τιμωρώ τους προδότες!

Το άλλο πρωί, λίγο μετά την ανατολή του ήλιου, ο μαχαραγιάς βήκε στο μπαλκόνι του παλατιού του, έχοντας στο πλάι του τον ραδιούργο πρωθυπουργό, που είχε διαδεχθῇ τον κόλaka Νουσσάρ στη θέση του πρώτου ευνομένου.

Ο Νουσσάρ, αλυσοδεμένος και γυμνός από τη μέση και πάνω, είχε προσαχθῇ κάτω από το μπαλκόνι και περιμένε την άναγγελία της καταδίκης του.

— Έτοιμάσαν να πεθάνει, προδότη! είπε ο μαχαραγιάς. Διάλεξε για σένα μια τιμωρία, που θα τη θυμούνται για πολλά χρόνια στο βασίλειό μου. Κάποτε, όταν ήσουν σταυλίτης στο παλάτι μου, εκέντριες με το δόρυ στον καλύπτερό μου ελεφαντά, τον Μαλλάρ, που σου κρατεί ακόμα κακία. Τον είδα πολλές φορές να μουγκρίζει στη περσάνη σου και να σηκώνει απειλητικά την προδοσκόδα του. Άν δεν τον συγκαταούσε ο Μπελί, που τον περιποιείται και του δίνει τροφή, θα σε είχε σκοτώσει. Λοιπόν, θα σε παραδώσω στην όργη του Μαλλάρ. Αυτός θα σε τιμωρήσει για την προδοσία σου! Άλλ' αλ' αλ' σου κάνω μια τελευταία χάρι: Θα σε βγάλω από τις αλυσίδες και θα σ' αφήσω ελεύθερον.

Αν προλάβεις να φύγεις, πριν σε άπαξῇ ο Μαλλάρ, με την προδοσκόδα του, θα ζήσης κλεισμένος στη φυλακή, ώπου να πεθάνεις. Άν, όμως, δεν προλάβεις, ξέρεις τί σε περιμένει...

Και, με μία χαρακτηριστική κίνηση του χεριού, ο Μπουχατίβις Σίγκ πρόσταξε τους φρουρούς να βγάλουν τις αλυσίδες από τον μελλοθάνατο και να φέρουν άμέσως τον ελεφαντά.

Η σκηνή που έπαιχόλυνε, υπήρξε απερίγραπτα φρικιαστική. Μόλις ο ελέφας άντίκρυσε τον Νουσσάρ, έβγαλε έναν άγριο μυκηθμό και σηκωσε την πελώρια προδοσκόδα του, τινάζοντας την δεξιά κι' άριστερά. Τα μάτια του είχαν γίνει κατακόκκινα από το θυμό.

Φύγε γρήγορα, για να γλυτώσεις! φώναξε ο μαχαραγιάς στον κατόδικο, γελώντας σαρκαστικά.

Ο Νουσσάρ, τρέμοντας συγκρομής, έριξε μιάν άπεγνωσμένη ματιά γύρω του, για να δῃ από που θα μπορούσε να φύγει. Άλλ' ο ελέφας δεν έχασε τον καιρό του. Μ' ένα φοβερό άλμα, του έκανε τη γῆ να τραντάξει, πλησίασε τον Νουσσάρ, τον άπαξε με την προδοσκόδα του και τον σηκωσε ψηλά, σαν πούπουλο. Ύστερα, τον πέταξε με όρμη, πάνω στον κορμό ενός δέντρου, που το είχαν επίτηδες τοποθετήσει στο κέντρο της πλατείας και του συνετρίψε το κεφάλι με το μπροστινό του πόδι.

Ο άτυχος δεν πρόλαβε να βγάλει μιλία. Και όταν ο μαχαισμένος ελέφας σηκώσε το γιγαντιαίο πέλμα του, δεν βρέθηκε από κάτω, στη θέση της κεφαλής του Νουσσάρ, παρά μονάχα ένας πολτός από ματωμένες σάρκες και οσπασμένα κόκκαλα.

Εκείνη τη μέρα, ο μαχαραγιάς Μπουχατίβις Σίγκ έφαγε με μεγάλη όρεξη και ξεφάντωσε όσο ποτέ με τις μπαγιαντέρες του...

Έτσι εκδικήθηκε την άπιστία του εννοούμενου του,

Μήπως πάσχετε ΑΠΟ ΦΟΒΙΑ;

Μιά παράξενη «άρρώστεια»

Πολλοί άνθρωποι αισθάνονται έναν υπερβολικό και άδικολόγητο φόβο, όταν αντικρύσουν ώρισμένα τελείως ακίνδυνα ζώα ή αντικείμενα, ή βρεθούν σε ένα περιβάλλον, που ενώ για όλο τον κόσμο είναι κάτι συνηθισμένο και όμαλο, γι' αυτούς είναι φοβερό και άτυποφορο. Μιά γάτα, ένα πουτίκι, ένα φίδι ή μία άράχνη, μπορούν να προκαλέσουν σ' αυτούς τους ανθρώπους, αληθινό τρόμο. Άκόμα και τα φάρμακα, οι άρρώστειες, οι γιατροί, τα μικρόδια, ή φωτιά, το σκοτάδι ή ένα άδειο δωμάτιο, γίνονται ο έφιάλης τους!...

Όταν ο φόβος αυτός, προκαλή μία αντίδραση ύστερισμού με νευρικές κρίσεις, λιποθυμίες κλπ., τότε ασφαλώς έχουμε μία κλασσική περίπτωση φοβίας. Δυστυχώς, η φοβία είναι πολύ συνηθισμένο φαινόμενο και πάσχουν απ' αυτή κάθε είδους άνθρωποι.

Ένας μεγάλος στρατηγός, φημισμένος για την άνδρεία του, όταν βρήκε κάποια φορά μία άράχνη πάνω στο κρεβάτι του, κόντεψε να λιποθυμήσει από το φόβο του. Ο Μουσσολίνι, εξ άλλου, υπέφερε αβάνταστα, όταν βρισκόταν μόνος μέσα σ' ένα κλειστό δωμάτιο.

Ο μεγάλος Γάλλος μαθηματικός και φιλόσοφος Πασκάλ, είχε μία υπερβολική φοβία για τα άμάξια με άλογα. Κάποτε όταν ήταν νέος, περνούσε με τ' άμάξι του πάνω από μία γέφυρα του Σηκουάνα.

Σε μία στιγμή, ένα μεγάλο φορτηγό άμάξι συγκρούστηκε με το δικό του.

Από τότε, όμως, όταν του πρότειναν έναν περιπάτο με άμάξι, γινόταν κατάκλωμος και άρνιαταν, τρομοκρατημένος.

Ο διάσημος φιλόσοφος και συγγραφέας Ζαν-Ζακ Ρουσσώ, είχε μία παράξενη φοβία με τους ανθρώπους που τον κύτταζαν στα μάτια και του μιλούσαν σιγά. Είχε πάντα την έμμονη ιδέα και τον έφιάλη, ότι διαρκώς τον κατασκοπεύαν, ότι όλοι σχολιάζαν κακόβουλα τις πράξεις του και τις χειρονομίες του.

Αυτή η φοβία φαίνεται, ότι του έμεινε από τον καιρό που ήταν μαθητευόμενος σε κάποιο ρολογά, που διαρκώς τον παρακολούθουσε άγρυπνα και τον μάλλωνε σε κάθε στιγμή, με τον πιο άυστηρο και σκληρό τρόπο.

Άλλ' και ο Μέγας Ναπολέων είχε τη δική του φοβία. Με τί νομίζετε; Με τί γάτες. Δεν μπορούσε να τις άνεχθῇ κανένα τρόπο. Τις μισούσε αβάνταστα και, όταν τις έβλεπε, του προέκυλούσαν αληθινή άναστατώσι.

Την ίδια φοβία με τις γάτες, είχε και ο Ουέλλινγκτον, ο νικητής του Ναπολέοντος στο Βατερλό. Παντού και πάντα, έβλεπε γάτες, που τις φοβόταν. Τις άκουγε να νιαουρίζουν στα όνειρά του κι' είχαν γίνει ο έφιάλης του! Όταν τον καλούσαν κάπου, πριν δεχθῇ την πρόσκληση, έστελνε ανθρώπους να εξακριβώσουν, αν εκεί που θα πήγαινε, υπήρχαν γάτες.

Η φοβία είναι μία πραγματικά παράξενη «άρρώστεια», που όταν είναι έλαφρά μορφή, άπλως γελοιοποιεί τον άνθρωπο. Όταν όμως είναι σοβαρή, γίνεται έπικίνδυνη, κάνει τον άνθρωπο άνικανο για τη ζωή και μερικές φορές μισότρελλο...

Γι' αυτό, λοιπόν, πρέπει να προσέχουμε τη φοβία, όταν άρχισῇ να παρουσιάζεται, για να μη φτάσουμε στο σημείο να έχουμε ανάγκη από ψυχίατρο και «ήλεκτροσόκ». Ο μόνος σωστός τρόπος, είναι να αντιδράσουμε μόνον μας, όσο είναι ακόμα καιρός. Πρέπει σιγά-σιγά να ελπίσουμε στα πράγματα, που μας προκαλούν φόβο. Αυτό βέβαια δεν είναι εύκολο, χρειάζεται πολλή καιρό, θέληση και έπιμονή.

Το μεγάλο στάδιο «Μπουφλό», στο Παρίσι, είναι άπλετα φωτισμένο από τεράστιους προβολείς που κρέμονται από ψηλά. Οι κερκίδες του είναι γεμάτες από χιλιάδες άνθρωπους που περιμένουν με άνυπομονησία να παρακολουθήσουν ένα από τα πιο συγκλονιστικά θεάματα, που προσφέρει ο νεώτερος ευρωπαϊκός πολιτισμός, ένα θέαμα που θυμίζει τις άρχαίες άρματοδρομίες και συγχρόνως τη βίανασι ελεύθερη πλάη.

Τριάντα αυτοκίνητα από έξη διαφορετικές χώρες είναι παρατεταγμένα στο στίβο, σαν άλογα έτοιμα για την έκκίνηση. Έχει κανείς την εντύπωση ότι θα παρακολουθήσει μία κοινή αυτοκινητοδρομία. Όταν όμως δίδεται το σημείο της έκκίνησης, ακολουθεί κατι πρωτοφανές. Τα αυτοκίνητα άρχίζουν να συγκρούονται μεταξύ τους, να πέφτουν, να πάνω στ' άλλο, εξαρρώνοντας τροχούς και προφυλακτήρες, να συμπνώνονται σε «λαβές» που θυμίζουν παλαιούς, να άλληλο-εξονώνονται!...

Τρέχοντας με όγδόντα ή και έκατό χιλιόμετρα την ώρα, τα άλλοκοτα αυτά αυτοκίνητα στρίβουν απότομα, μπαίνοντας μπροστά σ' εκείνο που έρχεται πίσω τους, ή φρενάρουν ξαφνικά, με άποτέλεσμα έκπληκτικές συγκρούσεις και άπιθανες άνατροπές, που κάνουν το αίμα των θεατών να παγώνει.

Πρόκειται για ένα νέο σπόρ, που έχει όνομασθῇ «ελεύθερα πάλη αυτοκινήτων» και που έχει όλα τα χαρακτηριστικά ενός... καυγά ταβέρας!

Οι σωφέρ, που παίρνουν μέρος στο άγώνισμα αυτό, δεν άποδλέπουν τόσο στο να φτάσουν πρώτοι στο τέρμα, όσο στο να θέσουν έκτος άγώνος —ή μάλλον έκτος μάχης —τους αντίπαλους τους, προσφέροντας έτσι στους θεατές θεαματικές φάσεις και βίαιες συγκινήσεις. Η «ελεύθερα πάλη αυτοκινήτων» έχει σκοπό να κατασφαιγή τη μονοτονία, που συνοδεύει συνήθως το μεγαλύτερο μέρος των κοινών αυτοκινητοδρομιών, μεταβάλλοντας σε διαρκές θέαμα τις δραματικές στιγμές των τρομακτικών δυστυχημάτων, που γεμίζουν φρίκη και που συγχρόνως... συναρπάζουν το κοινό.

Τα αυτοκίνητα της «ελεύθερας πάλης» είναι μεταχειρισμένα άμερικανικά αυτοκίνητα της σειρας, από τα όποια μπορεί κανείς ν' αγοράσει όσα θέλει στο Βέλγιο σε πολύ χαμηλή τιμή. Πριν πάρουν μέρος στον άγώνα, οι ιδιοκτήτες τους τα έπισκευάζουν, ενισχύοντας τους προφυλακτήρες τους και τα φτερά τους, φροντίζοντας γενικά να τα κάνουν ικανά να άντεχουν περισσότερο στις συγκρούσεις.

Είναι ένα θέαμα γεμάτο κινδύνους, όπου τα αυτοκίνητα μοιάζουν με μηχανοκίνητες μάλλες, υπιλιάδου, που συγκρούονται, υποχωρούν, στριφογυρίζουν γύρω από τον έαυτό τους, ανατρέπονται.

Δεν υπάρχουν κανόνες παιχνιδιού. Όλα έπιτρέπονται. Τα αυτοκίνητα μπορούν να συγκρούονται, να στρίβουν προς όποια κατεύθυνση θέλουν, ακόμα και να κάνουν όπισθεν! Δεν υπάρχει κανένας άπόλυτος περιορισμός.

Όπως είναι φυσικό, πολύ λίγα αυτοκίνητα φτάνουν στο τέρμα. Τα περισσότερα μένουν στη μέση, χωρίς τροχούς, με τα φτερά τους κομματιασμένα και με τη μηχανή τους τσακισμένη.

Άλλ' αλ' αλ' για να φτάσουν στο τέρμα οι νικητές της παράξενης άτυτης αυτοκινητοδρομίας, δεν άρκεί να έξωνώσουν τους αντίπαλους τους. Πρέπει να υπερπηδήσουν και άρισμένα έμπόδια, που θα ήταν μοιραία για ένα συνηθισμένο αυτοκίνητο κορράς.

Έκατό μέτρα πριν από το τέρμα, ο δρόμος είναι φραγμένος από έναν τοίχο από τούβλα. Τα αυτοκίνητα πρέπει να ριχτούν πάνω σ' αυτόν τον τοίχο με όλη τους τη ταχύτητα! Άν είναι άρκετα στέρεα, ο τοίχος καταρρέει και τα αυτοκίνητα περνούν. Διαφορετικά μένουν κι' αυτά στο πεδίο της μάχης με τη μηχανή τους τσακισμένη.

Μεγαλύτερες δοκιμασίες περιμένουν τους υποψηφίους νικητές πίσω από τον τοίχο αυτό. Το έδαφος είναι εκεί στρωμένο με τενεκές βενζίνης, άδειους εύτώς, γλιστρούν ή και ανατρέπονται, αυτοκίνητων που χοροπηδούν, γλιστρούν ή και ανατρέπονται, προσπαθώντας — με έκκωφαντικό θόρυβο να περάσουν πάνω από τους τενεκέδες!

Ο βασιλεύς των «σωφέρ του διαβόλου»

πληκτικό θέαμα. Δεν είχε πιά καθόλου φτερά. Είχε χάσει έναν από τους πίσω τροχούς. ενώ οι υπόλοιποι τρείς είχαν μείνει χωρίς λάστιχα. Όλες οι πόρτες του αυτοκινήτου έλειπαν και η καροceria του θύμιζε σφασμολόγιο!...

Ο άπολογισμός του άγώνος αυτού ήταν τρομακτικός! Δώδεκα αυτοκίνητα κατεστράφησαν εντελώς. Άλλα δεκατρία ύπστησαν τόσες θλάβες, ώστε να είναι προβληματικό αν θα μπορούσαν να κινηθούν ποτέ.

Από τους «σωφέρ του διαβόλου» όμως μόνο ένας τραυματίστηκε έλαφρά. σπάζοντας ένα άαχτυλο!

Και αυτό δεν άποτελεί εξαίρεση, αλλά τον κανόνα. Μέσα από αυτή την τρελή «πάλη» των αυτοκινήτων, από τις συγκρούσεις και τις άνατροπές, από τα συντρίμια των μηχανών τους, οι παρατόλμοι αυτοί οδηγοί βγαίνουν σχεδόν πάντα άτρωτοι!

Η έξήγησι του φαινομένου αυτού είναι άπλη. Οι «σωφέρ» του διαβόλου φροντίζουν να μεταρρυθμίζουν το έσωτερικό των αυτοκινήτων τους έτσι, ώστε να εξαφανίζονται όλα εκείνα τα σημεία, πάνω στα όποια —σε περίπτωση συγκρούσεως— μπορεί να χτυπήσει το κορμί ή το κεφάλι του οδηγού. Δεν υπάρχουν γωνιώδεις προεξοχές και το βολάν άπέχει πολύ από το στίβος του σωφέρ, που προστατεύεται έπιπροσθέτως από ένα έλαστικό μαξιλάρακι.

Ένας Παρισινός δημοσιογράφος θέλησε, μετά την τρομακτική αυτή πάλη των αυτοκινήτων, να μάθῃ τις έντυπώσεις και τις συγκινήσεις των τοιμηρών οδηγών κατά τη διάρκεια της... τιτανوماχίας τους. Συγκέντρωσε λοιπόν, πολλές ενδιαφέρουσες έκμυστηρεύσεις. Ένας από τους οδηγούς του είπε:

«Όταν τρέχω με ήλιγγιώδη ταχύτητα για να συγκρουστώ με ένα άλλο αυτοκίνητο, δεν σιλολογίζωμ τον κίνδυνο, τη ζωή μου, το θάνατο. Ο νους μου πηγαίνει σε άλλα και εύχάριστα ποάγματα. Συλλογίζωμ ένα ραντεβού που έχω το βράδυ με την άρραβωνιαστικά μου, το κορσί που θα μου άρεσε να πιά, μιά έκδρομή κοντά στη θάλασσα. Μερικές φορές, μάλιστα, σκέπτομαι την κυβερνητική μας κρίση και την άνάγκη που έχει η Γαλλία μιάς σταθεράς κυβερνήσεως.. Βλέπετε λοιπόν, ότι ο κίνδυνος με άφηνει άδιάφορο!...»

Είναι φανερό ότι ο οδηγός αυτός όχι μόνο έχει έκπληκτική ψυχραιμία, αλλά και άτσάλινα νεύρα.

Ένας άλλος είπε τα έξης: «Δεν θέλω να κρύψω ότι κατά τη διάρκεια του άγώνος ο φόβος φωλιάζει στη ψυχή μου... Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι έξαπολύω τις έπιθέσεις μου... μωδιασμένος. Κάθε άλλο! Πέφτω μέσα σ' όλα κι' ό,τι γίνει, άς γίνει! Ο φύλακας άγγέλος μου όμως με προστατεύει. Ποτέ μέχρι σήμερα δεν έπαθα τίποτα. Ούτε μιά γρατζουνιά!...»

Τέλος, τα λόγια ενός άλλου οδηγού, κάνουν πραγματικά έντυπωση:

«Όχι μόνο δεν με τρομάζει ο κίνδυνος, αλλά προσπαθώ να κάνω πιο τρομακτική την «πάλη». Οι συγκινήσεις αυτές τούνωνουν τα νεύρα μου και χαλδώνουν την αυτοκυριαρχία μου...»

Οι άνθρωποι αυτοί, καθώς βλέπετε, είναι άξιοθαύμαστοι.

Τέλος, σαν να μην άκοούν όλα αυτά, τα αυτοκίνητα της «ελεύθερας πάλης» πρέπει να περάσουν, λίγα μέτρα πριν από το τέρμα, μέσα από ένα φράγμα αλογών! Και δεν είναι μικρή αυτή η δοκιμασία!

Σε μία δευτή «ελεύθερα πάλη» αυτοκινήτων, που έγινε στο Παρίσι τον περασμένο μήνα, νικητής άνεδείχθη ο Πώλ Ντυέ, ένας είδικός στο άγώνισμα αυτό —που οδηγεί το αυτοκίνητο του δεμένος στο κάθισμά του, Έπειτα από μία «πάλη» δύο ώρων, οι κριταί άνέδειξαν τον Πώλ Ντυέ «βασιλέα των σωφέρ του διαβόλου».

Όταν το αυτοκίνητο του Ντυέ έφτασε στο τέρμα, παρουσιάζε ένα έκ-

Τ' αυτοκίνητα της «ελεύθερας πάλης» μπορούν να συγκρούονται μεταξύ τους, χωρίς κανένα άπόλυτο περιορισμό...

Το θωρακισμένο αυτοκίνητο του Γκαίρινγκ

Το θωρακισμένο αυτοκίνητο του Γκαίρινγκ θα πουληθῇ σε πλειστηριασμό στο Λονδίνο. Στο μεταξύ, οι σημερινοί ιδιοκτήτες του έχουν εισπράξει πάνω από 15.000 λίρες, έπιδεικνυντάς το από πόλι σε πόλι.

Πληρωμένη απάντησι

Η κυρία πρόκειται να προσλάβη μία νέα υπηρέτρια:

— Δεν μου είπες όμως, της λέει, γιατί έφυγες από τα τρία προηγούμενα σπίτια... Αυτό ακριβώς θέλω να μάθω!

— Δεν σάς το είπα, κυρία, απαντάει εκείνη γιατί ήθελα πρώτα να μάθω κι' εγώ γιατί έφυγαν από το σπίτι σας οι τρεις προηγούμενες υπηρέτριες!...

Ο εργάτης του συνεργείου αναπαύεται, τρώγοντας καί... στενάζοντας.

— Τι έχεις εσύ; τον ρωτά ο επιστάτης.

— Μηκέ ένα καρφί στο πόδι μου!...

— Μπα σε καλό σου! Και γιατί δεν το βγάξεις;

— Τι μου λές! κάνει ο εργάτης. Τώρα θα το βγάλω, την ώρα της αναπαύσεως!...

Ο οικογενειακός φίλος της νεαρής κυρίας ζαρώνει τα φρύδια του.

— Πώς γίνεται, κυρία Ουρανία, αυτό; Το ένα σας παιδί να είναι δυο χρόνων και το άλλο τεσσάρων, ενώ ο σύζυγός σας έχει πεθάνει εδώ και έξη χρόνια;

— Καθόλου περίεργο, κύριε Άγαθοκλή! απαντάει η χήρα. Ο άντρας μου πέθανε, δεν πέθανε εγώ!...

— Και πού τον πιάς αυτό τον κόκορα;

— Στο ρολογά!

— Θα του τον κάνης δώρο;

— Όχι, θέλω να μου τον διορθώση... 'Από κάμποσο καιρό πάει μπροστά... 'Αλλοτε με ζύπναγε στις έξη και τώρα αρχίζει να ξεφωνίζει από τις τεσσερεσήμισι!...

Εκείνος: Πιστεύεις ότι η μητέρα σου θα μάς δώση την ευχή της για το γάμο μας;

Εκείνη: Δεν το πιστεύω! Χτές μου άνηγγειλε την απόφασί της να μείνη μαζί μας.

Ο άνεμος είναι τεμπέλης. Είνε όμως και... πονετικός άνθρωπος και δεν υποφέρει να βλέπη τη θεία του — γρηά γυναίκα — να κουβαλά το κάρβουνο με τον κουβά από το υπόγειο.

Αυτό πρέπει να σταματήση, θεία! της λέει. Χρόνια ολόκληρα σε έλεω ν' ανεβάζης αυτόν το μεγάλο κουβά. Στο έξης θα παίρνης ένα σακί να το γεμίσης, ώστε να γλυτώνης τα πολλά και τα κουραστικά ανεβάσματα στη σκάλα... τ' άκου; Αυτή η κατάσταση πρέπει να σταματήσει!...

Ο κ. Πελοπίδας πήρε τον Τοτό στο μελόδραμα για πρώτη φορά. 'Εκει ο μικρός είδε το μάστρο, που διευθύνει τη μεγάλη ορχήστρα, να κρατάει ένα λεπτό ραβδάκι και να το κουνάει νευρικά, ενώ η αίσδος στο προσκήνιο άρχισε να τραγουδάει μία άρια. 'Η απόστασι από τις θέσεις του Τοτού και του πατέρα του ως τη σκηνή ήταν αρκετή κι' έτσι ο μικρός δεν μπορούσε να εκτιμήση καλά τη μικρή απόστασι που χώριζε το μάστρο από την τραγουδίστρια.

Γιατί, μπαμπά, χτυπάει αυτός ο κύριος εκείνη εκεί τη γυναίκα με το μπαστούνακι του; ρωτάει παραξενεμένος ο Τοτός.

— Δεν τη χτυπά, παιδί μου!...

Και ο Τοτός, με άπορία:

— 'Αφού δεν την χτυπά, τότε γιατί... στριγγλίζει εκείνη;

Η μνηστή στον θυμωμένο άρραβωνιαστικό της:

— Μά γιατί δυσανεστήθηκες τόσο, που σου είπα ότι μοιάζεις με μαϊμού; 'Εγώ λατρεύω τα ζώα!

Στο δικαστήριο.

Ο πρόεδρος: Είσαι ένας αδιόρθωτος κακοποιός, ένας ελεεινός, ένας αίσχρος κι' ανυπόβλητος κανάγιας.

Ο κατηγορούμενος: "Α. κύριε πρόεδρε. 'Αν δεν μετριάσετε τις εκφράσεις σας, με λύπη μου σάς δηλώνω ότι θα με αναγκάσετε να πάρω το καπέλλο μου και να φύγω!

Ο προϊστάμενος του γραφείου στον υπάλληλο:

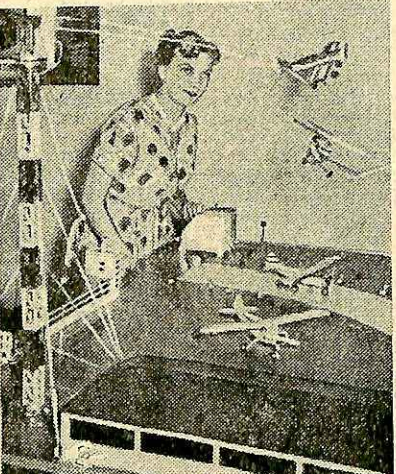
— Παρατηρώ ότι έρχεστε το πρωί τελευταίος και φεύγετε το απόγευμα πρώτος!

— Τι να θέλετε, δεν μου επιτρέπει η συνείδησή μου να καθυστερώ και το πρωί και το απόγευμα!...

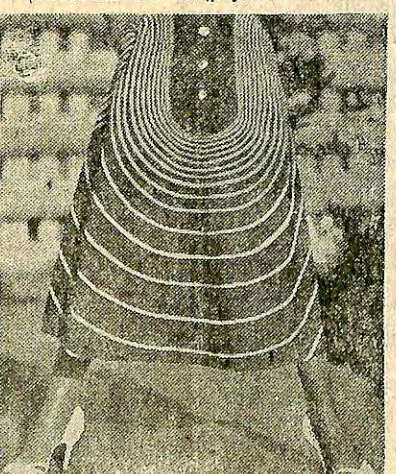
ΒΟΥΛΕΥΤΙΝΑ — ΗΘΟΠΟΙΟΣ

Στις τελευταίες ιταλικές εκλογές πήραν μέρος, ως υποψήφιοι, πολλοί γνωστοί καλλιτέχνες του θεάτρου και του κινηματογράφου. Στη Νεάπολι αίφνης εξέλεγε βουλευτίνα υπό το έμβλημα του Χριστιανοδημοκρατικού Κόμματος η γνωστή ήθοποιος Τίτινα ντε Φιλίππο. Η βουλευτίνα καλλιτέχνις (άριστερά) ποζάρει μαζί με τους αδελφούς της που θεωρούνται από τους καλύτερους κωμικούς της Ιταλίας.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Το αεροδρόμιο και τα αεροπλάνα της φωτογραφίας μας δεν είναι παρά ένα νέο παιχνίδι που κατασκεύασε ένας μηχανικός της Φραγκφούρτης. 'Ενα έλαστικό από διαφανή πλαστική ύλη κινείται με ηλεκτρισμό ελλειψοειδώς γύρω από τον κεντρικό ιστό και προσγειώνει ή απογειώνει, κατά βούλησιν τα αεροπλάνα του αεροδρομίου, χωρίς να φαίνονται ότι στηρίζονται κάπου.

ΙΤΑΛΙΚΗ ΜΟΔΑ

Η καλοκαιρινή αυτή φούστα που λανσάρει ο οίκος Ριντσιοντέλλι του Μιλάνου έγινε με ύφασμα σχεδιασμένο από τον περίφημο Ιταλό σχεδιαστή ύφασμάτων Τονινέλλι.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Απαντήσεις ἐπιστολῶν

Κίμωννα Μυστρά, Ένταυθα: Δεν πρόκειται για φανταστικά αφηγήματα. Έπομένως, το διηγημά σας δεν μου χρησιμεύει σε τίποτα. Το κρατώ στη διάθεσί σας. Χαράλαμπος Χαράλαμπίδην, Βόλον: Όλα εκείνα έσθυσαν πιά. Και σεις πρέπει να τα ξεχάσετε. Δημ. Παπανικολάου, Ένταυθα: Όχι, δεν πιστεύω τίποτα. 'Αν θέλετε να με πείσετε, περάστε ο ίδιος ένα μεσημέρι από τα γραφεία μας. Κώστα Φουστέρην, Ένταυθα: Το «Λαδίνα» δεν βυθίστηκε στον Πειραιά, αλλά έξω από την Κρήτη, κατά τις μεγάλες μάχες του νησιού. Δεν γνωρίζω τίποτα περισσότερο. Μ. Τριανταφυλλόπουλον, Γιάννη Βιρβίλην, Άντωνη Μιχαλάκη, 'Ιωάννην Ουόταμπασιδην, Γεώργιον Κανάρκιν, Παναγιώτη 'Αποστόλου, Μίμην Μαχαίραν, Γεώργιον Κούτσην, 'Ηλιαν Παπασημακόπουλον, Κώστα Βασιλειάδην, Νικόλ. Λαμπαδάριον, 'Ανθιμον και Νισυριοτόπουλο: Εύχαριστώ θερμά. Θα συνεχιστούν. Τζών Πέυντριτς, Αυστραλία: Ναι, σάς θυμάμαι αγαπητέ κ. Γιάννη Πετρίδη. Στις 5 'Ιανουαρίου 1943 συναντηθήκαμε για τελευταία φορά στο ζαχαροπλαστείο «'Αστόρια» των Χαυτείων. Στέφανον Φυκιώρην, Αίγιον: Δυστυχώς, ποτέ δεν είχα αυτήν την τιμή. Μαρία Α. Μαθιουδάκη, Χανιά-Κρήτη: Μην ανησυχείτε. Ο νόμος άργά η γρήγορα θα επανέλθη. Είμαι βέβαιος γι' αυτό. Καπετάν Άντώνη, Κούλουρη: Γράψτε μου με τη σειρά σε πόσες διαφυγές λάβατε μέρος. 'Ετσι θα συμπληρώσω τα δικά μου στοιχεία που έχω έτοιμα για δημοσίευσιν. 'Οθωνα Μωραίτη, Γιοχάνεσμπουργκ: Πάντοτε περιμένο απάντησί σας, αλλά δυστυχώς μέχρι σήμερα δεν έλαβα τίποτα. Γιατί; Πιέρ Μπερνάρ, Παρίσι: 'Η τιμή που μου κάνετε είναι μεγάλη. Εύχαριστώσας θα σάς γράψω τον πρόλογο του βιβλίου σας, αφού μίλει για την ελληνική αντίστασι. Ν. Άντωνίου, Πειραιά: Δεν έκανα απολύτως τίποτα και σάς παρακαλώ να με πιστεύετε. Κυρία κ. Μ. Μ., Κορωπί: Σας το έγραψα κι' άλλοτε. 'Ο παπά-Συμεωνίδης πήρε εκατοντάδες Έλληνες στο λαιμό του. 'Ηταν, δυστυχώς προδότης Έλληνας και Άγγλος ύπηκοος. 'Ωστόσο εκείνοι που δούλευαν μαζί του, ήταν αληθινοί πατριώτες. Σ. Τσεκούραν, Ένταυθα: Οι διαδόσεις δεν είναι αρκετές για να κρίνετε έναν άνθρωπο. Αυτούμαι. Αύρη-λιν Μουτάφην, Γρεβενά: Εύχαριστώ. 'Η φωτογραφία του Ντιαμάντες πολύτιμη. 'Ελπιε από τ' αρχείο μου. Βιβλίο σάς στέλνω. 'Ιουλίτσα Φωτάκη, Π. Φάληρον: 'Η μικρή αυτή κοπέλλα ήταν αληθινή ηρωίδα. Άλλά τί να πρωτογράψη κανείς; Κάθε Έλληνας έχει και τη δική του ιστορία. Πάτερ Εὐλάμπιον, Ένταυθα: Το όρθόδοξο ράσο έγινε θρόλος. Για τις ευχές σας εύχαριστώ. Βασιλική Ζήση και 'Ηρακλή Μαντουβάκο, Πειραιά: Θα συνεχιστούν. Α. Καρατζαφέρην, Ένταυθα: Περάστε ένα μεσημέρι από τα γραφεία μας. Γιάννη Ψάλλη, μαθητή, Ένταυθα: 'Εχει δικιο ή μανούλα σου. Πρώτα τα μαθήματά σου και ύστερα τους «Κατασκόπους» αφού τόσο τους αγαπάς. Χρήστον 'Ιωαννιδην, Θεο) νικην: Χαίρομαι ιδιαίτερος. 'Ισως να έχετε δικιο, αλλά εγώ δεν είμαι 'Αθηναίος! Κ. 'Αποστόλ οπουλον, Ένταυθα: Δεν έχω καμμία... προκατάληψιν κι' αυτό το έχω γράψει πολλές φορές. 'Απαντώ σε όλους κατά σειρά λήμμεως. Σούλα Σωτηρίου, Κηφισιά: Για την αυθόρμητη και ειλικρινή αγάπη σας, εύχαριστώ. Καθουράκι της Ραφίνας, Ραφίνα: Ναι, από εκεί παρέλασαν το συμμαχικό όπλισμό οι άνθρωποι του στρατηγού Βεντήρη. Άλλά έγιναν και δεκάδες φυγαδεύσεις, μεταξύ αυτών και η απόδρασι του Άγγλου ταγματάρχη Νικ Φόστερ. Θάβον 'Αδραμόπουλον, Ριχάρδον Άντζελ, Ε. Παπαδόπουλον, Γερ. Χρυσάφην, Ν. Μαμάδην, Έμμ. Κοσμιδην, Άλέκον Θεοδωρόπουλον, Όμηρον Βλαντήν, 'Ιωάννην Γασπαρήν, Βασ. Βασιλείου και Άργύρη Σαλάταν, ΚΕΠΝ, Σ.Τ.Γ. 907: 'Εχω συνθήσει στα δμαδικά γράμματα και χαίρομαι. Να μου γράψετε συχνά. Θα εξακολουθήσουν. Δ. Γάτον, Ένταυθα: 'Απ' όλα μου γράφετε καταλαβαίνω πως έχετε πολλά, αλλά δεν θέλετε να τα ομολογήσετε. Νομίζω όμως πως έχετε υποχρέωσι να τα πητε όλα στους αρμοδίους. Χ. Καραγιάννην, Ξάνθην: Μη σάς κάνει έντύπωσι αυτό. 'Όταν θάρθετε στην Άθήνα, θα σάς εξηγήσω τι συμβαίνει. Καπετάν Τρομάρα, Ένταυθα: Δεν... τρομάζω εύκολα. 'Εκτελώ το καθήκον μου όπως το αντίλαμβάνωμαι. 'Ελένη Βαγδώρου, Άργαστόλι: Ποτέ δεν ξεχνώ τις υποχρεώσεις μου. Άλλά τι μπορώ να γράψω περισσότερο από ένα μεγάλο εύχαριστώ.

Γ. Β. Ι.

Σαρόν
'Οδον

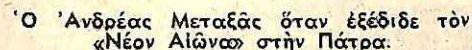
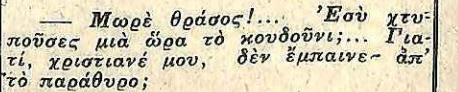
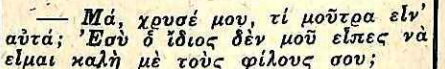
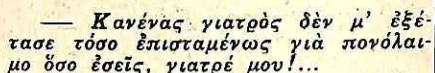

ΛΕΝΑ: Μιντινέττα της 'Αθήνας. Κομψή, ζωηρή, χαριτωμένη, νοικοκυρούλα, αισιόδοξη και πρακτική. ΓΙΩΡΓΟΣ: Καλλιτέχνης της ελληνικής Μονιόμρτηρ, μεγάλα όνειρα, μεγάλα νύχια, μεγάλα μαλλιά. 'Αντιπαθεί τη λογική και δε σέβεται τίποτ' άλλο από την Τέχνη. 'Αλλα πρόσωπα βοηθητικά.

Μένανδρος
 ★ Τα σώματα δεν είναι γόνιμα, όταν οι ψυχές είναι
 στειρές. Πάλλης ανέλ
 ★ Ο νεοπλάτωνος μοιάζει πολλές φορές με τον αν-
 θρώπου που έπεσε από ένα τρομακτικό ύψος, χωρίς
 να πάθει τίποτε. Ζοζέφ ντε Μαίτρ

 (α)

ἀκμῆς καὶ καιακτῆσεων τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰύπου (1900-1950)

Ὁ «Νέος Αἰών», ὁ Ἀνδρέας Μεταξᾶς
καὶ ἡ Ἑνωσις Συντακτῶν

Γεννήθηκε στη Λευκάδα το 1875. Από τη Λευκάδα κατήγετο και ο Γεώργιος Βουτinas, του οποίου η δημοσιογραφική σταδιοδρομία συμπίπτει την ίδια περίπου εποχή με του Ανδρέα Μεταξά.

Ἦταν ἀκριβῶς 20 ἔτην ὅταν τὸ τοῦ
καταστάθηκε στὴν Πάτρα, ὅπου ἔκανε ἡθὴ
τὴν πρώτη μεγάλη ἐξέδραση τοῦ «Ἀελλό-
γος» τοῦ Ι. Παπανδρουποῦ. Ὅπως ἐξηγή-
σα καὶ σὲ προηγουμένα σημεῖα, αὐτὸ ἐφί-
ερδες ὁρισμένα σημαντικὰ ἐπαρχιακὰ
κέντρα, δὲν εἶχαν νὰ ζηλέουν πολλά πρᾶ-
γματα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Ἡ δημοσιογραφική
ζωὴ τῶν Πατρῶν παρουσίαζε μίαν ἐνδιαφέ-
ρουσα ἀκμή κατὰ τὰ τέλη τοῦ 19ου καὶ τὴς
ἀρχὲς τοῦ 20ου αἰῶνος. Ἡ Πελοποννησιακή
πρωτεύουσα ἦταν ἡθὴ ἓνα ἀξιόλογο δημοσι-
ογραφικὸ φυτῶρι, ὅπως ἦταν καὶ ἡ Καλα-

μάτα. Ἐπειὶ ὁ Ἀνδρέας Μεταξὰς δὲν ἄργησε νὰ βρῇ τὸ κλίμα του. Ἡ κλίσις του πρὸς τὸ δημοσιογραφικὸ ἐπάγγελμα ἱκανοποιήθηκε χαρὶς μεγάλῃ δυσκολίᾳ, ὅταν ὁ Ι. Παπανδρόπουλος, ἀναζητῶντας νέα φυτάνια, τοῦ προσέφερε νὰ θέσῃ στήν ἐφημερίδα του.

Λίγους μήνες αργότερα ο νεαρός δημοσιογράφος άπαικώλωσε τις ικανότητές του, πράγμα που υποχρέωσε τον Παπανδρόπουλου να τον κρίσει ως κύριο συνεργάτη του «Νεολόγου» και να του άφηση όλες τις πρωτοβουλίες για την δημοσιογραφική διαχείριση των μεγάλων πολιτικών, οικονομικών και κοινωνικών θεμάτων της εποχής.

Στο διάστημα της πενταετίας 1895-1900 ο Με-
 τας πόν «Μελοδόν» (1895-1900) ο Με-
 ταξάς ανέπτυξε εφύρτηρα δραστηριότητα κα-
 νυβεθή στνά μ τούς έξέχοντα παράγών,
 κας τής δημοσιογραφίας τών μεταξέ Εστέλε
 Έκανε συχνά ταξείδια. Έν τ μταξέ Εστέλε
 διαποκρίσεις σ άθνηαες, κερμήςες και
 αττό τόν Έκανε γνωστό δι μόνό στός έπαυ-
 γηλατικούς κύκλους, άλλα και στο κοινό
 γενικά.

Η επιθυμία του ήταν να γίνει ο πρώτος δήμαρχος που έφημεριβό και επέτρεψε στην Πάτρα του το 1900, όταν εξέδωσε και έφημεριβό ο Νέον Αθάνων. Η έφημεριβό ο Νέον Αθάνων χωρίς διακοπή έως το 1908, ύπαιρξε μία από τις καλύτερες της εποχής της. Η έφημεριβό ο Νέον Αθάνων χωρίς διακοπή έως το 1908, ύπαιρξε μία από τις καλύτερες της εποχής της. Η έφημεριβό ο Νέον Αθάνων χωρίς διακοπή έως το 1908, ύπαιρξε μία από τις καλύτερες της εποχής της.

ΒΟΥΒΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

Στο "ΜΑΥΡΟ ΡΟΔΟ"

Στεκόμουν με τὰ χέρια στο βολάν, όταν ακούσα ξαφνικά τη φωνή του άγνωστου νέου που μου έδωσε μιά διέυθυνση και κατόπιν πρόσθεσε:

—Γρήγορα, παρακαλώ!

—Η κοπέλλα που ήταν μαζί του ξέσπασε σ' ένα ήχηρο γέλιο.

—Γιατί βιάζεσαι, Άλκη; του είπε. Είναι τόσο όμορφη ή Άθνηα τη νύχτα!

—Η φωνή της ήταν ανάλαφρη, κρυστάλλινη και μου θύμιζε τη φωνή της Μαρίας, που δεν την άκουγα πιά, γιατί είχε σπάσει για πάντα...

—Έβαλα μπροστά και ξεκίνησα με μιά παράξενη συγκίνηση στην καρδιά. Δεν τολμούσα μάλιστα να κυττάξω στο καθρεφτάκι του αυτοκινήτου, γιατί ήξερα πως οι δύο νέοι θα φιλιόντουσαν τρυφερά.

—Η διέυθυνση που μου είχε δώσει ο νέος ήταν ενός μικρού και κομψού ξενοδοχείου, που τὰ ήξερα καλά. Όσο για την όμορφη εκείνη κοπέλλα, ήταν η Λίνα Λάνα, η νεαρή τραγουδίστρια, που όλη η Άθήνα τη χειροκροτούσε κάθε βράδυ στην κοσμική ταβέρνα το «Μαύρο Ρόδο».

—Εκεί, λοιπόν, στην έξοδο του νυχτερινού κέντρου περίμενα τη Λίνα κάθε βράδυ, σαν έρωτευμένος... Φυσικά, η όμορφη κοπέλλα δεν είχε προσέξει ποτέ ένα γέρο σωφέρ, σαν κι έμένα. Και όμως η Λίνα ήταν κόρη της αγαπημένης μου Μαρίας, ήταν κόρη μου!

—Βλέποντας μιά στιγμή στο καθρεφτάκι του αυτοκινήτου τους δύο νέους να φιλιούνται και ακούγοντας τον Άλκη να ψιθυρίζει στη Λίνα ένα σωρό έρωτικά λόγια, θυμόμουν πως κάποτε κι εγώ έλεγα τὰ ίδια λόγια στην αγαπημένη μου Μαρία.

—Θυμόμουν ένα μικρό ανθοπωλείο, όπου έμπαινα κάθε ημέρα για ν' αγοράσω λουλούδια για τους πελάτες του ξενοδοχείου, όπου ήμουν υπάλληλος. Ήμουν τότε δεκαεφτά χρονών και κέρδιζα τη ζωή μου δουλεύοντας από μικρός, γιατί ο πατέρας μου ήταν φτωχός.

—Αγόραζα λοιπόν λουλούδια πάντα από το ίδιο ανθοπωλείο για να βλέπω κάθε ημέρα τη Μαρία, γιατί ήμουν τρελά έρωτευμένος μαζί της. Από δειλιά ώστόσο δεν τολμούσα να της εξομολογηθώ τον έρωτά μου. Την αγαπούσα μ' ένα τρυφερό και ρομαντικό αίσθημα κι' έννοιωθα τη συγκίνησι να με πνίγει, όταν βρισκόμουν μπροστά της.

—Η Μαρία ήταν τρία χρόνια πιο μεγάλη από μένα και ήταν τόσο όμορφη, που έμοιαζε με βυζαντινή Παναγία.

—Μιά ημέρα, τέλος, κατάφερα να νικήσω τη δειλία μου και κάλεσα τη Μαρία στο σινεμά. Πέρασαμε όμορφα και όταν βγήκαμε και πήραμε ένα ήσυχο και σκοτεινό δρόμο, βρήκα το θάρρος και της ψιθύρισα με συγκίνηση:

—Μαρία, σ' αγαπώ! Σε λατρεύω, αγάπη μου!

—Ήταν λόγια κοινά, παλιά όσο κι' ο κόσμος, μα καινούργια ώστόσο για μένα, που ήμιασε νέοι και χαϊρόμαστε μ' ένθουσιασμό τη ζωή.

—Εκείνο το βράδυ είχαμε μεθύσει κι' οι δύο από τον έρωτά μας και η Μαρία, δίχως να ξέρει τί κάνει, μ' ακολούθησε στο δωμάτιό μου.

—Βλέποντας τώρα τὰ ξανθά και σγουρά μαλλιά της κόρης μου, της Λίνας, ξαναθυμάμαι τὰ παλιά και τὰ μάτια μου βουρκώνουν από τὰ δάκρυα. Πέρασαν μερικοί μήνες από τότε και μιά ημέρα η Μαρία μου είπε με το γλυκό της χαμόγελο:

—Αντρέα, ξέρεις; Πρέπει να παντρευτούμε... Θα γίνω μητέρα.

—Τὰ λόγια της αυτά μ' έκαναν να σαστίσω. Ήταν τόσο ξαφνικό αυτό, που μου έλεγε!

—Νά παντρευτούμε; ψιθύρισα. Μά δεν μπορούμε άμέσως, Μαρία. Πρέπει να καλυτερέψω πρώτα τη θέση μου. Κάνω λίγη ύπομνη... Άς περάσω πρώτα κανέναν χρόνο.

—Καλά, αγάπη μου... είπε λυπημένη η Μαρία. Άς περιμένουμε.

—Ήταν μιά καλόκαρδη κι' εύγενική πάντα κοπέλλα. Μου έδειχνε μιά λατρεία και μιά αφοσίωση, που με συγκινούσαν. Μά

Βλέποντας μιά στιγμή στο καθρεφτάκι του αυτοκινήτου τους δύο νέους να φιλιούνται.

ήμουν τόσο άμέριμος τότε, που ποτέ μου δεν είχα συλλογιστή ότι θα έπρεπε κάποτε να παντρευτούμε.

Τὰ λόγια εκείνα λοιπόν, της Μαρίας, αντί να με κάνουν εύτυχισμένο, μ' άναστατώναν! Φοβόμουν το γάμο και τις ευθύνες του και η Μαρία, απόφραγα να σβύνη σιγά-σιγά την αγάπη μου για τη ξαφνικά, μιά ημέρα, έφυγα από την Άθήνα, δίχως να την άποχαρηθώ.

Δεν θέλησα να της αφήσω ούτε τη διέυθυνσή μου! Πήγα στη Θεσσαλονίκη κι' έπιασα δουλειά εκεί σ' ένα ξενοδοχείο.

Πέρασαν κατόπιν τέσσερα χρόνια... Είχα ξεχάσει πιά την πρώτη μου αγάπη και μιά ημέρα γύρισα πάλι στην Άθήνα. Έπειτα όμως από λίγες ημέρες συνάντησα ένα φίλο μου, τον Πέτρο, που δουλεύαμε άλλοτε μαζί στο ίδιο ξενοδοχείο.

—Τη θυμάσαι την παλιά σου φιλενάδα τη Μαρία; με ρώτησε.

—Φυσικά, τη θυμάμαι...

—Έχει τώρα ένα όρατο κοριτσάκι! Ήρθε στο ξενοδοχείο γυρεύοντας από μένα τη διέυθυνσή σου. Μά δεν της την έδωσα, βέβαια...

—Έμαθα έπειτα πως η Μαρία έφυγε από την Άθήνα κι' εργάζεται τώρα σε κάποια επαρχιακή πόλη...

Τὰ λόγια του φίλου μου είχαν μιά παράξενη επίδραση στην ψυχή μου. Άμέσως όλα τὰ περασμένα ξαναζωντανέψαν κι' έκαναν την καρδιά μου να χτυπά δυνατά με συγκίνηση και αγωνία...

—Ε, λοιπόν από εκείνη την ημέρα η μοίρα άρχισε να μ' εκδιώκει σκληρά για την τρέλλα, που είχα κάνει να εγκαταλείψω τη Μαρία. Η ζωή μου άλλαξε με μιάς. Δεν είχα πιά κανένα άλλο σκοπό, παρά να βρω αυτά τὰ δυο αγαπημένα μου πρόσωπα.

Τι ημέρες πόνου και απογνώσεως που πέρασα, ψάχνοντας μάταια εδώ κι' εκεί για ν' ανακαλύψω τὰ ίχνη τους!... Μά πουθενά δεν μπορούσα να βρω τη Μαρία και την κόρη μου...

—Η ζωή δεν είχε πιά κανένα ενδιαφέρον για μένα. Οι τύψεις με βασάνιζαν όλο και πιο σκληρά. Κι' έτσι, τὰ χρόνια περνούσαν κι' ο πόνος μου μ' έτρωγε σά σαράκι. Ζούσα έρημος και μόνος χωρίς καμιά χαρά. Είχα εγκαταλείψει από καιρό την παλιά δουλειά μου. Κι' αγόρασα με τις οικονομίες που μου είχαν μείνει ένα ταξί για να κερδίζω το καθημερινό μου.

Μιά μέρα σ' ένα κομψό κι' όμορφο ξενοδοχείο η γριά υπηρέτρια του μου είπε έντελώς τυχαία:

—Τι χρόνια που περνάτε! Λυπάται κανείς να βλέπει παιδιά, που μεγάλωσαν δίχως γονείς! Νά, πάνε έξω μήνες που έρχεται εδώ μιά τραγουδίστρια με το φίλο της, κάποια Λίνα Λάνα. Και νά σκέπτεσαι πως είναι μόλις είκοσι χρονών!

—Πως είπες τ' όνομά της; ρώτησα με αγωνία. Λίνα Λάνα; Είναι είκοσι χρονών;

—Ναι... Είναι κόρη κάποιας Μαρίας, που εργαζόταν άλλοτε σε ανθοπωλείο. Μά την εγκατέλειψε ο φίλος της κι' η δύστυχη πέθανε από τὸν κοινό της σε κάποια επαρχία...

—Άφησε την κόρη της ολονόμι στον κόσμο! Είναι αυτή, που σου λέω, η Λίνα Λάνα... Δουλεύει στο «Μαύρο Ρόδο»... Κι' από εδώ κι' έξω μήνες έρχεται εδώ με το φίλο της...

Από τότε κάθε νύχτα περίμενα τη Λίνα να βγῇ απ' το καμπαρέ για να τη δω. Κι' απόψε την ώδηγούσα με το φίλο της στην έρωτική τους φωλιά. Για ποιο λόγο η μοίρα με τιμωρούσε τόσο σκληρά; Θάθελα να φωνάξω της Λίνας: «Είμαι ο πατέρας σου! Σε γυρεύω από χρόνια!» Δεν είχα όμως αυτό το δικαίωμα.

—Η κόρη μου θα μπορούσε να με μισήσει, γιατί είχα εγκαταλείψει τη μητέρα της.

—Πως μπορούσε ν' αγαπήσει έναν πατέρα σαν κι' έμένα, που άφησα τη μητέρα της να πεθάνει μόνη κι' έρημη, μέσα στην πιο μαύρη δυστυχία; Όχι! Δεν θα εύρισκε ποτέ το θάρρος να της μιλήσω και να της φανερώσω το φοβερό μυστικό μου!

Σε λίγο σταμάτησα το αυτοκίνητο έξω από το ξενοδοχείο. Η Λίνα και ο Άλκης κατέβηκαν και προχώρησαν χαρούμενοι. Σε λίγο τους είδα να χάνονται από τὰ μάτια μου.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— Λένε ότι του χρόνου τὰ μαγιά θα είναι τελμηρότερα!

— Και νάταν έτσι... του χρόνου!

ΤΗΝ άνοιξε το 1795 η επανάστασις ει-
χε έκραγη στην Πολωνία. Στρατιω-
τικές δυνάμεις διέτρεχαν τους κάμπους και
τά βουνά, κι' ο θόρυβος των κοτονιών έ-
φτανε κάπου-κάπου ως τον πύργο των Μουρ-
νάνου, κρυμμένο πίσω από ένα μικρό δά-
σος. Στον πύργο έκείνο έμεναν η βαρώνη
Μουρνάνου κι' οι δύο γιοι της, ο 'Αρμά
κι' ο Βίλιελμ. Η πυροβόλωση ήταν μία
γυναικεία ασταργική, δειλητική, με μεγα-
λη ψυχική δύναμη.

Τό πρωί αυτό, η βαρώνη είχε βγή με τ'
αμάξι της, μαζί με το Βίλιελμ, συνόδον
άνισυχη και ταραγμένη.

— Βλέπεις αυτήν εκεί την καλύδα; ρώ-
τησε έκφραζα το γιο της. Σίγουρα, εκεί
θα βρίσκεται τώρα ο αδελφός σου. Κι' ο-
μως του τό έχω απαγορεύσει!...

— Μη σκοτίζεστε, μητέρα, για τέτοια μι-
κροπράγματα! της είπε ο Βίλιελμ. Δεν θ'
αργήση να του περάση η αδυναμία του γι'
αυτή τη χωριατοπούλα...

Τό αμάξι, στάθηκε μπροστά στο χωριατό-
σπιτο. Τη στιγμή εκείνη, εμφανίστηκε στην
πόρτα ο 'Αρμά. Όταν είδε τη μητέρα του,
τάχασε και προσπάθησε να χαμογελάση. Μά
της βαρώνη, δίχως να του μιλήση, διέταξε
απότομα τον αμαξά να προχωρήση.

Η Μαρία, η αγαπημένη του 'Αρμά, είχε παρακολουθήσει αυτή τη
σκηνή.

— Ποτέ δεν θα συγκρατηθώ η μητέρα σου!... είπε στον 'Αρμά.

— Μη φοβάσαι, αγαπητή μου! της απάντησε. Έχει κατ' βάθος καλή
καρδιά. Θα την πείσω... Άλλωστε, ότι κι' αν συμβή, θα γίνης γυναί-
κα μου, σου τ' όρκίζομαι!...

Μά, όταν ο 'Αρμά γύρισε στον πύργο, η μητέρα του τούκανε αση-
πής παρατηρήσεις. Έκείνος απάντησε κάπως, ζωηρά. Έπειτα από μία
θλιτερή σκηνή, η βαρώνη φώναξε:

— Φύγε! Δεν θέλω να σε ξαναδώ, αφού έννοεις να ντροπιάσης τ'
νομά μας!...

Κι' ο 'Αρμά έφυγε. Προσχώρησε στους επαναστάτες, που προχωρού-
σαν διαρκώς, πολεμώντας με
τους κυβερνητικούς. Είχαν πλησι-
άσει τώρα στον πύργο των Μουρ-
νάνου. Ένώ ο 'Αρμά άγωνιζόταν,
δεν έπαυε να συλλογίζεται και τη
Μαρία του, που βρισκόταν κοντά
του... Άντιπαρθεύσε να την ε-
νασφύξει στην άγκαλιά του...

Ένα απόγεμα όμως, έπειτα σε

Οι επαναστάτες πυροβόλη-
σαν τον 'Αρμά και τον πη-
γισαν στο στήθος...

μιά ένεδρα των κυβερνητικών, μαζί με μερικούς συντρόφους του.
Τον ώδηγησαν στο στρατιωτικό διοικητή, για άνάκριση. Έγινε τότε
κατάλογμος και δεν έβασε καμμιά απάντηση. Άνάμεσα στους κυβερ-
νητικούς αξιωματικούς που βρίσκονταν εκεί, είχε αναγνωρίσει τον α-
δελφό του! Και δεν ήθελε να τον εκθέση...

— Δεν έννοεις να πής τ' όνομά σου; φώναξε ο διοικητής. Όπως θέ-
λεις... Άφριο τό πρωί, στις 7, θα τουφεκιστής, ως προδότης κι' έχθρος
της πατρίδας!

Έπειτα από λίγο, στο σκοτεινό κελλί της φυλακής, ο 'Αρμά συλ-
λογιζόταν μ' απελπισία πώς δεν θα ξανάβλεπε ποτέ πιά τη Μαρία
του!... Νύχτωσε, οι ώρες περνούσαν, μά ο 'Αρμά δεν μπορούσε να

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τά λόγια αυτά χάθηκαν στην καρδιά του. Κι' έπρεπε
στην καλύδα της Μαρίας, για να βρή παρηγοριά κοντά της.
Έκρυψε την αλήθεια, λέγοντας της ότι είχε πάρει άδεια.
Σπό μεταξύ, οι επαναστάτες είχαν καταλάβει τό χωριό. Ο 'Αρμά
θα μπορούσε να μείνη μαζί τους. Μά είχε δώσει τό λόγο του στον α-
δελφό του να γυρίση για να τουφεκισθώ.

Η Μαρία μάντεψε ότι του συνέβαινε κάτι σοβαρό. Τόν ρώτησε για-
τί ήταν μελαγχολικός, αυτός όμως απέφυγε να της απαντήση. Έπειτα,
τασκισμένος απ' την κόυρασι, έπεσε να κοιμηθώ, αφού παρακάλεσε τη
Μαρία να τον ευχήση στις 6 άκριβώς.

Τότε η Μαρία πρόσεξε ένα γράμμα που είχε πέσει απ' την τσέπη
του. Ήταν εκείνο που είχε δώσει ο Βίλιελμ στον 'Αρμά για τή βα-
τόν δεχτή.

Τό γράμμα αυτό έλεγε, μεταξύ των άλλων:

«Ο 'Αρμά θα πεθάνη στις 7 τό πρωί. Δεν πρέπει, μητέρα, να του
άρνηθής τη συγγνώμη σου και την άγάπη σου...»

Η Μαρία έμεινε άποσβολωμένη. Όλη η εύτυχία της κατέρρεε με-
μιάς... Μά όχι, δεν θ' άφινε τον αγαπημένο της να πεθάνη!...

Στις 6 τό πρωί, ο 'Αρμά έξύπνησε
μόνος του. Η πρώτη σκέψη του ήταν να
φύγη, να γυρίση στη φυλακή του. Η
Μαρία είχε κλειδώσει απ' έξω την πόρ-
τα, άλλ' ο 'Αρμά την έσπασε και, άδι-
αφορώντας για τίς ίκεσις της Μαρίας,
πήδησε στ' άλογό του...

Η Μαρία, σάν τρέλλη, ώρμησε
μπροστά στο άλογο και τό κράτησε με
μια απελπισμένη δύναμη από τό χαλι-
νάρι. Τά θερμά δάκρυα που έτρεχαν
από τά όμορφα μάτια της σούλακωναν
τό τρυφερό και δοξολό πρόσωπό της.

— Αρμά, αγαπημένε μου! φώναξε με
πόννο. Πώς μπορείς να μ' αφήνης μόνη;
Τά ξέχασες όλα και τούς όρκους σου
και την άγάπη σου για μένα; Θέλεις
λουπόν να πεθάνω από τη λύπη μου;
Έμένα, που σε λατρεύω περισσότερο
από την ψυχή μου, δεν με συλλογιζε-
σαι διόλου!

— Μαρία! στέναξε ο 'Αρμά. Μη μου
κάνης πιά δύσκολες αυτές τίς λίγες
στιγμές που έχω να ζήσω άκόμη! Πρέ-
πει να σ' αφήσω! Πρέπει να σώσω
τον αδελφό μου! Χαίρε, Μαρία! Ξέ-
χασέ με και έσχε εύτυχισμένη!...

Η Μαρία έννοιασε την καρδιά της
να σφίγγεται και έκφραζα σοβίστηκε
χάμου λιπόθυμη.

Σέ λίγο, έτρεχε προς τό θάνατο...
Οι επαναστάτες τόν νόμισαν κυβερνη-
τικό και τόν πυροβόλησαν. Ο 'Αρ-
μά πληγώθηκε σοβαρά στο στήθος.
Όστόσο βρήκε τη δύναμη να φτά-
ση, μισσαναίσθητος, στον προορισμό
του.

Σπό μεταξύ, όταν πλησίασε ή ώ-
ρα της εκτέλεσως, ο Βίλιελμ άναγ-
κάστηκε να παρουσιασθώ στο διοι-
κητή και να του πη:

— Φυγάδευσα τό φυλακισμένο α-
ξιωματικό, γιατί ήταν αδελφός μου.
Τόν έστειλα να φυλήση για τέλευ-
ταία φορά τη μητέρα μας... Μά μου
όρκιστήκες να μείν εδώ στις 7. Θάρ-
ρη σε λίγο Ένας Μουρνάνου δεν παρα-
βαίνει ποτέ τό λόγο του!...

Ένα ώλογο φάνηκε, τη στιγμή εκεί-
νη, μ' ένα τραυματισμένο άναδάτη. Κι'
ο 'Αρμά έπεσε κάτω, ψιθυρίζοντας:

— Ήρθα να με τουφεκιστέτε...

Έπειτα λιποθύμησε...

Όταν άνοιξε τά μάτια του, βρισκόταν στο δωμάτιό του, στον πύργο.
Δεξιά κι' άριστερά του στέκονταν η μητέρα του... κι' η Μαρία! Τά μά-
τια της βαρώνης ήταν δακρυσιμένα.

Πρώτη φορά έδλεπε ο 'Αρμά στο βλέμμα της τέτοια έκφρασι στορ-
γής και καλοσύνης.

— Παίδι μου, φάνηκε σκληρή μαζί σου! ψιθύρισε η βαρώνη. Απ' τη
στιγμή όμως που η Μαρία έτρεξε να με ειδοποιήση, δικαιολόγησα τη
μεγάλη άγανάπη σου γι' αυτήν...

«Εύτυχός, ο πόλεμος τελείωσε. Οι κυβερνητικοί κι' οι επαναστάτες
συμφιλιώθηκαν. Κι' όσο για την πληγή σου, θάχεις τώρα δύο γυναικί-
ες να σε περιποιηθούν: τη Μαρία σου κι' έμένα!...»

Ρ. ΖΟΛΙΒΕ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ

Ο Τέτανος

Μπορεί να τον προκαλέση ή πιο
μικρή άμυχη

Σ' ένα παρελθόν, που δεν είναι πολύ μακριά, οι άνθρωποι έ-
τρεμαν και μόνο στο άκουσμα της λέξεως τέτανος. Γιατί
ή έπιστήμη ήταν άνίσχυρη να καταπολεμήση την τρομερή
ασθένεια, που όχι σπάνια κατέληγε στο θάνατο του άσθενούς.
Άλλα σήμερα δεν συμβαίνει τό ίδιο. Γιατί ή έπιστήμη είναι
σέ θέση να καταπολεμήση τόν τέτανο και, πράγμα που είναι ση-
μαντικότερο, να προλάβη την έκδήλωσή του.

Αλλά, πρώτα-πρώτα, τί είναι ο τέτανος; Η ασθένεια αυτή
προκαλείται από ένα μικροσκοπικό βακίλλο, που μοιάζει σάν
μπαγκέτα τυμπάνου. Βρίσκεται συνήθως στα έπιφανειακά στρώ-
ματα του έδάφους, στην σκόνη των δρόμων και των σπιτιών,
στην κοπριά των ζώων, στους ίστους
της άράχνης, πάνω στα σκονισμένα ρού-
χα κτλ.

Άρκει μία μικρή λύσις συνεχείας
του δέρματος — ένα γρατσουνισμα κά-
πως βαθύ, μία άμυχη κτλ. — για να
εισχωρήση στο σώμα μας.

Από αυτή τη στιγμή τά πράγματα
άρχίζουν να παίρνουν δραματική μορ-
φή. Γιατί ο βακίλλος προστατεύεται ά-
πό ένα είδος καψούλου, που τόν καθί-
στα άπρόσβλητο κι' από αυτά άκόμη
τά πιο ισχυρά άπολυμαντικά φάρμακα.
Τά αντιβιοτικά επίσης δεν έχουν επί-
δρασι σ' αυτόν.

Η έπάωσις του βακίλλου διαρκεί ά-
πό 4—14 ήμέρες. Άμέσως έπειτα έμ-
φανίζονται τά πρώτα δυσάρεστα συμ-
πτώματα της ασθένειας: άκαμψία του
λαιμού, σπασμοί των μών των μασθί-
σεως, σφίξιμο του στόματος. Η άκαμψία έπεκτείνεται κατόπιν
και στους άλλους μύς. Ο άσθενής δεν μπορεί πιά να καταπιή,
ανάπνει με δυσκολία και αίσθάνεται ισχυρούς πόνους σ' όλο
τό σώμα. Ψήνεται, έξέ άλλου, από τόν πυρετό, που έπερ-
νάει κάποτε τους 42 βαθμούς.

Η άκαμψία, οι σπασμοί και τά άλλα δυσάρεστα συμπτώ-
ματα έμφανίζονται με την μορφή κρίσεων. Στις βαρείες μορ-
φές, αυτές οι κρίσεις επαναλαμβάνονται με καταπληκτική συ-
χνότητα και οδηγούν τελικά τόν άσθενή στο θάνατο. Στις έλα-
φές μορφές, όμως, οι κρίσεις γίνονται όλοένα και σπανιότερες
και εξαφανίζονται σέ διάστημα 2—6 εβδομάδων.

Τά διάφορα καταπραυντικά, καθώς και τά ναρκωτικά (χλω-
ράλη, όπιούχα, χλωροφόρμιο, αϊθήρ κτλ.), οι ένδοφλεβίες ένεσεις
χλωριούχου άσβεστιού ή θειικού μαγνησίου, καθώς και οι ένδο-
μυϊκές ένεσεις φαινικού όξέος και κορτιζόνης, ήρεμων βαθμιαία
τον άσθενή και εξαφανίζουν τούς πόνους. Περισσότερο άποτελε-
σματική, όμως, είναι ή ένεσις άντιτετανικού όρρου που γίνεται
στην όσφυική χώρα.

Ο άντιτετανικός όρρος μπορεί να χρησιμοποιηθώ και προλη-
πτικώς και αυτό έγινε τό προτιμώτερο.

Προκειμένου για ένα τραύμα όπωδδήποτε σοβαρό ή άσχημο
το μόν άλλα που μολύνθηκε λόγω έπαφής με χώμα ή άκάθαρτα
άντικείμενα, οι γιατροί καταφεύγουν σήμερα στον άντιτετανικό
όρρο. Εκτός από τίς ένεσεις και αυτή επίσης ή πληγή καθαί-
ζεται με διάλυσι άντιτετανικού όρρου. Σέ βαρείες μορφές, γίνου-
ναι ένδομυϊκές ένεσεις με τόν ίδιο όρρο και γύρω στο χέλι της
πύας.

Οι ένεσεις του άντιτετανικού όρρου πρέπει να γίνουν άμέσως
έπειτα από τόν τραυματισμό που έπροκάλεσε μία λύσι συνε-
χείας στο δέρμα.

Γιατί ο βακίλλος του τέτανου πολλαπλασιάζεται ταχύτατα στο
σημείο της μολύνσεως και παράγει μία τοξίνη, που διοχετεύεται
μέ τό αίμα σ' όλο τόν οργανισμό και προσβάλλει τό νευρικό σύ-
στημα, προκαλώντας τά συμπτώματα που αναφέρουμε.

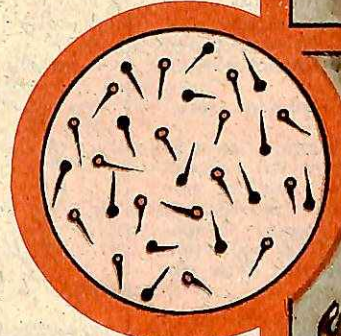
Ο άντιτετανικός όρρος δοκιμάστηκε για πρώτη φορά τό 1894
από τόν Νικάρ σε ζώα και από τούς Ρού και Βιγιά σε ανθρώ-
πους.

Η άνακάλυψις του βακίλλου του τέτανου είχε γίνει μερικά χρό-
νια πρωτίτερα (1885) από τόν Γερμανό γιατρό Νικολάιερ, που
προκάλεσε τό θάνατο ζώων, αφού τό τραυμάτισε και μόλυνε κα-
τόπιν τίς πληγές τους με χώμα, που είχε μαζέψει από τούς δρό-
μους του Βερολίνου, της Λειψίας και του Βισβάδεν.

Όδηγήθηκε έτσι στην άνακάλυψις του βακίλλου αυτής της ά-
σθενείας (που όνομάζεται επίσης βακίλλος του Νικολάιερ).
Ο συμπτωμάτης του Φάμπερ συνέχισε τά πειράματά του. Και, τε-
λικά, ο Γερμανός Μπέρνγκ και ο Ιάπων Κιτασάτο κατόρθωσαν
να παρασκευάσουν έναν όρρο από την τοξίνη, που, όπως είπα-
με, έκκρίνουν οι βακίλλοι του τέτανου.

Ο χρησιμοποιούμενος συνήθως όρρος παρασκευάζεται από ά-
λογα, στα όποια γίνονται σέ ώρισμα χρονικά διαστήματα ένε-
σεις τοξίνης βακίλλων του τέτανου.

Ο όρρος από ίππο παρουσιάζει ένα σοβαρό μειονέκτημα. Άν
παραστή άνάγκη να γίνη σ' ένα άτομο και δεύτερη ένεσις όρρου

Επ' άνω: Μία μικρή άμυχη στο δάκτυλο από άγκάθι ενός φύλ-
λου άγκινάρας μπορεί να προκαλέση τέτανο. Την άλλη μέρα
εμφανίζεται ένα έλαφρό πρήξιμο στο δάκτυλο. Άλλ' ή έπάωσις
του βακίλλου, που εισχωρήσε στο αίμα από τη μικρή πληγή
μπορεί να απαιτήση 4—14 ήμέρες. Κατ' ώ: Η τοξίνη που έκ-
κρίνουν οι βακίλλοι του τέτανου μεταδίδονται με τό αίμα σ' όλο
τό σώμα και προσβάλλει τό νευρικό σύστημα. Προκαλείται τότε
άκαμψία, σπασμοί κτλ. Οι κρίσεις δε τόν τέτανο είναι τρομερές.
Ο άσθενής πονάει σ' όλο τό σώμα, δεν μπορεί να καταπιή και
άσφυκτιά. Οι ένεσεις του άντιτετανικού όρρου εξαφανίζουν βαθ-
μιαία όλα τά δυσάρεστα συμπτώματα.

Προτού παρέλθω έτος από την πρώτη, είναι δυνατόν να προκληθώ
σοβαρότερες αντιδράσεις. Σέ παρόμοιες περιπτώσεις είναι προτι-
μώτερο να χρησιμοποιηθώ ο άναλλεργικός άντιτετανικός όρρος
από βάθια που δεν προκαλεί καμμιά αντίδρασι στον οργανισμό.

Ο τέτανος, στο παρελθόν, δημιούργησε άναριθμήτα θύματα σ'
όλο τόν κόσμο. Στην έποχή μας, εύτυχώς, ή ασθένεια αυτή έπαψε
να είναι επικίνδυνη.

Αυτό δεν σημαίνει, όμως, ότι δεν πρέπει να παίρνουμε σέ κάθε
περίπτωσι όλα τά ένδεικνυόμενα μέτρα για την πρόληψή της.

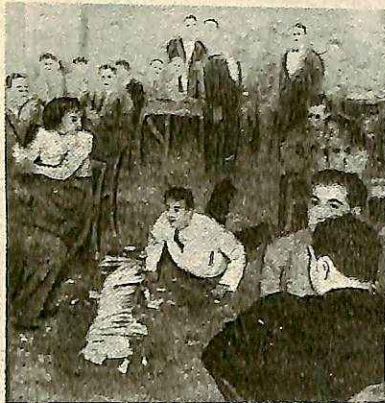
Κι' όπως είπαμε, είναι προτιμώτερο να την προλάβουμε, παρά
να είμαστε υποχρεωμένοι κατόπιν να την θεραπεύσουμε.

***

Πώς ανακαλύπτεται ή έγκυμοσύνη

Η διάγνωση της έγκυμοσύνης μπορεί να γίνη με μία νέα μέ-
θοδο, μόλις μία ή δύο ήμέρες έπειτα από εκείνη που έπρεπε κα-
νονικά να άρχισή ή έμμηνοια ρύσις — ενώ με τίς άλλες μεθόδους
πρέπει να έχουν μεσολαύσει 10—14 ήμέρες. Η δοκιμή γί-
νεται εύκολα, από όποιονδήποτε γιατρό, σέ λίγα λεπτά της ώ-
ρας. Συνίσταται δε στην άποξήρασι, την κρυοτάλυνση και τη
μικροσκοπική εξέτασι ενός δείγματος βλεννώος από τόν τράχηλο
της μήτρας. Η μέθοδος αυτή εφαρμόστηκε σέ 300 περιπτώσεις,
με επιτυχία 99 %

Το γκαρσόνι σωριάζεται κατά γής και τὰ πιάτα σπάζουν, κάνοντας ένα δαιμονισμένο θόρυβο!

Σπάζουν κάθε βράδυ 100 ΚΙΛΑ ΠΙΑΤΙΚΑ!..

Για να διασκεδάσουν τους Αμερικανούς πελάτες τους

Το Παρίσι είναι η πόλις που προσπαθεί με όλα τα μέσα να ξυπνήσει τα κρυφά ένστικτα των περιηγητών που την επισκέπτονται και να τους δώσει την ευκαιρία να ικανοποιηθούν τα πάθη και τις αδυναμίες τους. Σ' αυτό, άλλωστε, χρωστάει τη μεγάλη τουριστική επιτυχία του. Οι σοβαροί οικογενειάρχαι που φτάνουν εκεί από τα διάφορα μέρη του κόσμου, κάνουν τρέλλες που δεν θα μπορούσαν να τις φαντασθούν ποτέ στη ζωή τους και τὰ δειλά Έγγλεόπουλα, που κοκκινίζουν στην πατρίδα τους, όταν μιλούσαν σε μια γυναίκα, μεταβάλλονται σε άκαταγνώστους Δόν Ζουάν μέσα στα παρισινά νυχτερινά κέντρα.

Έννοείται ότι οι ιδιοκτήτες των κέντρων αυτών επινοούν διάφορα πράγματα για να κάμουν τους πελάτες τους να διασκεδάσουν σύμφωνα με τα γούστα και τις συνήθειές τους.

Το ρεκόρ της πρωτοτυπίας σ' αυτό το κεφάλαιο το κατέχει η «Βίλλα», ένα νυχτερινό κέντρο του Μονπανσά, όπου συχνάζουν κυρίως Αμερικανοί.

Ο ιδιοκτήτης αυτού του κέντρου σκέφτεται πως οι Αμερικανοί πελάτες του, έπηρεασμένοι όπως είναι από τα φιλμ των κάουμπόις και των γκάνγκστερς και έπιρρεπείς από ιδιοσυγκρασία στις βίαιες σκηνές, θα ήταν πολύ ευχαριστημένοι αν εύρισκαν μία παρομοία άτμόσφαιρα στο Παρίσι που διακρίνεται πάντα για τὰ άθόρυβα όργια του.

Πρώτα-πρώτα, λοιπόν, κατάρτησε... την ευγένεια. Τὰ γκαρσόνια δεν κάνουν υποκλίσεις στους πελάτες, ούτε τσακίζονται για να τους εξυπηρετήσουν. Τους φέρονται με κοντροκουμένη οικειότητα και κάποτε με τραχύτητα, αν όχι με βάναυσο τρόπο. Ο Αμερικανός έτσι ξεθαρρεύει, ενώ, όταν πρωτοφτάνει στο Παρίσι, προσπαθεί να φέρεται ως άριστοκράτης, πράγμα που ούτε του πάει, ούτε το επιθυμεί στο βάθος της ψυχής του, γιατί δεν του άρέσει ο ρόλος αυτός.

Εκείνο που θέλει είναι να μπορέσει να βγάλει τὸ σακκάκι του, όταν ξεσταίνεται, να βάλει τὰ πόδια του πάνω στο τραπέζι, να μην είναι υποχρεωμένος να κρατήσει τὸ μαχαίρι με τὸ δεξί χέρι και τὸ πηρούνι με τὸ αριστερό και να μπορέσει να χαμουριέται ελεύθερα, χωρίς να βάλει τὸ χέρι μπροστά στο στόμα του.

Αλλά χρειάζεται και ὁ θόρυβος, ἡ φασαρία, τὸ καυγάκι, για να δημιουργηθῇ «άτμόσφαιρα».

Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ ὁ ιδιοκτήτης τῆς «Βίλλας» ἐπενέσχε τὸ... σπάσιμο τῶν πιατῶν!

Ένα γκαρσόνι διασχίζει τὴν αίθουσα κρατώντας στὰ χέρια του μιά στίβα πιάτα. Κάποια στιγμή, ἕνας δῆθεν πελάτης πέφτει πάνω του. Τὸ γκαρσόνι σωριάζεται κατά γής και τὰ πιάτα σπάζουν, κάνοντας ἕνα δαιμονισμένο θόρυβο! Οἱ πελάτες ἀναπνέουν ἐκπληκτοί και ξεφωνίζουν, γελούν, χειροκροτοῦν.

Αὐτὸ πού σας περιγράψαμε εἶνε ὁ γενικὸς καμβάς. Τὰ πράγματα, ὅμως, γίνονται με διαφορετικὸ τρόπο κάθε βράδυ.

Οἱ ιδιοκτήτες τοῦ κέντρου αὐτοῦ δὴλως τελεustaia:

— Κάθε βράδυ, ἑκατὸ κιλά πιάτα και πιατέλλες γίνονται θρύψαλα στο κέντρο μου. Νομίζω πως εἶμαι ὁ μεγαλύτερος καταναλωτὴς πιατικῶν σ' ὅλο τὸν κόσμο! Ο προμηθευτὴς μου κάθε μῆνα μου στέλνει 3—4 τόννους πιατικά δῶν τῶν εἰδῶν...

— Ένα ἄλλο κέντρο, πού βρίσκεται κοντὰ στο «Παλαί Μπουρμπόν» δημιουργεῖ τεχνιτοὺς καυγάδες για να διασκεδάσει τοὺς πελάτες του. Ξεσπάει κάποια δῆθεν παρεξήγησις και δύο συντροφιές ἔρχονται στὰ χέρια. Οἱ ἄντρες ἀνταλλάσσουν γροθιές — πού δεν είναι πάντοτε ψευτικές — και οἱ γυναῖκες ξεφωνίζουν σάν δαιμονισμένες και τραβούν ἡ μιά τὰ μαλλιά τῆς ἄλλης!

— Έννοείται ότι και ἡ σκηνὴ αὐτὴ γίνεται με διάφορες παραλλαγές, κάθε βράδυ.

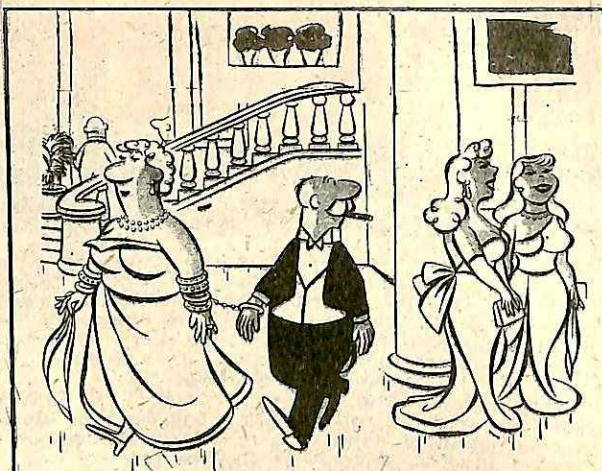
Πιὸ διασκεδαστικὴ εἶναι ἡ σκηνὴ τῆς ἀπατημένης συζύγου, πού βρίσκει δῆθεν τὸν ἄντρα της να διασκεδάζει με μιά εὐθυμ συντροφιά μέσα σ' ἕνα νυχτερινὸ κέντρο, με πεταλούδες τῆς νύχτας.

Αὐτὴ τὴ φορὰ χαλαίει ὁ κόσμος στὴν κυριολεξία κι' οἱ Αμερικανοὶ πελάτες γελᾶνε με τὴν καρδιά τους! Κάποτε, ὅμως, παίρνουν τὰ πράγματα στὰ σοβαρά, ἀναισκουμπώνονται και τρέχουν ν' ἀνακατευτοῦν στὸν καυγᾶ. Τὴ στιγμή ἐκείνη ἀκούγεται μιά φωνὴ πού λέει ἀπὸ τὸ μικρόφωνο: «Προσοχή! Προσοχή! Ο Πρόεδρος ὁμιλεῖ πρὸς τοὺς Αμερικανούς πολίτας...»

Ποῖος πρόεδρος;... Ο Αἰκ... Γιατί όχι;... Ο «πρόεδρος» ἐξηγεῖ λοιπόν, στοὺς συμπατριώτες του ὅτι ἐπρόκειτο για μιά ἐξυπνη φάρσα και τὸ ἐπεισόδιο τερματίζεται μέσα σ' ἕνα πανδημόνιο ἀπὸ γέλια και χαρούμενα ξεφωνητά, χειροκροτήματα και σφυρίγματα...

Μιά φιλοπόλεμη βασίλισσα

Κοντὰ στὴν ἰταλικὴ πόλι Μπουγκάνια, ἀνεκαλύφθη πρὶν ἀπὸ λίγον καιρὸ ὁ τάφος μιάς γυναίκας, πού τὰ ὀστά της βρίσκονται ἀνάμεσα στὰ ὑπολείμματα ἑνὸς τετραπύρχου πολέμου ἀρμάτος. Κατὰ τὴ γνώμη τῶν ἐδικῶν πρόκειται για κάποια φιλοπόλεμη βασίλισσα τῆς ἀρχαίας Γαλατίας, πού ἔζησε πρὶν ἀπὸ δύομιση χιλιάδες χρόνια και πού σύμφωνα με τὰ ἔθιμα τῆς ἐποχῆς θάφτηκε μαζί με τὸ ἄρμα της.

Δρακόντεια μέτρα.

— Κολύμπι, θέλω να μάθω, κύριε... Να περπατῶ ξέρω!

— Μπορῶ να σε διαβεβαιώσω, Ντόρα μου, πὼς ὁ Λάκης σὸν μινε πιστός. Όσο ἔλειπες, κάθε βράδυ, βγαίναμε μαζί!...

Μέ τὸ Λάββο στὸ ΛΑΙΜΟ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Αὐτὴ ἡ ἄγρια και ὀρεινὴ περιοχή τῆς Οὐραγουάης, φαίνονταν σάν να ἦταν ἐπιτήδης φτιαγμένη ἀπὸ τὴ φύσι για να χρησιμεύει σάν καταφύγιο στοὺς ληστές. Οἱ ἀγαριθμητές σπηλιές της με τὶς πολλὰς ἐξόδους, ἦταν ἰδεώδη ἄντρα για τοὺς ἀνθρώπους πού ζούσαν ἔξω ἀπὸ τὸ πλαίσιο τῆς κοινωνίας και τῶν νόμων.

Κανείς δεν μπορούσε να τοὺς καταδιώξει ἐκεῖ ἀπάνω. Ἐπειτα ἀπὸ κάθε ἐπιδρομὴ τους, ξαναγύριζαν στὰ ἀπάτητα βουνά τους, βέβαιοι πως κανείς δεν θα τοὺς ἐγώχλουσε.

Οἱ τρομερότεροι ἀπ' αὐτοὺς, ἦταν ὁ Σάντος Λεΐδα, πού τὸν ἀποκαλοῦσαν Τίγρη, γιατί κανείς δεν τὸν ξεπερνοῦσε σὲ ἀγριότητα και θηριωδία. Εἶχε μαζέψει γύρω του μερικούς ἄλλους ληστές και τρομοκρατοῦσε μαζί μ' αὐτοὺς ὅλη τὴν περιοχή.

Ο Τίγρης δεν ἦταν μόνο αἰμοδόρος. Τοῦ ἄρεσε ἐπίσης να κλέβει τὶς ὁμορφες γυναῖκες. Τὶς κρατοῦσε μερικές ἡμέρες στὸ ἄντρο τοῦ κι' ἔπειτα τὶς ξανάστελνε, ἀτιμασμένες και ντροπισσμένες, στὰ σπίτια τους. Πολλές ἀπ' αὐτές, δεν ἔφταναν ποτέ ἐκεῖ. Προτιμοῦσαν τὸ θάνατο. Καὶ τερματίζουν με τὴ θέλησί τους τὴ ζωὴ τους, πέφτοντας σὲ κάποιο ἀπὸ τὰ ἄγρια φαράγγια πού συναντοῦσαν στὸ δρόμο. Ἄλλες τὶς σκότωναν οἱ γονεῖς, οἱ ἀδελφοὶ ἢ οἱ σύζυγοί τους.

Νὰ γιατί ὁ Ζοζέ δίστασε, ὅταν τοῦ ἔφεραν τὴν πρόσκλησι, να πᾶν να καταταγῇ στὸ στρατὸ για μιά τρῆμη ἐκπαίδευσι. Εἶχε παντρευτῇ μόλις πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ κι' ἔλατρενε τὴ γυναῖκα του, τὴν ὁμορφὴ Ἀλμπίνα.

— Πρέπει να βροῦμε ἕνα πρόσχημα για να μπορέσω να ξεφύγω, εἶπε στὸν πατέρα του.

Ο Μανουέλε Ὀντέιρο, ὁ πατέρας τοῦ Ζοζέ, ἦταν ἄνθρωπος

Ἡ Ἀλμπίνα πέταξε τὸ λάσσο κι' ἡ θηλεὶά σφίχτηκε με δύναμι γύρω στὸ λαιμὸ τοῦ ληστή...

πολὺ ὑπερήφανος. Καί, μ' ὅλο πού εἶχε περάσει τὰ ἐξήντα, κρατιόταν ἀκόμη πολὺ καλά.

— Ἡ πατρίδα πού σε κάλεσε, σε ἔχει ἀνάγκη, εἶπε στὸ γιὸ τοῦ. Ὅσο για τὴν Ἀλμπίνα, νομίζεις, λοιπόν, πὼς ὁ πατέρας σου δεν εἶναι σὲ θέσι να τὴν προστατέψῃ;

Ἐτσι ὁ Ζοζέ πείσθηκε να φύγῃ. Ἄλλ' ὁ Μανουέλε Ὀντέιρο δεν εἶχε μόνο να προσέχῃ τὴν Ἀλμπίνα. Ἐπρεπε ἐπίσης να φροντίσῃ για τὰ χτήματα. Ἡ Ἀλμπίνα ἔμεινε, λοιπόν, πολλές φορές μόνη στὸ σπίτι.

Εκείνο τὸ ἀπόγεμα, εἶχε κατεβῇ στὴν αὐλὴ για να ποτίσῃ τὰ λουλούδια της, ὅταν ὁ Σάντος Λεΐδα πέρασε ἀπὸ τὸ δρόμο.

Τὴν εἶχε ξαναῖδῃ κι' ἄλλοτε κι' εἶχε πάει ἐπιτήδης ἡ περνοῦσε τυχαία; Ποῖος ξέρει... Μὰ να τί ἔγινε: Ὁ Τίγρης, χωρίς να δισταῖ, πῆρε τὸν τοῖχο κι' ἔτρεξε κοντὰ της.

— Μ' ἀρέσεις, ὁμορφὴ Ἀλμπίνα, τῆς εἶπε σφίγγοντάς τὴν στὴν

θερμὴ ἀγκαλιά του.

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα ἀποτραβήχτηκε τρέμα-γυμνή.

Ο ληστής χαμογέλασε.

— Θέλεις να γίνῃς δική μου; τὴ ρώτησε. Στὸ χέρι σου εἶναι ν' ἀποφασίσῃς... Ἄν τῆς ὁμῶς όχι, ὅπως εἶναι δικαίωμά σου, μην φανταστῇς πὼς θ' ἀφίσω τὸν ἄντρα σου να σε χαίρεται... Ὁ Ζοζέ σ' ἕνα-δύο μῆνες, θα γυρίσῃ. Μόνο πού δεν θα προφτάσῃ να τὸν σφίξῃς στὴν ἀγκαλιά σου... Καὶ τώρα μπορείς να κάμῃς τὴν ἐκλογή σου, μικρούλα μου...

Ἡ Ἀλμπίνα θα προτιμοῦσε, βέβαια, να πεθάνῃ παρά να προδώσῃ τὸν ἀγαπημένο της Ζοζέ.

— Λυπήσου με, ψιθύρισε ἡ δυστυχισμένη, ἐνώνοντας παρακλητικὰ τὰ χέρια.

— Ὁ Σάντος Λεΐδα δεν ἔμαθε ποτέ τί εἶναι ἡ λύπη! τῆς ἀπάντησε ὁ ληστής. Τὴν ξέρεις τὴ σπηλιὰ τῆς ἀγάπης;

— Τὴν ξέρω, ἀπάντησε ἡ Ἀλμπίνα με φωνὴ πού ἔτρεμε.

— Ἐκεῖ θα σε περιμένω, μόλις νυχτώσῃ, συνέχισε ὁ Τίγρης.

Κι' ἔφυγε...

Ἡ ἀγωνία ἐσφίγγε τώρα τὴν ψυχὴ τῆς Ἀλμπίνας. Τὶ ἔπρεπε να κάμῃ; Βέβαια δεν θα ὑποχωροῦσε στὸν Σάντος Λεΐδα. Ἀλλ' αὐτὸ δεν ἔφτανε! Ἐπρεπε ἐπίσης να προστατέψῃ τὸν ἀγαπημένο της. Ὁ Τίγρης ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πού πραγματοποιοῦσαν πάντα τὶς ἀπειλές τους.

Στὸ τέλος, τῆρε τὴν ἀπόφασί της.

«Θὰ πάω», εἶπε.

Τὸ βράδυ, ὅταν ὅλοι κοιμήθηκαν στὸ σπίτι, ἡ Ἀλμπίνα ἀνοῖξε τὸ παράθυρό της και, χρησιμοποιώντας τὰ σεντόνια τοῦ κρεβατιοῦ της, κατέβηκε στὴν αὐλὴ.

Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, μῆκε ἀθόρυβα μέσα στὸ σταῦλο και

τῆρε τὸ λάσσο τοῦ Ζοζέ, πού κρεμόταν στὸν τοῖχο ἀπὸ ἕνα κορφί. Ἐπειτα σκαρφώθηκε στὴ μάντρα τῆς αὐλῆς και πῆδησε ἔξω.

Πὼς ἔτρεμε ἡ καρδιά της ὅταν ἔφτασε κοντὰ στὴ σπηλιὰ τῆς ἀγάπης!

Ὁ ληστής καθόταν σὲ μιά πέτρα, πλάι στὴν εἴσοδο. Ἡ Ἀλμπίνα πρόβαλε ἀνάμεσα ἀπὸ κατὶ χαμόκλαδα και φώναξε:

— Σάντος Λεΐδα!

Ὁ Τίγρης τινάχτηκε ἀμέσως ὀρθίος. Τὸ ἤξερα πως θάρχόσουν, μικρούλα, τῆς εἶπε.

Ἀλλὰ, τὴν ἴδια στιγμή, ἡ Ἀλμπίνα πέταξε τὸ λάσσο. Ἡ θηλεὶά σφίχτηκε με δύναμι γύρω στὸ λαιμὸ τοῦ ληστή.

— Ἄν τολμήσῃς να κάμῃς τὴν παραμικρὴ κίνησι, εἶσαι χαμένος! τοῦ φώναξε ἡ νεαρὴ γυναῖκα. Ἐμπρὸς τώρα!... Ἐλα μαζί μου!

Προτὺ ξεκινήσουν ὅμως, τοῦ πῆρε τὸ πιστόλι και τὸ μαχαίρι του. Ὁ ληστής, πού ἐνοιώθε τὴ θηλεὶά γύρω στὸ λαιμὸ του, δεν τόλμησε ν' ἀντισταθῇ.

Ὅταν ἔφτασαν ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, ἡ Ἀλμπίνα, πού δεν εἶχε χαλαρώσει οὔτε στιγμή τὸ σφίξιμό της, ἄρχισε να φωνάζει:

— Πατέρα, ἔλα γρήγορα! Σὲ ζητᾶει ὁ Τίγρης!...

Ὁ Μανουέλε Ὀντέιρο ἔτρεξε ἀμέσως με τὴν καρμπίνα του στὸ χέρι.

Ἀλλ' ὅταν εἶδε τὸν Τίγρη με τὴ θηλεὶά στὸ λαιμὸ, ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

Ὁ Μανουέλε Ὀντέιρο κοῦνησε με θαυμασμὸ τὸ κεφάλι του.

— Σίγουρα, εἶπε, οἱ γυναῖκες ἔχουν περισσότερο θάρρος ἀπὸ τοὺς ἄντρες. Εκείνο πού ἐμεῖς ὅλοι δεν τολμοῦσαμε να κάμουμε τόσον καιρὸ, τὸ κατὰφερες μόνη σου!

Καὶ τῆς χαίδεψε με στοργὴ τὰ μαλλιά.

Φώναξε κατόπιν τοὺς ὑπηρέτες του, για να τὸν συνοδεύσουν ὡς τὴ γειτονικὴ πόλι, ὅπου θα παρέδιδε τὸν Σάντος Λεΐδα στὶς ἀρχές.

ΞΑΒΙΕ ΝΤΕ ΒΙΑΝΑ

Το κέντρο ήταν άδειο. Στο ταμείο ή κ. Μουφιά διάβαζε μία έφημερίδα. Η Άλκη γύριζε στα τραπέζια, τὰ σκούπιζε, σιγύριζε τις καρέκλες.

— Ένα καφέ φώναξε ο Ντεζιρέ Λαμπουρντέν χωρίς να διακόψη το διάβασμα της εφημερίδας.

Στην πρώτη σελίδα, μ' έντυπωσιακούς τίτλους ήταν τονισμένη η έκπληκτική ιστορία του ανθρώπου-βαμπίρ: «Ο φοβερός εγκληματίας στραγγαλίζει μία καμριέρα. Είναι το τέταρτο θύμα του. Η αστυνομία δεν μπορεί ν' ανακαλύψει τα ίχνη του».

Ο Λαμπουρντέν ανασήκωσε τους ώμους του και κύτταξε την Άλκη που του σερβίρισε τον καφέ.

— Δεν πίνετε συχνά καφέ, του είπε η νέα. Πώς έτοι άποψε;

— Δεν είμαι καλά, Άλκη. Θέλεις να έρθης μαζί μου στον κινηματογράφο;

Η Άλκη γύρισε το πρόσωπό της, για να μη του γελώσει κατάμουτρα. Με αυτή όμως την κίνηση διεγέρθηκε καλύτερα το πλαστικό στήθος της. Ο Λαμπουρντέν έσκυψε το βλέμμα στο φλυτζάνι για να κρύψη την ταραχή του.

— Όχι άποψε... του είπε ήρεμα η Άλκη.

Ο Λαμπουρντέν σήκωσε το γιάκκι της καμπαρίνας του και βγήκε στο δρόμο. Ψιλόβρεχε. Στριβόντανε μία γωνιά βρέθηκε στην σκοτεινή οδό Μοκασιέν. Έδωσε τον ηλεκτρικό φανό του και τον άναψε και φώτισε το λιδοστρωτό για να μη πατήση σε καμιά λακούβα. Ξαφνικά ένας άνθρωπος έπεσε πάνω του με δύναμη, τον πέταξε στον τοίχο, ρίχνοντας κάτω το φανάρι του. Ο Λαμπουρντέν έσκυψε γρήγορα το άρπαξε και φώτισε το πρόσωπο του άγνωστου. Έκείνος τον χτύπησε με δύναμη στο χέρι, του έριξε πάλι κατάγης το φανό και το έβαλε στα πόδια! Ο Λαμπουρντέν όμως πρόλαβε να ιδεί τα χαρακτηριστικά του άγνωστου. Είχε ένα πρόσωπο κατάγλωμο με μάτια γαλάζια κι ένα λεπτό μουστάκι. Τά μαλλιά του ήταν καλοστρωμένα. Έκείνο όμως που έκανε το Λαμπουρντέν ν' ανατριχιάσει ήταν το στόμα του άγνωστου. Ήταν κατακόκκινο κι είχε από κάτω ένα παράξενο και ζαρωμένο πηγούνι!

— Θά ήταν κανείς κλέφτης, σκέφθηκε ο Λαμπουρντέν, χωρίς να χάση την ψυχραιμία του και προχώρησε.

Ξαφνικά όμως σκόνταψε σ' ένα ανθρωπίνο σώμα. Ο Λαμπουρντέν έσκυψε πάνω σ' αυτό το ανθρωπίνο σώμα. Ήταν μία νέα γυναίκα που είχε πέσει κατά γης. Το μουσλό του Λαμπουρντέν άρχισε να θολώνει. Έκρυψε το ηλεκτρικό φανό του. Ο δρόμος ήταν κατασκότελος. Κι' εξακολουθούσε να βρέχει...

Σηκώθηκε ύστερ' από λίγα λεπτά και προχώρησε δύο τρία βήματα. Διψούσε! Ο λαϊχώρησε δύο τρία βήματα. Διψούσε!

— Θά ήταν κανείς κλέφτης, σκέφθηκε ο Λαμπουρντέν, χωρίς να χάση την ψυχραιμία του και προχώρησε.

Ξαφνικά όμως σκόνταψε σ' ένα ανθρωπίνο σώμα. Ο Λαμπουρντέν έσκυψε πάνω σ' αυτό το ανθρωπίνο σώμα. Ήταν μία νέα γυναίκα που είχε πέσει κατά γης. Το μουσλό του Λαμπουρντέν άρχισε να θολώνει. Έκρυψε το ηλεκτρικό φανό του. Ο δρόμος ήταν κατασκότελος. Κι' εξακολουθούσε να βρέχει...

Σηκώθηκε ύστερ' από λίγα λεπτά και προχώρησε δύο τρία βήματα. Διψούσε! Ο λαϊχώρησε δύο τρία βήματα. Διψούσε!

— Θά ήταν κανείς κλέφτης, σκέφθηκε ο Λαμπουρντέν, χωρίς να χάση την ψυχραιμία του και προχώρησε.

Ξαφνικά όμως σκόνταψε σ' ένα ανθρωπίνο σώμα. Ο Λαμπουρντέν έσκυψε πάνω σ' αυτό το ανθρωπίνο σώμα. Ήταν μία νέα γυναίκα που είχε πέσει κατά γης. Το μουσλό του Λαμπουρντέν άρχισε να θολώνει. Έκρυψε το ηλεκτρικό φανό του. Ο δρόμος ήταν κατασκότελος. Κι' εξακολουθούσε να βρέχει...

Σηκώθηκε ύστερ' από λίγα λεπτά και προχώρησε δύο τρία βήματα. Διψούσε! Ο λαϊχώρησε δύο τρία βήματα. Διψούσε!

— Θά ήταν κανείς κλέφτης, σκέφθηκε ο Λαμπουρντέν, χωρίς να χάση την ψυχραιμία του και προχώρησε.

Ξαφνικά όμως σκόνταψε σ' ένα ανθρωπίνο σώμα. Ο Λαμπουρντέν έσκυψε πάνω σ' αυτό το ανθρωπίνο σώμα. Ήταν μία νέα γυναίκα που είχε πέσει κατά γης. Το μουσλό του Λαμπουρντέν άρχισε να θολώνει. Έκρυψε το ηλεκτρικό φανό του. Ο δρόμος ήταν κατασκότελος. Κι' εξακολουθούσε να βρέχει...

Σηκώθηκε ύστερ' από λίγα λεπτά και προχώρησε δύο τρία βήματα. Διψούσε! Ο λαϊχώρησε δύο τρία βήματα. Διψούσε!

— Θά ήταν κανείς κλέφτης, σκέφθηκε ο Λαμπουρντέν, χωρίς να χάση την ψυχραιμία του και προχώρησε.

Ξαφνικά όμως σκόνταψε σ' ένα ανθρωπίνο σώμα. Ο Λαμπουρντέν έσκυψε πάνω σ' αυτό το ανθρωπίνο σώμα. Ήταν μία νέα γυναίκα που είχε πέσει κατά γης. Το μουσλό του Λαμπουρντέν άρχισε να θολώνει. Έκρυψε το ηλεκτρικό φανό του. Ο δρόμος ήταν κατασκότελος. Κι' εξακολουθούσε να βρέχει...

Σηκώθηκε ύστερ' από λίγα λεπτά και προχώρησε δύο τρία βήματα. Διψούσε! Ο λαϊχώρησε δύο τρία βήματα. Διψούσε!

— Θά ήταν κανείς κλέφτης, σκέφθηκε ο Λαμπουρντέν, χωρίς να χάση την ψυχραιμία του και προχώρησε.

Ξαφνικά όμως σκόνταψε σ' ένα ανθρωπίνο σώμα. Ο Λαμπουρντέν έσκυψε πάνω σ' αυτό το ανθρωπίνο σώμα. Ήταν μία νέα γυναίκα που είχε πέσει κατά γης. Το μουσλό του Λαμπουρντέν άρχισε να θολώνει. Έκρυψε το ηλεκτρικό φανό του. Ο δρόμος ήταν κατασκότελος. Κι' εξακολουθούσε να βρέχει...

Σηκώθηκε ύστερ' από λίγα λεπτά και προχώρησε δύο τρία βήματα. Διψούσε! Ο λαϊχώρησε δύο τρία βήματα. Διψούσε!

— Θά ήταν κανείς κλέφτης, σκέφθηκε ο Λαμπουρντέν, χωρίς να χάση την ψυχραιμία του και προχώρησε.

Ξαφνικά όμως σκόνταψε σ' ένα ανθρωπίνο σώμα. Ο Λαμπουρντέν έσκυψε πάνω σ' αυτό το ανθρωπίνο σώμα. Ήταν μία νέα γυναίκα που είχε πέσει κατά γης. Το μουσλό του Λαμπουρντέν άρχισε να θολώνει. Έκρυψε το ηλεκτρικό φανό του. Ο δρόμος ήταν κατασκότελος. Κι' εξακολουθούσε να βρέχει...

Σηκώθηκε ύστερ' από λίγα λεπτά και προχώρησε δύο τρία βήματα. Διψούσε! Ο λαϊχώρησε δύο τρία βήματα. Διψούσε!

— Θά ήταν κανείς κλέφτης, σκέφθηκε ο Λαμπουρντέν, χωρίς να χάση την ψυχραιμία του και προχώρησε.

Ξαφνικά όμως σκόνταψε σ' ένα ανθρωπίνο σώμα. Ο Λαμπουρντέν έσκυψε πάνω σ' αυτό το ανθρωπίνο σώμα. Ήταν μία νέα γυναίκα που είχε πέσει κατά γης. Το μουσλό του Λαμπουρντέν άρχισε να θολώνει. Έκρυψε το ηλεκτρικό φανό του. Ο δρόμος ήταν κατασκότελος. Κι' εξακολουθούσε να βρέχει...

Σηκώθηκε ύστερ' από λίγα λεπτά και προχώρησε δύο τρία βήματα. Διψούσε! Ο λαϊχώρησε δύο τρία βήματα. Διψούσε!

— Θά ήταν κανείς κλέφτης, σκέφθηκε ο Λαμπουρντέν, χωρίς να χάση την ψυχραιμία του και προχώρησε.

Ξαφνικά όμως σκόνταψε σ' ένα ανθρωπίνο σώμα. Ο Λαμπουρντέν έσκυψε πάνω σ' αυτό το ανθρωπίνο σώμα. Ήταν μία νέα γυναίκα που είχε πέσει κατά γης. Το μουσλό του Λαμπουρντέν άρχισε να θολώνει. Έκρυψε το ηλεκτρικό φανό του. Ο δρόμος ήταν κατασκότελος. Κι' εξακολουθούσε να βρέχει...

Σηκώθηκε ύστερ' από λίγα λεπτά και προχώρησε δύο τρία βήματα. Διψούσε! Ο λαϊχώρησε δύο τρία βήματα. Διψούσε!

— Θά ήταν κανείς κλέφτης, σκέφθηκε ο Λαμπουρντέν, χωρίς να χάση την ψυχραιμία του και προχώρησε.

Ο άνθρωπος-βαμπίρ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ

μὸς του φλογίζονταν. Ξαναγύρισε κι' άναψε το φανάρι του, σκεπάζοντάς το με την παλάμη του άριστερού χεριού του. Έρριξε το φῶς στὸ πρόσωπο της νέας. Έκεί στὸ λαϊμό είχε μιὰ φοβερὴ δαγκωματιά! Από αὐτὴ τὴν πληγὴ είχαν ρουφήξει τὸ αἷμα της! Ο θάνατος τὴν είχε βρῆ ἐκεῖ, ποὺ είχε γλυστρήσει κι' είχε πέσει ἀναίσθητὴ στὸ πεζοδρόμι!

Ο Λαμπουρντέν σκούπισε τὸ ἱδρωμένο μέτωπό του, φλογίζονταν δακλῆρος... Έκανε μιὰ τελευταία προσπάθεια, ἀνασηκώθηκε καὶ συνέχισε τρικλίζοντας τὸν δρόμο του...

Στὸ σπῆτι του έφτασε ἀργά. Έρριξε σὲ μιὰ γωνιά τὴν καμπαρίνα του, πήγε στὴν κουζίνα, πλῆθηκε καλὰ κι' έπειτα γέμισε ἕνα ποτήρι ρομὴ καὶ τὸ ἔδωσε. Δὲν θυμάταν τί είχε κάνει! Μόνον τὸ πρόσωπο τοῦ ἀγνώστου είχε ἐντυπωθῆ βαθεῖα στὴ μνήμη του. Ήταν ἀραγε ὁ ἀνθρώπος-βαμπίρ; Θὰ μπορούσε νὰ ἦταν αὐτός καὶ θὰ ἦταν διασκεδαστικὸ ἀνέκδοτὸ τὴν Ἀστυνομία στὰ βήματα του...

Τὸ πρῶτ' εἶπε στὸν κουρέα του νὰ τοῦ κόψῃ τὸ μουστάκι, νὰ τοῦ κάνῃ χωρίστρα στὰ μαλλιά, νὰ τὸν ξανανειώσῃ... Ο κουρέας είχε βρεῖ γιὰ κούβεντα:

Ταμίσιες, κ. Λαμπουρντέν; τὸν ρώτησε. Χτές τὸ βράδυ βρῆκαν τὸ πέμπτο γέμισμα τοῦ ἀνθρώπου-βαμπίρ! Μιὰ νέα εἴκοσι χρόνων... Κι' ὡστόσο κανεὶς δὲν ἔχει ἀντικρίσει ἀκόμη αὐτὸν τὸ δολοφόνο!

Εἶναι ἕνας ἀνθρώπος σὰν κι' ἐμᾶς, εἶπε ὁ Λαμπουρντέν...

— Όχι, δὲν μπορεῖ! Αὐτὸς εἶναι ἕνας βρικόλακας ποὺ πίνει αἷμα!

Γνώρισα ἕναν... εἶπε ἀφηρημένος ὁ Λαμπουρντέν. Ένας βαμπίρ εἶναι ἀπόλυτοτατα ἀνθρώπος σὰν κι' ἐμᾶς, ἀλλὰ μὲ πὺδ δυνατότα πάση...

Όταν ὁ Λαμπουρντέν βγῆκε ἀπὸ τὸ κουρείο ἦταν ἀγνώριστος. Κι' αὐτοὶ οἱ ὑπάλληλοι τοῦ γραφείου του τρώμαξαν νὰ τὸν γνωρίσουν! Τὸ βράδυ κατάφερε τὴν Άλκη νὰ τὴν πᾶθ' στὸν κινηματογράφο. Έκεί ὅμως τὴν κατατρόμαξε μὲ τὴ συμπεριφορά του. Η νέα ἀνταρξάστῃ τότε νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ ὅτι ἀγαποῦσε ἕναν ἄλλον. Έπειτα τὸν ἄφησε κι' ἔφυγε...

Ο Λαμπουρντέν ἔβραζε ἀπὸ τὸ θυμὸ του. Ἦθελε ν' ἀνακαλύψῃ τὸν φίλο της, νὰ τὸν σκοτώσῃ!

Τὴν ἄλλη ἡμέρα παρακολούθησε τὴν Άλκη καὶ τὴν εἶδε νὰ πηγαίνει στὸ σπῆτι ἑνὸς

ζωγράφου. Τὸ πάθος του τὸν τύφλωνε. Συλλογιζόταν ὅτι θὰ μπορούσε νὰ πάρῃ τὰ λεφτὰ τῆς ἐπιμερίδας τοῦ βρικόλακα. Μ' αὐτὰ θὰ κατάφερνε νὰ τραβῆξῃ κοντὰ του τὴν Άλκη... Κάθισε λοιπὸν κι' ἔγραψε ἕνα γράμμα στὴν Ἀστυνομία: «Φαντάζεστε, τοὺς ἔγραψε, ὅτι ὁ ἀνθρώπος-βαμπίρ ἔχει ἕνα ἐξῆλιον πόδι: "Ε, ὅχι φίλοι μου! Πέσατε ἔξω! Ο βρικόλακας εἶνε ἕνας καθὼς πρέπει κυρίως!..."

Κι' ἐνῶ ἡ Ἀστυνομία ἄρχισε νέες ἑρευνές ὁ Λαμπουρντέν τὸ ἔριξε στὸ γλέντι. Τὸ πάθος του γιὰ τὴν Άλκη τὸν τρέλλαίνει. Ἀρχισε νὰ ἐγκαταλείψῃ κάθε προφύλαξη. Ἡ μόνη του σκέψη ἦταν αὐτὴ ἡ κοπέλα. Κι' ἕνα ὄραδὸν ἀπεφάσισε νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν ἐριδότη της. Τὴν παραμόνεψε τὴν ὥρα ποὺ ἔδινε ἀπὸ τὸ κέντρο κι' ἔκανε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιά. Έκείνη τρώμαξε κι' ἄρχισε νὰ προχωρῇ μὲ διαστκό ὅμμα πρὸς τὸ σπῆτι τοῦ φίλου της.

Ο Λαμπουρντέν κατάλαβε πὺς δὲν εἶχε βρῆ τὴν κατάλληλὴ ἐκκαιρία. Μὰ κάτι εἶχε ἐμπνεύσει μέσα του ποὺ τὸν ἔκανε σὰν τρελὸ. Ὁρσε δακλῆρος τὴν περίμενε ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ φίλου της. Τὸς εἶδε τέλος μαζὶ νὰ κατεβαίνουν στὸ δρόμο καὶ νὰ ἀπεκλινῶν, νὰ μιλάω...

Ο Λαμπουρντέν τοὺς παραμόνεψε, νὰ δῶνται τὰ δόντια του καὶ τὰ μάτια ποὺ ἦταν φλογισμένα. Ἡ ὄλεια τὸν ἔκανε μανιακὸ.

Τὸς εἶδε ποὺ στάθηκαν κάτω ἀπὸ ἕνα φανοστάτη. Τὸ φῶς ἔπεφτε στὰ πρόσωπά τους. Ο Λαμπουρντέν εἶπε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ φίλο της Άλκης καὶ ξαφνικὰ ἀνατριχίασε! Ἦταν ὁ ἀνθρώπος τῆς οδοῦ Μοκασιέν μὲ τὰ γαλάζια μάτια, τὸ χλωμὸ πρόσωπο, μὲ τὰ μουστάκια καὶ τὴν καλὰ χτενισμένη χωρίστρα!

Ο Λαμπουρντέν ἔτρεξε γρήγορα πρὸς τὴν Άλκη. Ο θυμὸς τοῦ εἶχε περάσει. Κατάλαβε ὅτι ἡ ἀγαπημένη του κινδύνευε. Δὲν ἔπρεπε νὰ διαστκό. Μὰ δὲν πρόλαβε νὰ φτάσῃ κοντὰ. Ἀκούστηκαν μερικὸι πυροβολισμοί. Κι' ὁ Λαμπουρντέν δέχτηκε τὴν σφαίρας κατὰ σιγή...

Μόλις τὸν προλάβαμε!... Εἴχατε τύχη κι' οἱ δύο σας!... Εἶπαν δύο ἀστυνομικοὶ θάινον εἰς μιὰ κρυψὸν τοῦς. Εὐτυχὸς ποὺ τὸν λακάς!... Μὲ τὸ γράμμα ποὺ ἔγραψε μὲ τ' ὄνομά του στὴν Ἀστυνομία, προδόθηκε μόνος του!... Ἀπὸ τότε κάναμε ἀνακρίσεις. Ρωτήσαμε ὅσα πρόσωπα τὸν ἔβλεπαν. Σκότωνε ὅταν τὸν ἔβλεπε ἡ αἷμα τοῦ αἵματος...

Η Άλκη ἔτρεμε θάινοντας τὸ Λαμπουρντέν, ποὺ σπάρταζε στὸ πεζοδρόμι. Ο ζωγράφος τὴν κρατοῦσε σφιχτὰ ἀπὸ τὸ μπράτσο.

Χάρις σ' ἐσᾶς, εἶπαν οἱ ἀστυνομικοὶ στὴν Άλκη, μπορέσαμε νὰ προχωρήσουμε στὴς ἑρευνές μας. Ήταν σημαντικὸς οἱ πληροφορίες σας ὅτι ὁ Λαμπουρντέν διάβαζε προσεκτικὰ τὴν περιγραφήν τῶν ἐγκλημάτων, ὅτι μιλούσε διαρκῶς γιὰ τὸν βρικόλακα καὶ ὑποστήριζε ὅτι τὸν εἶδε. Έπειτα, ἡ τόσο παράξενη συμπεριφορά του ἀπέναντί σας...

Μὰ εἰσαστε δέβαιαι, ὅτι εἶνε... αὐτὸς; ρώτησε ὁ ζωγράφος μ' ἕναν ἀλλόκοτο τόνος στὴ φωνή του.

Δὲν χωράει ἀμφιβολία! Ένα δευτερόλεπτο, ἀν διαστκό, θὰ εἶχε χάσει τὰ δόντια του στὸν λαϊμό τῆς φίλης σας καὶ θὰ ρουφούσε τὸ αἷμα της...

Ο ζωγράφος ἔγινε κατάγλωμος. Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του ἔχσαν παραμορφωθῇ, τὸ βλέμμα του εἶχε πάρει μιὰ δονήθιστὴ λάμψη...

Πήγε στὸ σπῆτι, εἶπε στὴν Άλκη. Πηγαίνετε νὰ ἡουγάσετε, τοὺς συμβούλεψαν οἱ ἀστυνομικοὶ. Γλυτώσαμε πιά ἀπὸ τὸ βρικόλακα!... Ο ζωγράφος δὲν τοὺς ἀπάντησε. Βιαζόταν νὰ τραβῆξῃ μακριὰ πρὸς τὸ σκοτάδι τὴ φίλη του. Ἀν ὅμως οἱ ἀστυνομικοὶ ἔβλεπαν ἐκείνη τὴ στιγμή τὸ πρόσωπό του, θὰ τρώμαζαν...

Δυὸ ἡμέρες ἀργότερα σὲ μιὰ ἐφημερίκῃ ὀχθῇ τοῦ Σηκουάνα θρέθηκε τὸ πῶμα τῆς Άλκης μὲ μιὰ φοβερὴ δαγκωματιά στὸ λαϊμό. Καὶ τότε οἱ ἀστυνομικοὶ κατάλαβαν ὅτι ὁ Λαμπουρντέν δὲν ἦταν ὁ ἀνθρώπος-βαμπίρ, ἀλλ' ἕνας τρελὸς ἐρωτευμένος. Ζήτησαν τότε νὰ βροῦν τὸ φίλο τῆς τοῦ ζωγράφου, μὰ εἶχε φύγει πιά.

Τρεῖς μῆνες ἀργότερα ὁ ἀνθρώπος-Βαμπίρ πιάστηκε στὸ Βερολίνο.

Τὸν ἔχσαν ἀναγνωρίσει ἀπὸ τίς φωτογραφίες του. Ήταν ὁ ζωγράφος, ὁ φίλος τῆς Άλκης. Ὑστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ τὸ Κακούριοιό-κειο τοῦ Σηκουάνα τὸν ἔστειλε στὴ λαίμη-ταμο.

ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ, ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΖΥΛ ΜΑΡΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Λωραίν θῆναι, τὴν ὥρα ποὺ ἡ κυρὰ Μπερνάρ συζητεῖ μὲ τὴν κόρη της, κι' ἀναγγέλλει στὴν πρώτη, ὅτι τὸ πορτοφόλι δὲν ὑπάρχει πιά. Πραγματικὰ, ἐκμεταλλευόμενος τὸν ἔρωτα τῆς Μαθίλδης, ὁ Λωραίν τῆς εἶχε ζητήσει νὰ κλέψῃ τὸ πορτοφόλι ἀπ' τὸν πατέρα της καὶ νὰ τὸ ἐξαφανίσῃ. Στὸ μεταξύ, ὁ Στέφανος πηγαίνει στὸ Μονιενὰ καὶ ἀπαίτει νὰ τοῦ παραδώσῃ τὸ πορτοφόλι, ἀπειλώντας τον, ὅτι ἀλλῶς θὰ συγκεντρώσῃ ἀποδείξεις, ἐναντίον του καὶ θὰ τὸν τιμωρήσῃ. Ἀλλ' ὁ Μονιενὰ τὸν ἐρρωνεύεται καὶ τὸν διώχνει. Ἡ Μαθίλδῃ κλέβει τὸ πορτοφόλι ἀπ' τὸν πατέρα της καὶ τὸ καίει. Έκείνος θυμώδης τότε καὶ τῆς ἀποκαλύπτει ὅλο τὸ ποῖόν καὶ τὸ παρελθόν τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἐξακολουθεῖ ν' ἀγαπᾷ. Ἡ κυρὰ Μπερνάρ ξαναπηγαίνει στὸ σπῆτι τῆς κόρης της, μαζί μὲ τὸ Στέφανο.

16ον — Περιμένουν ἔξω; ρώτησε σιγὰ τὸν ὑπηρέτη. — Μάλιστα, κυρία, εἰν' ἕνας κύριος καὶ μιὰ ἡλικιωμένη κυρία.

— Νὰ τοὺς πῆς, ἔρχομαι σὲ λίγο. Ο ὑπηρέτης ὑποκλίθηκε καὶ βγῆκε. Ο Λωραίν εἶχε παρακολουθήσει τὴ σκηνὴ καὶ κατάλαβε τὴν ταραχὴ τῆς Ναταλίας. Τὴν πλησίασε καὶ τὴ ρώτησε:

— Τί συμβαίνει; — Ὅριστε, διάβασε, τοῦ εἶπε, δίνοντάς του τὸ σημείωμα τοῦ Στέφανου.

— Εἶναι ἡ μητέρα σου κι' ὁ ἀδελφός σου; — Μὴν ἀνησυχεῖς θὰ τοὺς ἀναλάβω ἐγώ.

— Τί σκοπεῖς νὰ κάνης; — Μὴ σὲ νοιάξῃ.

Εἶχε φάει καὶ πιτὴ πολὺ καὶ περπατοῦσε μὲ ἄστατο βῆμα. Τὰ μάτια του ἀνοιγό-κλειναν, σὰ νὰ τὸν ἐνοχλοῦσε τὸ ζωηρὸ φῶς τῶν κεριῶν.

— Ποὺ εἶναι αὐτοὶ ποὺ ζητοῦν τὴν κυρία Ναταλία; ρώτησε τὸν ὑπηρέτη.

Οἱ ὑπηρέτες τὸν ὠδήγησαν ἐκεῖ ποὺ περιμένε ὁ Στέφανος καὶ τὴ μητέρα του. Ήταν ἡ δευτέρα φορὰ ποὺ ἔβλεπε τὸν Ζαν Λωραίν ἀπὸ τὴ νύχτα ἐκείνη ποὺ ὁ Στέφανος εἶχε ἀποπειραθῇ ν' ἀρπάξῃ ἀπὸ τὸ μέγαρον τὸ μικρὸ Ζεράρ. Τὸν ἀναγνώρισε ἀμέσως καὶ σφίγγοντας τὰ δόντια του μὲ ὀργή, τοῦ εἶπε:

— Ἀ! σεῖς εἴσατε ὁ Ζαν Λωραίν; Ο Λωραίν δὲν ἀπάντησε. Ἄν καὶ πιωμένος ἄρχισε νὰ ξελαίτζεται κι' ἔγινε κύριος τοῦ ἐαυτοῦ του.

Οἱ δύο ἄνδρες κυττάζονταν μὲ ὄψος προκλητικὸ. Ὑπῆρχε μεταξύ τους ζήτημα ζωῆς καὶ θανάτου καὶ κανένας δὲν ἦταν διατεθειμένος νὰ φειχθῇ τοῦ ἄλλου.

— Ναί, εἶπε ὁ φίλος τῆς Ναταλίας, ἐγὼ εἰμαι ὁ Ζαν Λωραίν. Τί μὲ θέλετε; Τὸ μῖσος καὶ ἡ ὀργή ποὺ φώλιασαν στὴν καρδιά τοῦ Στέφανου δὲν τὸν ἄφσαν ν' ἀπαντήσῃ. Ἦθελε καὶ νὰ συγκρατηθῇ. Δὲν μπορούσε νὰ ἔλθῃ μ' αὐτὸν σὲ καμμιὰ ἐξήγησι. Ο Λωραίν γι' αὐτὸν ἦταν καταδικασμένος. Ἦταν ἀδύνατον νὰ τοῦ συγχωρήσῃ τὰ ἐγκλήματα του.

— Εἰσθε ὁ Στέφανος Μπερνάρ, εἶπε ὁ Λωραίν. Ὑστερα ἀπὸ σιωπῇ, κι' ἀκόμα εἰσθε ὁ προστάτης τῆς συζύγου μου;

Στὴν παρατήρησι αὐτὴ ὑπῆρχε κάποια εἰρωνεία, ποὺ δὲ διέφυγε τὴν προσοχή τοῦ Στέφανου. Ο νέος ἀρέσθηκε νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὄμους του.

Ο Στέφανος κατάλαβε πὺς ὁ Λωραίν θὰ προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν κάνῃ νὰ χάσῃ τὴν ψυχραιμία του καὶ συγκρατιόταν γιὰ νὰ μὴ ἐξασπῇ. Πραγματικὰ ἔπρεπε νάχῃ μεγάλη δύναμι χαρακτήρος γιὰ νὰ μὴν πασσεφῇ.

— Όλα τὰ βάρσανα ποὺ εἶχε ὑποστή ἡ Ζερμαίν ἀπ' τὸν ἀνθρώπο αὐτὸν ἔχονταν τώρα στὸ νοῦ τοῦ κι' αἰθανόταν μανιῶδ' ἐπιθυμία νὰ ὀρῃσῃ κατὰ τοῦ Λωραίν καὶ νὰ τὸν στραγγαλίσῃ.

— Όχι, δὲν ἔπρεπε νὰ πεθάνῃ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ὁ Λωραίν. Ἀφοῦ ἡ Ζερμαίν κι' ὁ

Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΗΜΕΝΗ

Στέφανος ἀγαπιόντανε ὁ φόνος τοῦ Λωραίν ὅχι μόνον δὲν θὰ ἦταν δικαία τιμωρία τῶν ἐγκλημάτων του, ἀλλ' ἀσφαλὸς θὰ τὸν θεωροῦσαν σὰν πράξῃ προμελετημένη καὶ ποταπή.

— Ἀγαπάτε τὴ σύζυγό μου, εἶπε ὁ Λωραίν στὸ νέο μὲ κυνικὸ χαμόγελο καὶ δὲν ἔχετε περισουσία. Δὲ θὰ σὰς ἦταν λοιπὸν δυσάρεστο νὰ παντρευτῇτε τὴ Ζερμαίν, ἀλλὰ γιὰ νὰ γίνῃ αὐτὸ πρέπει φυσικά, νὰ πεθάνω ἐγώ. Έτσι ἡ Ζερμαίν θὰ εἶναι ἐλεύθερη καὶ πλούσια. Αὐτὸ δὲν ἐπιδιώκετε;

Ο Λωραίν σώπασε γιὰ λίγο καὶ παρ-εληγώντας τὴ σιωπὴ τοῦ νέου, ποσθεσε:

— Ἀσφαλὸς δὲν εἰμαι ἀμεμπτος ἀλλὰ κι' αὐτὸ ποὺ θέλετε νὰ κάνετε σεῖς δὲν εἶναι καθόλου εὐγενικό.

— Ἡ ζωὴ σας γιὰ μένα εἶναι ἱερὴ ἀποκρίθηκε ὁ Στέφανος σιγὰ ἀλλὰ μονάχα γιὰ μένα. Έγὼ δὲν πρόκειται νὰ σὰς βλάψω, ἄλλοι ὅμως ἴσως νὰ μὴν ἔχουν τὰ δικά μου αἰσθήματα. Ὁμολογῶ πὺς, ἀν τὸ χέρι μου, ὠπλισμένο ἀπὸ τὴ Ζερμαίν, σὰς τιμωροῦσε αὐτὸ θὰ ἦταν κατ' τὸ κα-

— Ἡ ζωὴ σας γιὰ μένα εἶναι ἱερὴ ἀποκρίθηκε ὁ Στέφανος σιγὰ ἀλλὰ μονάχα γιὰ μένα. Έγὼ δὲν πρόκειται νὰ σὰς βλάψω, ἄλλοι ὅμως ἴσως νὰ μὴν ἔχουν τὰ δικά μου αἰσθήματα. Ὁμολογῶ πὺς, ἀν τὸ χέρι μου, ὠπλισμένο ἀπὸ τὴ Ζερμαίν, σὰς τιμωροῦσε αὐτὸ θὰ ἦταν κατ' τὸ κα-

— Ἡ ζωὴ σας γιὰ μένα εἶναι ἱερὴ ἀποκρίθηκε ὁ Στέφανος σιγὰ ἀλλὰ μονάχα γιὰ μένα. Έγὼ δὲν πρόκειται νὰ σὰς βλάψω, ἄλλοι ὅμως ἴσως νὰ μὴν ἔχουν τὰ δικά μου αἰσθήματα. Ὁμολογῶ πὺς, ἀν τὸ χέρι μου, ὠπλισμένο ἀπὸ τὴ Ζερμαίν, σὰς τιμωροῦσε αὐτὸ θὰ ἦταν κατ' τὸ κα-

— Ἡ ζωὴ σας γιὰ μένα εἶναι ἱερὴ ἀποκρίθηκε ὁ Στέφανος σιγὰ ἀλλὰ μονάχα γιὰ μένα. Έγὼ δὲ

μένα όμως, υπάρχει ακόμα λίγη στοργή.
— Και τί της είπες;
— Αρνήθηκα.
— Γιατί;
— Τό ξέρεις πολύ καλά: γιατί σ' ά-
γαπώ.

— Άλήθεια, μ' αγαπάς και γι' αυτό
δεν πίστεψες όσα σου είπε ή μητέρα σου;
Κι' όμως ό κίνδυνος που σου ανέφερε, ύ-
πάρχει πραγματικά. Πρόκειται για άγώνα
θανάτου μεταξύ έμού και της γυναίκας
μου. Ίσως έσύ να μη συμμεριστής την
καλή ή την κακή τύχη που με περιμένει.
— Τα σκέφτηκα όλα και δεν αλλάζω
την απόφασί μου.

— Μου φαίνεται πως λυπάσαι. Μήπως
υπάρχουν τίποτ' άλλα σχέδια;
— Έχασες πως είμαστε δεμένοι μαζί
στη ζωή και στο θάνατο; Φαντάζεσαι πως
θα μπορούσα να σ' εγκαταλείψω μήν
στιγμή που κινδυνεύεις; Έπειτα μήπως θα
ήμουν πιο πολύ εξασφαλισμένη αν βρι-
σκόμουν μακριά σου; Ξέρω καλά πόσο
είσαι εκδικητικός και δεν αμφιβάλλω πως,
αν σ' εγκαταλείψω, ή έκδικήσι σου θα με
καταδιώξη και θα με τιμωρήσει όπου κι
άν καταφύγω.

— Ο Λωραίν δεν άπάντησε. Έδω και λί-
γον καιρό, ό ζυγός της Ναταλίας άρχισε
να τού φαίνεται βαρύς. Η ζωή του ήταν
γεμάτη απ' τις νεανικές της απαιτήσεις.
— Ήσεν πως ή Ναταλία έτρεφε από πο-
λύ καιρό την έλπίδα να γίνη νόμιμη γυ-
ναίκα του. Η αποκάλυψη όμως της υπάρ-
ξεως της Ζερμαίν, είχε ανατρέψει όλα της
τα όνειρα.

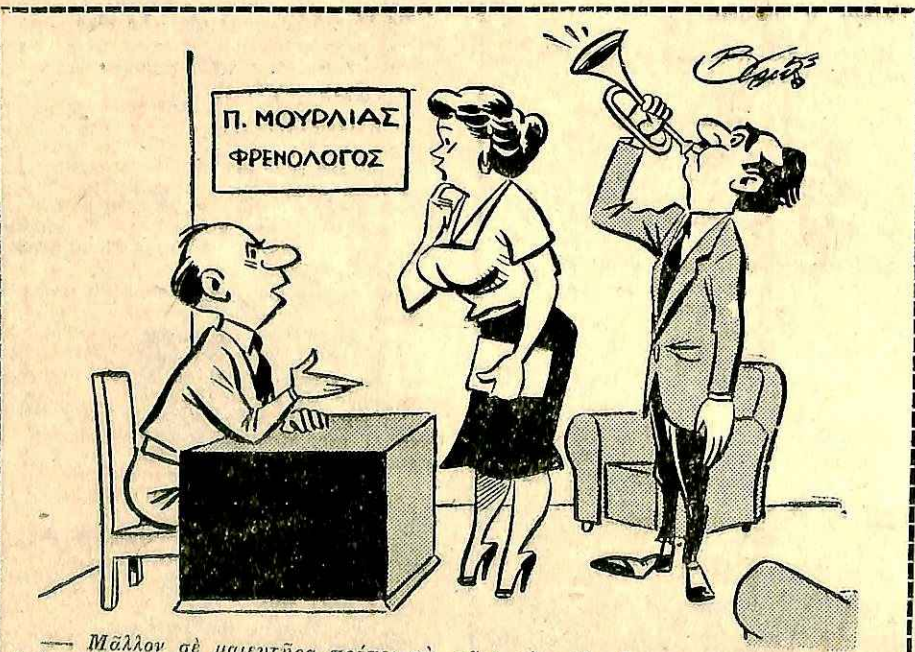
— Ήσεν ακόμη πως σχεδόν ήταν οικονο-
μικά κατεστραμμένος. Περνώντας μια ζωή
άμεριμνη και σπάταλη, ό Λωραίν δεν ή-
ξερε την κατάσταση της περιουσίας του.
Δεν θ' άργούσε να τη μάθη και τότε ή
Ναταλία ήταν σίγουρη πως θα πήγαινε
κοντά της και, συνθησιμένος καθώς ήταν
στον πολυδάπανο βίο του, θα την παντρευ-
όταν για ν' αποφύγη τη φτώχεια.

— Ο Λωραίν ξαναγύρισε στη θέση του.
— Ο άπροσδόκητος έρχομός της κυράς
Μπερνάρ, ή ταραχή του Λωραίν και της
Ναταλίας, είχαν δημιουργήσει μεταξύ των
καλεσμένων μια άτμοσφαιρα κατήφειας.
— Όλοι μιλούσαν σιγά και τὰ γέλια κι' οι
χαρές είχαν σταματήσει.

Σε λίγο όμως, οι υπηρέτες έφεραν νέα
φαγητά και σαμπάνια και τό όργιαστικό
γλέντι ξαναάρχισε. Η θλιβερή άτμοσφαιρα
παραχώρησε και πάλι τη θέση της στη χα-
ρά και την ξενοιασιά των καλεσμένων.

Ζ'.

Έπιπροσθέτως ό Στέφανος έλαβε έπι-
στολή από τό Μποσκαρί τον πρεσβύτερο,
που περιείχε τὰ εξής:

— Μάλλον σε μαινετήρα πρέπει να πότε το σύζυγό σας, να ναι... Πάσχει
από... αλκοολισμό!...
(Τού Β. Χριστοδούλου)

«Εύρίσκομαι στη Ρουέν πριν δύο μέρες,
καταδιώκων τό Λαντρών. Είναι δεκαπέντε
ήμέρες που τον παρακολουθώ και δεν τον
άφηνω ούτε στιγμή. Είναι πολύ έξυπνος
και χωρίς άλλο τό ξέρει πως καταδιώκε-
ται. Με γνωρίζει, με είδε και κρύβεται.
Φαίνεται πως σχεδιάζει να φύγη, άφίνον-
τας δια παντός τη Γαλλία.

Δεν θέλει όμως να θέση σε έφαρμογή
τό σχέδιό του, έφ' όσον γνωρίζει, ότι πα-
ρακολουθείται. Έπειδή είμαι μόνος και
μπορεί να μου διαφύγη, λάβετε τον κόπο
να πήτε στον αδελφό μου να έλθη να με
συναντήσει. Θά τον περιμένω στο ξενοδο-
χείο των «Τριών Στεμμάτων».

— Άς σπεύδω και άν έγώ δεν θά είμαι
στη Ρουέν, θα εύρη έπιστολή μου και θα
τού όρίζω νέον τόπον συναντήσεως.
— Άλλά, γιατί ό Φρανσουά Μποσκαρί,
άφου άφησε τό Στέφανο, βρίσκεται σήμε-
ρα στη Ρουέν, καταδιώκοντας τον Λαντρών
που κρύβεται στο Παρίσι;

— Οί αναγνώσται μας θα ρωτήσουν χωρίς
άλλο, γιατί ό Λαντρών δεν είχε συλληφθή
στο διάστημα αυτό; Και μάλιστα άφου ό
Μποσκαρί είχε ανακαλύψει τὰ καταφύγια
του;

Φυσικά, ό Φρανσουά θα τον συνελάμ-
βανε, καλώντας εις βοήθειαν διαβάτες ή
άστυνομικούς κλητήρες. Άλλ' ένεργώντας
κατ' αυτόν τον τρόπο, θα προκαλούσε την
έπείμδασι της άστυνομίας σε μία υπόθεσι
μυστική, άφότου είχαν λάβει υπό την προ-
στασίαν τους τη Ζερμαίν.

Δεν έπρεπε, λοιπόν, ούτε να σκεφθή να
συλλάβη δημοσία τον Λαντρών. Ο Μπο-
σκαρί θα ήταν ύπονορημένος ν' αναφέρει
τους λόγους της συλληψέως.

— Ο δέ Λαντρών, πονηρός καθώς ήτο, εί-
χε έννοήσει τὰ σχέδια του Στέφανου και
ήσεν τί τον περίμενε άν έπεفته στα χέ-
ρια των αδελφών Μποσκαρί.

Έπειδή ήσεν τι συμφέρον είχαν οι
Μποσκαρί να ένεργούν χωρίς την έπείμδασι
της άστυνομίας, δεν θά έδίσταζε να προ-
καλέση όποιοδήποτε σκάνδαλο, στην περί-
πτωσι που ό Μποσκαρί θ' άπεφάσιζε να
ένεργήσεν φανερά.

Συγχρόνως, φοβόταν πολύ με την ιδέα
της σκληρής τιμωρίας που θα τού επέ-
βαλλον οι άνθρωποι αυτοί, καθώς ήσαν έ-
μεθισμένοι από τὰ άποτρόπαια έγκλήματα
του Λωραίν και που στό πρόσωπό του θά
έκδικόνταν τον πραγματικό έγκληματία.

— Ο Λαντρών γνώριζε, ότι παρηκολου-
θείτο από τον πρεσβύτερο Μποσκαρί και
έκινείτο πάντοτε πονηρά, πράγμα αλλόκο-
τό, γιατί αυτός που, λόγω των έγκλημά-
των, έπρεπε να γυρεύη τό σκοτάδι, προ-
τίμους τις συγκεντρώσεις και τὰ δημόσια
μέρη.

Με την έλπίδα πως θα τον έκανε να
χάση τὰ ίχνη του, έμενε πολλές μέρες στο
Παρίσι, αλλάζοντας κάθε τόσο ξενοδοχείο,
πγαίνοντας από τη μία συνοικία στην
άλλη, αλλάζοντας κάθε τόσο μορφή, για
να εξαπατά τον κόσμο και τους άστυνο-
μικούς.

— Ο σκοπός του ήταν να φτάση στη Χά-
βρη, για να πάρη τό βαπόρι, έπρεπε ό-
μως ό Μποσκαρί να χάση τὰ ίχνη του,
να μη ξέρη τί απέγινε, γιατί ό Μποσκα-
ρί μπορούσε να τον άκολουθήσει ως τὰ πέ-
ρατα της γής.

— Οί πονηρίες του όμως δεν τον ώφέλη-
σαν στο Παρίσι.

— Άγρυπνος ό Μποσκαρί, δεν τον έχανε
από τὰ μάτια του. Σά λαγωνικό τον ά-
ναγνώριζε κάτω απ' τις διάφορες μετα-
μορφώσεις του.

Πέρασαν έτσι όκτώ μέρες φοβερής άγω-
νίας για τον Λαντρών. Πολλές φορές, ό-
ταν έδγαινε, δεν έβλεπε τον Μποσκαρί, ή-
ταν όμως βέβαιος πως αυτός τον παρακο-
λουθούσε συνεχώς, βήμα προς βήμα.

— Ο άγώνας ήταν τό ίδιο παραέξος, όσο
κι' άμείλικτος. Ο Λαντρών βρισκόταν πο-
λοιορκημένος. Όλη του ή πανουργία δεν
τον είχε ώφέλησει σε τίποτα.

Σε τίποτα δεν τον ώφελοῦσαν ούτε οι
εξασανίσεις, όταν ό Λαντρών έμενε ολό-
κληρες μέρες στο ξενοδοχείο, ούτε τὰ
σπίτια με τις διπλές εισόδους. Τίποτα,
τέλος πάντων, δεν τον βοηθούσε για να
εξφυγή από τον Μποσκαρί.

— Θάλεγε κανείς πως ό Μποσκαρί γνώριζε
κάθε γωνιά του Παρισιού, μάντευε τις ά-
πόπειρες του Λαντρών, τους έλιγμούς του
και τὰ τεχνάσματά του.

Μιά μέρα, ό Λαντρών πείστηκε πως ό
Μποσκαρί είχε χάσει τὰ ίχνη του. Δεν εί-
χε φανή πουνενά.

Μάταια τον γύρευε ανάμεσα στο πλη-
θος με διάφορες μεταμορφώσεις, γνωρι-
ζοντας πως ό νέος ήταν εφάμιλλος μ' αυ-
τόν όσον άφορά τις πανουργίες, αλλά δεν
είδε τίποτα τό ύποπτο.

Τότε, χωρίς να χάνη καιρό, πήδησε σ'
έν' άμάξι και διευθύνθηκε προς τό σιδη-
ροδρομικό σταθμό. Από τότε που είχε
φύγει τό Λωραίν, δηλαδή από τότε που εί-
χε καταστραφή τό μέγαρο του 'Ωτείι, εί-
χε μαζί του, πάντα μαζί του, όλη του την
περιουσία. Άφησε τὰ λίγα πράγματα που
είχε στο τελευταίο ξενοδοχείο, έχοντας τη
σκέψη του πως ν' άπομακρυνθή τό ταχύ-
τερον.

Πήρε ένα εισιτήριο για τὰ Χάβρη κι'
έπειτ' άρχισε να περιπλανάται δεξιά κι'
άριστερά, προσέχοντας κάθε κίνηση των
ανθρώπων που συναντούσε στο δρόμο του.

Είχε τρομάξει τόσο πολύ απ' τον Μπο-
σκαρί, που σε κάθε ταξιδιώτη που περί-
μενε στο σιδηροδρομικό σταθμό, νομίζε
πως αναγνώριζε τον άμείλικτο έχθρό του.

— Ο Λαντρών άγόρασε μια έφημερίδα, κά-
θησε σε μια γωνιά κι' άρχισε να διαβάση.
Σιγά-σιγά, τό πνεύμα του γαλήνευε. Κύ-
ταζε τότε-τότε τό ρολόι και κάθε κίνηση
του ώροδείκτου, τον έφερνε πιο κοντά στην
αναχώρησι, δηλαδή στη σωτηρία.

— Λίγα λεπτά πριν να φύγη ή άμαξοστοι-
χία, ένας υπάλληλος του σταθμού, φώναξε
τους έπιβάτες που προορίζονταν για τὰ
Χάβρη.

— Σώθηκα, ψιθύρισε ό Λαντρών κι' ά-
ναστέναξε βαθιά, σά νάχε φύγει ένα βά-
ρος απ' τό στήθος του.

Σε λίγο, μήκη στο τραίνο, στην τρί-
τη θέση, που ήταν γεμάτη από χωριάτες,
άνδρες και γυναίκες.

— Έβγαλε απ' τό παράθυρο του τραίνου
τό κεφάλι του, κυττάζοντας με προσοχή
όσους περνούσαν από μπροστά του. Ά-
σφαλώς, ό Μποσκαρί δεν ήταν ανάμεσα
στους συνταξιδιώτες.

Πέρασαν έτσι πέντε λεπτά της ώρας.
Σε λίγο, άκούσθηκε ένα σφύριγμα και τό
τραίνο ξεκίνησε.

— Ανακουφισμένος ό Λαντρών, σκούπισε
τό ιδρώμένο μέτωπό του κι' ένα χαμόγελο
άνθισε στα χείλη του.

— Θά φτάσω άπόψε στη Χάβρη, σκεφτό-
ταν, αύριο θα πάρω τό βαπόρι και θα
σωθώ από κάθε καταδίωξη της άστυνο-
μίας. Θ' άπαλλαγώ ακόμη κι' απ' τό Μπερ-

νάρ κι' απ' τους Μποσκαρί».

— Όστόσο σε κάθε σταθμό κύτταζε άνή-
συχος έξω απ' τό παράθυρο κατασκοπεύ-
οντας τους ταξιδιώτες.

— Από καιρό σε καιρό κάποιος Άγγλος,
με μακρύ και χλωμό πρόσωπο, που τα-
ξίδευε με τό ίδιο τραίνο, πγαينوερχόταν
στο διάδρομο. Ο Λαντρών είχε πληροφο-
ρηθή πως ό Άγγλος θ' αποδιδαζόταν
στη Ρουέν. Άλλ' όταν τό τραίνο έφθασε
έκει, ό Άγγλος δεν κατέβηκε.

— Κι' όμως, σκεφτόταν ό Λαντρών, εί-
μαι βέβαιος πως πήγαινε για τὰ Ρουέν.
Μήπως άλλαξε ιδέα στο μεταξύ, ή μήπως
βγήκε σε κανένα πριν σταθμό, δίχως να
τον προσέξω;

— Τό τραίνο ξεκίνησε και πάλι. Άρχισε να
βραδυάζη. Στο διαμέρισμα που ήταν ό
Λαντρών, δυο γυναίκες κοιμόνταν και κά-
τι άνδρες μιλούσαν δυνατά. Είτοιμοι να
βγουν στον πρώτο ή δεύτερο σταθμό.

— Για τὴν ώρα ό Λαντρών ήταν εν άσφα-
λεία, ή άνάμνησι όμως του Άγγλου, δεν
τον άφηνε να ήσυχάση.

— Παράξενο, σκέφτηκε και πάλι. Όταν
παίρνη κανείς εισιτήριο για τὰ Ρουέν, πη-
γαίνει στη Ρουέν. Δεν βγαίνει σε προη-
γούμενο σταθμό, ούτε συνεχίζει τό ταξίδι
του.

— Έβγαλε πάλι τό κεφάλι του απ' τό πα-
ράθυρο και πρόσεξε με περιέργεια τό μά-
κρος της άμαξοστοιχίας, που έτρεχε άνα-
μεσα απ' τους άγρούς.

— Κάτι μου λέει πως αυτός ό Άγ-
γλος είν' έδώ για ένα καιρό και δεν πρέπει,
με τὰ χέρια στὰ τόπες, σφυρίζοντας πό-
τε-πότε, σάν άνθρωπος που γυρίζει στο
σπίτι του με ήσυχη τη συνειδήσι του.

— Άνοιξε τὴν πόρτα του διαμερίσματος
με άπειρες προφυλάξεις. Οί δυο γυναίκες
δεν ζύτησαν. Τότε ό Λαντρών κατέβηκε
από πρώτο σκαλί του όχήματος, πιάστηκε
απ' τις μπροστινές λαβές, έκλεισε άθόρυ-
δα τὴν πόρτα κι' έτοιμάστηκε να πηδήσει.

— Η νύχτα γινόταν όλο και πιο σκοτεινή.
— Έρριξ' ένα τελευταίο βλέμμα και ήσύ-
χασε.

— Ούφ! ψιθύρισε, άς γίνη ό,τι γίνη.
— Έπειτα πήδησε κάτω και κυλίστηκε σε
μακρά απόστασι απ' τη σιδηροδρομική
γραμμή μπρος στο φράχτη ενός λιβα-
διού.

— Έμεινε εκεί λίγες στιγμές, ζαλισμένος
ακόμα απ' τό πήδημα κι' όταν συνήλθε,
ψάχτηκε, τέντωσε τό σώμα του κι' έκανε
μερικά βήματα για να πειστή πως ήταν
σώος και άδολαβής.

— Δόξα σοι ό Θεός, είπε χαρούμενος,
δεν έπαθα τίποτα.

— Η άμαξοστοιχία χανόταν στο βάθος
και δεν έβλεπε κανείς παρά τό κόκκινο
φανάρι στο τελευταίο βαγόνι που όλο έ-
σβυνε κι' αυτό μέσ' στο σκοτάδι, πίσω
απ' τὰ δέντρα.

— Τὴ στιγμή που πήδησε, ή άμαξοστοι-
χία έκανε στροφή, μπαίνοντας σε δάσος
που τό διέσχισαν οι σιδηρένιες γραμμές.

— Σε λίγο, μπόρεσε να διακρίνη μέσ' στο
σκοτάδι πως μια πόρτα άνοιξε απ' τό σ-
κοτάδι της πρώτης θέσεως, μια βαλίτσα
κύλησε έξω κι' εύθής άκολούθησε ένα άν-
θρώπινο σώμα. Ήταν ό Άγγλος. Όπως
και ό Λαντρών, έτσι κι' ό Άγγλος, δεν
είχε πάθει άπολύτως τίποτα.

— Ο Άγγλος κρύφτηκε πίσω άπόνα φρά-
χτη, έβγαλε με μια άπότομη κίνησι τὴν
ξανθή γενειάδα του και τὴν περρούκα του
κι' αποκάλυψε έτσι τὴν έκφραστική μορφή
του Φρανσουά Μποσκαρί. Έπειτα άνοι-
ξε τὴ βαλίτσα του, άλλαξε τὰ ρούχα του
και φόρεσε μια μπλούζα κι' ένα μπλε
παντελόνι, όπως οι έργάτες.

— Ο Φρανσουά άντικατέστησε τὴν ξαν-
θή γενειάδα μ' ένα μεγαλοπρεπές καστα-
νό μουσι και με μια περρούκα απ' τό ίδιο
χρώμα.

— Όραία σκέφτηκε ό Μποσκαρί, όταν
τελείωσε. Άν ό άχρείος αυτός Λαντρών
μ' ανακαλύψη και τώρα, θα πὴ πως είναι
σωστός διάβολος!

— Πέταξε τὴ βαλίτσα και τὰ ρούχα που-
χε βγάλει σ' ένα χαντάκι και προχώρησε,
κρυμμένος πάντα πίσω απ' τό φράχτη,
διευθυνόμενος άνύποπτα προς τό μέρος
του Λαντρών.

— Ο τελευταίος αυτός σκεκόταν, όρθός,
κατασκοπεύοντας γύρω του για ν' ανακα-
λύψη από που άρχισε ό μεγάλος δρόμος

που ώδηγούσε στη Ρουέν. Πραγματικά, σε
λίγο, τον ανακάλυψε, γιατί άρχισε να πη-
δά τούς φράχτες και τὰ χαντάκια, άνα-
μεσα στους άγρούς, χωρίς να φαντάζεται
πως λίγα βήματα πίσω του, τον παρακο-
λουθούσε ό Φρανσουά Μποσκαρί, δίχως
να τον χάνη ούτε στιγμή απ' τὰ μάτια
του.

— Ένοιωσε τὴν έπιθυμία να τρέξη ως τό
Λαντρών και να τού έπιτεθῇ, ώστε να τον
καταστήσει άνίκανο για κάθε ένέργεια.

— Με τὴ σκέψη αυτή, άρχισε να τρέχη για
να τον φτάση, άλλ' άπότομα σταμάτησε.
— Ο Μποσκαρί βέβαια ήταν ρωμαλέος και
θα μπορούσε εύκολα να καταβάλη τό Λαν-
τρών, άλλ' αν τον συνελάμβανε, πως θα
μπορούσε να τον μεταφέρει χωρίς αντί-
σταςι ως τὴ Νουαζύ Λεγκράν;

— Τότε κατάλαβε πως είχε διαπράξει
σπουδαίο λάθος, γιατί είχε φύγει μόνος
προς καταδιώξιν του Λαντρών, δίχως να
έχη κοντά του για νὰ τὸ βοηθήσει τό Στέ-
φανο ή τον Σαντάλ.

— Δεν είχε όμως καιρό να λυπάται για
τό λάθος του, αυτό θα τὸ επανόρθωνε άρ-
γότερα, για τὴν ώρα όμως έπρεπε να μὴ
χάση τὰ ίχνη του Λαντρών.

— Ο Λαντρών έφτασε στο μεγάλο δημό-
σιο δρόμο, βαδίζοντας με τό κεφάλι ψηλά,
με τὰ χέρια στὰ τόπες, σφυρίζοντας πό-
τε-πότε, σάν άνθρωπος που γυρίζει στο
σπίτι του με ήσυχη τη συνειδήσι του.

— Έπειτ' από μια ώρα, είχε φθάσει στη
Ρουέν. Πίσω του έρχόταν ό Φρανσουά,
με τό κασκέτο του χωμένο ως τ' αυτιά,
πίνοντας στο δρόμο απ' τό παγούρι του
λίγο ρακί.

— Ο Λαντρών διενυκτέρευσε στο ξενοδο-
χείο των «Τριών Στεμμάτων». Δεν είχε ά-
κομη καλά-καλά έγκατασταθή, όταν κι' ό
Μποσκαρί μπήκε στο ίδιο ξενοδοχείο. Ο
πρώην άστυνομικός υπάλληλος ήταν έντε-
λώς πεπεισμένος, ότι δεν διέτρεχε κανένα
κίνδυνο, ούτε και ήταν δυνατόν να υπο-
πτευθῇ τον έργατή που, σχεδόν μεθυσμέ-
νος, παράγγειλε να τού φέρουν μια όμε-
λέτα, ψωμί και κρασί, για τό βραδυό του
φαγητό. Έτσι οι δυο θανάσιμοι έχθροί,
κοιμήθηκαν κείνη τὴ νύχτα κάτω απ' τὴν
ίδια στέγη.

— Στην πραγματικότητα, μόνο ό Λαντρών
άφάθηκε στις άγκάλες του ύπνου, γιατί ό
Μποσκαρί έμεινε όλη νύχτα άγρυπνος στο
πόδι, κατασκοπεύοντας και κρυφακούοντας,
έτοιμος να ριχτή πάνω στο Λαντρών, αν
αυτός προσπαθούσε να τό σκάση, έπω-
φελομένους απ' τό σκοτός. Ο Λαντρών ό-
μως δεν έκανε καμμία παρόμοια άπόπειρα.

— Άλλωστε τό δωμάτιο του Μποσκαρί, ή-
ταν κοντά στο δωμάτιο του συνενόχου του

Λωραίν και ή παραμικρότερη κίνησι, θα
μπορούσε ν' άκουστή.

— Για κάθε ένδεχόμενο και προβλέποντας,
ότι πιθανόν ό Λαντρών θάμενε ίσως μερι-
κές μέρες στη Ρουέν, ό Μποσκαρί έγραψε
κείνη τὴ νύχτα στο Στέφανο τό γράμμα
που τό γνωρίζουν ήδη οι αναγνώστες μας,
καλώντας τον αδελφό του να πάη να τον
βρῇ στο ξενοδοχείο των «Τριών Στεμμά-
των».

— Τό πρωί ό Μποσκαρί έστειλε άμέσως
τό γράμμα και περίμενε με ύπομονη να
ζυτηνησῇ ό Λαντρών. Αυτός όμως άργησε
πολύ να σηκωθῇ απ' τό κρεβάτι του και
κατέβηκε απ' τό δωμάτιό του στο έστια-
τόριο του ξενοδοχείου, στις ένδεκα και μι-
ση, όταν τό κουδούνι καλούσε τους πελά-
τες για τό μεσημεριανό φαγητό.

— Τό ξενοδοχείο είχε πολλούς πελάτες και
ή τραπέζια γέμισαν άπόνα σωρό έργά-
τες. Έτσι ό Μποσκαρί πέρασε άπαρατή-
ρητος ανάμεσά τους. Κανείς δεν μπορούσε
να μαντέψη τὴν μεταμόρφωσί του. Όταν
ό Λαντρών πέρασε κοντά απ' τό Μπο-
σκαρί, τὰ βλέμματά τους διασταυρώθηκαν
και τό πρόσωπο του Λαντρών έδειξε κά-
ποια ταραχή.

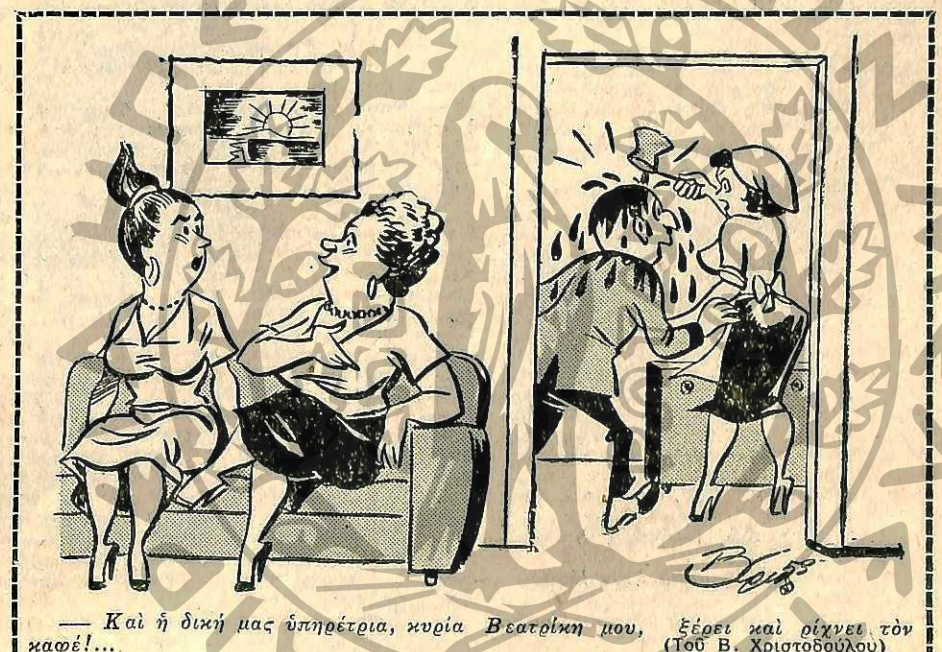
— Έπρεπε να είχα φορέσει γυαλιά,
σκέφθηκε ό Μποσκαρί.

— Τό γεύμα τελείωσε χωρίς κανένα έπει-
σόδιο κι' ό ψευτοεργάτης σχημάτισε τὴ
γνώμη πως ό Λαντρών δεν τον είχε υπο-
πτευθῇ. Γελιόταν όμως.

— Ο Λαντρών δεν τον είχε βέβαια άνα-
γνωρίσει, άλλ' είχε άρχισει ν' άνησυχή, ό-
ταν τὴν άλλη μέρα τον πρόσεξε περισσό-
τερο. Σάν παληός άστυνομικός, εξέτασε
τό Φρανσουά απ' τὴν κορφή ως τὴ νύ-
χια, προσπαθώντας να θυμηθῇ ποίος μπο-
ρούσε να είναι. Δεν άργησε να διαπιστώ-
σῃ πως τὰ μάτια του Φραγκίσκου ήταν ό-
μοια με τὰ μάτια του Άγγλου, που είχε
δὴ μέσα στο τραίνο. Δεν υπήρχε καμμία
αμφιβολία πως ό έργατής κι' ό Άγγλος
ήταν ένα και τό αυτό πρόσωπο.

— Θυμήθηκε τότε πως αὐτὰ τὰ ίδια μάτια
τὰ είχε δὴ στον πυργό της Μπρύ-Φερράν,
στο πρόσωπο του έργατή που τον είχε
φιμώσει και τον είχε ρίξει στ' άμάξι, στην
όδο Βαραίν, στο πρόσωπο επίσης του κη-
πουροῦ, που λίγο έλειψε να σκοτώση τό
Μεραντόν και που είχε σώσει τό Ζερμό,
αναγκαζίζοντας τό άλογο που τον παρά-
σερνε προς τό Μάρνη, όπως και στο πρό-
σωπο ενός απ' τους αδελφούς Μποσκαρί,
τὴ νύχτα της καταστροφής.

— Ήταν τὰ ίδια μάτια που από κείνη τὴ
νύχτα, τον παρακολουθούσαν σ' όλους
τους δρόμους του Παρισιού και δεν τον
άφηναν ν' άνασάνη. Ήταν τὰ μάτια του
Φραγκίσκου Μποσκαρί.

— Καὶ ἡ δική μας ὑπηρέτρια, κυρία Βεατρίκη μου, ἔχει καὶ ρίχνει τὸν
καφέ!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Διάβολε! σκεφτόταν ο Λαντρών καθώς έπινε το κρασί του, κι' εγώ που νόμιζα πως είχα σωθή απ' αυτό το κτήνος. Πώς θ' απαλλαγώ, επί τέλους, απ' αυτόν;

— Έξωφανα, τα μάτια μου έλαμπαν, σαν κάποια ιδέα να πέρασε απ' το μυαλό του. — Με παρασκότισε, επί τέλους. Πρέπει να δουλέψω μαχαίρι κάποιο βράδυ.

Το να σκοτώσει το Μποςκαρί στη Ρουέν, πράγμα που δεν το είχε κατορθώσει στο Παρίσι, ήταν ένα έργο που ακόμα πιο δύσκολο.

— Έφυγε απότομα για το Παρίσι, χωρίς ν' ανησυχή για το Φρανσουά, χωρίς να νοιάζεται αν αυτός τον παρακολουθούσε ή όχι.

Μαζί με το Λαντρών, έφυγε για το Παρίσι και ο Φρανσουά. Όταν έφτασε εκεί, είδοποίησε αμέσως το Στέφανο Μπερνάρ, που σ' λίγο πήγε να τον συναντήσει. Ο Μποςκαρί διηγήθηκε στον αδελφό του όλα όσα είχαν συμβεί ως εκείνη την ώρα.

— Αυτός ο άχρειος φυλάγεται πολύ και με ανεγνώρισε μ' όλες τις μεταμορφώσεις μου, ακόμα και στη Ρουέν. Έγώ θα μείνω στο Παρίσι, αν το εγκρίνετε, κοντά στη Ζερμάν, γιατί δεν πρέπει να την αφήσω μονάχη, έπειδή μπορεί να της συμβεί κανένα κακό. Θά πάρής εσύ τη θέσι μου. Ο Λαντρών σ' γνωρίζει βέβαια, αλλά δεν είναι πολύ εξοικειωμένος με το πρόσωπό σου. Έτσι θα είναι σ' σένα πιο εύκολο να μεταμορφωθείς. Όταν θελήσης, μπορείς να γράψεις στο Σαντάλ να σε ανταμώσω. Έγώ δεν θά απομακρυνθώ από τη Νουαζύ Λεγκράν και θα με βρής πάντοτε εκεί εάν θα παρουσιαστώ στη ανάγκη.

Δυο μέρες αργότερα, ο Λαντρών έφυγε για το Χερδούργο.

Τις δυο αυτές μέρες, είχε βγεί και την ημέρα και τη νύχτα απ' το σπίτι του, χωρίς να παρατηρήσει τίποτα το ύποπτο γύρω του. Ήταν τόσο συνηθισμένος τώρα με το πρόσωπο του Φρανσουά Μποςκαρί, που τον αναγνώριζε αμέσως μ' όλες τις πετυχημένες μεταμορφώσεις του.

Όταν έφυγε για το Χερδούργο, είχε καταρτίσει ένα σχέδιο που σκόπευε να το εφαρμόσει. Δεν έπρόχωρε όμως ως το Χερδούργο, αλλά έμεινε στην Κάν, όπου κρυβόταν εκεί δυο μήνες.

Στο ξενοδοχείο του «Λευκού Ίππου», όπου είχε καταλύσει, δεν είδε κανένα ύποπτο πρόσωπο να το παρακολουθεί.

— Είμαι σίγουρος, σκεφτόταν, πως ο Μποςκαρί έχασε πια τα ίχνη μου.

Ο Λαντρών φανταζόταν, ότι είχαν τελειώσει πια οι αγωνίες του. Νόμιζε, ότι οι ασπρονδοί έχθροι του είχαν χάσει τα ίχνη του στο Παρίσι ή είχαν πάει κι' αυτοί στο Χερδούργο, με την πεποίθησι πως θα τον βρίσκανε εκεί.

Τρεις φορές τη βδομάδα, ένα λεωφορείο έφευγε απ' την Κάν για τις λουτροπόλεις Κομπόρ, Μπεζεβάλ, Ουλγκάς και Τρουβίλ. Την εποχή εκείνη, οι λουτροπόλεις αυτές, δεν είχαν τη φήμη που απόκτησαν σήμερα.

Το λεωφορείο που έφευγε απ' την Κάν, εξυπηρετούσε τη συγκοινωνία ως την Τρουβίλ, από κει, άλλο λεωφορείο, έφτανε ως το 'Ονφλέρ, απ' όπου ο ταξιδιώτης μπορούσε να πάρη το βατόρι για τη Χάδρη.

Την εποχή εκείνη του έτους, οι ταξιδιώτες ήσαν σπάνιοι. Γι' αυτό το λόγο, ο Λαντρών δεν απόρησε όταν πρόσεξε πως στο βραδυκίνητο λεωφορείο δεν υπήρχαν παρά μόνο δυο ταξιδιώτες. Ο ένας απ' τους δυο, ήταν πιο ηλικιωμένος και κοιμόταν βαθειά, έχοντας σκεπασμένα με μια κουβέρτα τα γόνατά του. Ο δεύτερος ταξιδιώτης έσκυψε στο Λαντρών και τον ρώτησε:

— Μήπως σ'ας πειράζει, κύριε, που καννίζω;

— Σ'ας παρακαλώ, απάντησε ο Λαντρών.

Ο ταξιδιώτης αυτός που ήταν Μαρσεγέζος, επέμενε.

— Αν σ'ας δυσανεστή ο καπνός, να το πετάξω αμέσως.

— Όχι, όχι, θα καπνίσω κι' εγώ.

Ο Λαντρών έφοριζε ένα γρήγορο βλέμμα στο Μαρσεγέζο κι' εν' άλλα στον κοιμισμένο και πείστηκε πως οι δυο ταξιδιώτες ήταν σ' αυτόν άγνωστοι. Τότε εξαπλώθηκε κι' αυτός άνετα στη θέσι του, εξαγέλε την πίπα του κι' αφού τη γέμισε με καπνό, την άναψε, ρουφώντας ήδονικά με κλειστά μάτια.

Το λεωφορείο είχε βγεί απ' την Κάν.

— Πόσα χιλιόμετρα είναι απ' την Κάν ως την Τρουβίλ; ρώτησε ο Λαντρών.

— Κάπου πενήντα, απάντησε ο Μαρσεγέζος. Ο κύριος πάει στην Τρουβίλ;

— Ναι, και σεις;

— Όχι, εγώ θα κατεβώ στο Κομπόρ.

— Ο σύντροφός σας; ρώτησε ο Λαντρών, δείχνοντας τον κοιμισμένο.

Ο Μαρσεγέζος απόρησε πολύ με την ερώτησι.

— Δεν είναι σύντροφός μου, απάντησε, δεν τον ξέρω καθόλου.

Ο Λαντρών συνοφρυώθηκε και το βλέμμα του σταμάτησε αρκετά στο πρόσωπο του κοιμισμένου ταξιδιώτη. Είχε πέσει σε βαθύ ύπνο και ροχαλίζει δυνατά. Τα τραντάγματα του λεωφορείου, έκαναν τότε-πότε το κεφάλι του να χτυπάει στο ξύλο. Τότε έπαινε το ροχαλιτό, αλλά δεν ξυπνούσε. Το κεραμιδί χρώμα του άγνωστου, αποτελούσε περίεργη αντίθεσι με το ανοιχτό-ξανθα μαλλιά του. Το μυστακι του ήταν ξυρισμένο, δυο φαβορίτες όμως, έφταναν ως τις άκρες των χειλιών του.

Ο ταξιδιώτης αυτός είχε καταντήσει πραγματικό αινίγμα για τον Λαντρών.

— Δεν τον ξέρω, δεν τον ξέρω, σκεφτόταν, ενώ ο καπνός της πίπας του σκέπαζε τότε-πότε το πρόσωπό του.

Ο άνεμος είχε ξεσπάσει με μανία και το λεωφορείο που τον δεχόταν απ' τα πλάγια, τρανταζόταν κάθε τόσο όλόκληρο. Ο άμαξας, βλαστημώντας, μαστίγωνε ν' αλογά του. Ραγδαία βροχή ξεσπάσε πάνω στα τζάμια του λεωφορείου και κάθε φορά που ο άνεμος έκτόπαζε για λίγο, ακουγόταν από μακριά το μουγκρητό της θάλασσας.

— Τι διαβολόκαιρος! ψιθύρισε ο Μαρσεγέζος, κυττάζοντας μέσ' από τα τζάμια.

— Αλήθεια, έλεινός καιρός, πρόσθεσε ο Λαντρών.

Η νύχτα πλησίαζε και φαινόταν πως θα ήταν φοβερή. Μαύρα σύννεφα σκέπαζαν τον ουρανό, που τον αλόκωναν τότε-πότε αστραπές, ενώ η βροχή κι' ο άνεμος έμειναν να τον ενοχλούν.

— Θάχουμε πολλά ναυαγία, είπε ο Λαντρών.

— Ασφαλώς, απάντησε ο Μαρσεγέζος. Τα τραντάγματα του λεωφορείου, τ' αγρία σφυρίγματα της θύελλας, ή καταρρακτώδης βροχή που χτυπούσε πάνω στα τζάμια, τίποτε απ' ό' αυτά δεν τάραιζε τον ύπνο του άγνωστου ταξιδιώτη.

— Κοιμάται πολύ βαρεια ο φίλος μας, είπε ο Λαντρών.

— Φαίνεται νάναι ναυτικός, απάντησε ο άλλος και θα είναι συνηθισμένος στις θύελλες. Μα την αλήθεια, τον ζηλεύω. Ευτυχώς που δεν ήμασταν και τόσο μακριά από το Κομπόρ.

Δε μίλησαν άλλο. Είχε νυχτώσει πιά. Η θύελλα είχε ξεσπάσει για καλά. Το λεωφορείο προχωρούσε αργά και τότε-πότε στεκόταν, γιατί τ' αλογα φαινόταν πολύ κουρασμένα. Πολλές φορές, μάλιστα, ο άμαξας κατέβαινε και τα οδηγούσε, τραβώντας τα απ' τα χαλινάρια.

Είχαν φανή κιόλας τα πρώτα σπίτια του Κομπόρ. Σε λίγο το λεωφορείο στάθηκε σ' ένα χαμηλό σπίτι.

— Έγώ έφτασα, είπε ο Μαρσεγέζος.

— Μα την πίστι μου, σ'ας ζηλεύω, απάντησε ο Λαντρών που ένοιωσε ανακούφισι γιατί θάφευγε ο ένας ταξιδιώτης.

Παντού έβλεπε έχθρους.

— Μα αυτός ο ύπναρς, πρόσθεσε, μπορεί να ήθελε να κατεβή κι' αυτός εδώ.

— Δεν το πιστεύω, απάντησε ο Μαρσεγέζος. Θαρρώ πως τον άκουσα να ληπάς πάει στην Τρουβίλ.

— Έγώ λέω να τον ξυπνήσω.

Ο Λαντρών άρχισε να φωνάζη μ' όλη του τη δύναμι.

— Ε! κύριε, κύριε.

Ο κοιμισμένος κουνήθηκε, άνοιξε τα μάτια του και τα βλέφαρά του ωστόσο ήταν ακόμα βαρεια απ' τον ύπνο.

— Φτάσαμε στο Κομπόρ, κύριε, φώναξε ο Λαντρών.

— Στο Κομπόρ; είπε, χωρίς να καλοξυπνήσει. Θάβγω εδώ, δεν πάω παρά πέρα μ' αυτό το διαβολόκαιρο.

Χασμουρήθηκε δυνατά, έτριψε τα μάτια του, καθώς πέρασε μπρός απ' τον Λαντρών που τον παρακολουθούσε με το βλέμμα του και κατέβηκε απ' το λεωφορείο.

Ο Μαρσεγέζος, στο μεταξύ, είχε εξαφανιστή.

Ο άμαξας είχε μπει στην ταβέρνα και ζήτησε ρακί. Ηπτε ένα-δυο ποτηράκια, για να ζεσταθή κι' έπειτα, ξαναγύρισε στο Λαντρών, που είχε μείνει μόνος στο λεωφορείο.

— Σ'ας πειράζει ν' αργήσουμε κανένα τέταρτο της ώρας; τον ρώτησε. Μ' αυτό τον παληόκαιρο, τ' αλογα δεν μπορούν να προχωρήσουν.

— Δεν με πειράζει. Μπορείτε να μείνετε όσο θέλετε, ίσως στο μεταξύ περάσει η θύελλα.

— Δεν κατεβαίνετε να ζεσταθίτε λιγάκι στη φωτιά και να πιήτε κάτι;

— Εύχαριστώ, προτιμώ να κοιμηθώ.

— Καληνύχτα, λοιπόν, αν καταφέρετε να κοιμηθήτε, θα είσατε πολύ ευτυχής.

Ο άμαξας έκλεισε την πόρτα και ξαναγύρισε στην ταβέρνα. Ο Λαντρών άνέπνεε, επί τέλους, άφοβα.

— Μόνος, επί τέλους, μόνος, σκεφτόταν χαρούμενα.

Η θύελλα εξακολουθούσε, ο άνεμος έπνιξε σφοδρός, ανακατώνοντας τα μουγκρητά του με τη βουή της θάλασσας. Πέρασαν λίγα λεπτά, όταν εξαφνα, από ένα κλονισμό του λεωφορείου, ο Λαντρών κατάλαβε πως ο άμαξας είχε ξαναβεί στη θέσι του. Πραγματικά, τ' αλογα άρχισαν να προχωρούν σιγά-σιγά.

— Σώθηκα, σώθηκα! ψιθύρισε ο Λαντρών.

Το λεωφορείο προχωρούσε μέσ' απ' τους πλημμυρισμένους απ' τη βροχή δρόμους, διασχίζοντας το χωριό, με κατεύθυνσι προς τη γέφυρα της Ντιβ.

Το λεωφορείο περνούσε τώρα μπρός απ' τα τελευταία σπίτια του μικρού χωριού, που περηφανευόταν γιατί είχε ιδή άλλοτε τον Γουλιέλμο τον Κατακτητή να ξεκινά από κει για να κατακτήση την Αγγλία.

Ενώ ήταν έτοιμος ν' αποκοιμηθή, ο Λαντρών νόμισε πως είδε καί επαναλήψιν κάποιον, που πηγαινοερχόταν έξω απ' το λεωφορείο, ρίχνοντας βλήματα στο έσω-τετικό του.

— Ήταν όνειρο ή ψευδαίσθησι; Είχε αναγνωρίσει την αλόκοτη μορφή και τα κόκκινα γένεια του επίμονου ύπναρς που είχε συνταξιδεύσει μαζί του; Δεν βαρύνει, ήταν αυταπάτη.

Η ιδέα όμως αυτή, τον ξύπνησε έντελως. Καθόταν ακίνητος στη θέσι του, προσπαθώντας να βλέπη έξω. Δυστυχώς, εξακολουθούσε να βρέχη. Το λεωφορείο προχωρούσε μέσα σ' ένα ποτάμι κι' ο άνεμος κουνούσε τα φανάρια του.

Βλαστημώντας, ο Λαντρών, έβγαλε απ' την τσέπη του ένα μεγάλο μαχαίρι που η λεπίδα του ήταν πολύ πλατειά στη μέση, ενώ, όσο προχωρούσε, στένευε και άταν αίχμηρη σ'α βελόνα.

— Πρέπει να είμαι έτοιμος για κάθε ενδεχόμενο, ενώ τα μάτια του δεν ξεκολλούσαν απ' την πόρτα του λεωφορείου.

— Έξωφανα, πίσω απ' τη γέφυρα της Ντιβ, το λεωφορείο στάθηκε απότομα. Συγχρόνως, η πόρτα άνοιξε και παρουσιάστηκε ένας μεγαλόσωμος και ρωμαλέος άντρας.

Το φως των φανερών φώτισε για μια στιγμή τα μάτια του και ο Λαντρών ανατρίχιασε, βλέποντας πως ήταν γαλανά.

— Ο Μποςκαρί! ψιθύρισε.

Νόμισε πως ήταν ο Φρανσουά, δεν ήταν όμως αυτός άλλ' ο Σαντάλ.

Ενώ το λεωφορείο είχε σταματήσει, ο Λαντρών είδε τον άμαξά πουχε κατεβή. Καθώς τα φανάρια φωτίζαν το κεφάλι του, ο Λαντρών αναγνώρισε τον δεινό Μαρσεγέζο, που κουβένταζαν μαζί.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια...

Ο Ζίγκφριδ, ο νεαρός που είχε ανατραφεί μέσα στα σκυθρωπά δάση της Γερμανίας απ' το νάνο Μίμ, έναν επιδέξιο σιδηρουργό που προσπαθούσε να φτιάξη ένα γερό σπαθί για να σκοτώσει ένα δράκοντα, που ζούσε σ'ε μια ποιμενική σπηλιά, και να του πάρη το θησαυρό του. Ο Μίμ δεν αγαπούσε το Ζίγκφριδ. Τον φοβόταν μάλλον, γιατί ήταν δυνατός και γενναίος. Μια μέρα λοιπόν, ο νεαρός Ζίγκφριδ πήρε το καινούργιο σπαθί του Μίμ, το χτύπησε πάνω σ'τ' άμυνή και το κομμάτισε.

Ο τρομοκρατημένος νάνος του έμπιστεύτηκε τότε το «μυστικό του σπαθιού του Βοτάν». Μ' αυτό το σπαθί, ο πατέρας του Ζίγκφριδ είχε προκαλέσει το θεό Βοτάν — που ήταν πρόγονός του — κι' εκείνος τόχε κατακομματιάσει μ' ένα κεραυνό, σκοτώνοντας συγχρόνως τον παράτολμο αντίπαλό του. Ο Μίμ είχε φυλάξει τα συντρίμια του μαγικού εκείνου σπαθιού.

— Φτιάσε μου, μ' αυτά ένα καινούργιο σπαθί, του ζήτησε ο Ζίγκφριδ.

— Όσο όμως κι' αν προσπαθούσε ο Μίμ, δεν κατάφερε να λιώσει τα κομμάτια του μετάλλου. Ένώ λοιπόν έκλαιγε απ' το φόβο πως θα τον σκότωνε ο Ζίγκφριδ πάνω στο θυμό του, παρουσιάστηκε ο θεός Βοτάν, μεταμορφωμένος σ'ε δεινόδρομο. Και τότε είπε ότι μόνον όποιος δεν ήξερε τί θα πη φόδος, θα μπορούσε να φτιάσει αυτό το σπαθί. Ο νάνος μάντεψε ποιος ήταν κι' επανέλαβε ύστερα τα λόγια του στο Ζίγκφριδ.

— Μα δεν καταλαβαίνω! είπε ο νέος. Τί είν' αυτό το πράγμα που το λέτε φόδος; Δεν το ξέρω...

Ήταν φανερό ότι αυτός μόνο μπορούσε να φτιάσει το μαγικό σπαθί. Και πραγματικά, δεν δυσκολεύθηκε να λιώσει το μέταλλο και να σφυρηλατήσει το νέο όπλο. Για να το δοκιμάσει ύστερα, χτύπησε μ' αυτό το σιδηρένιο άμυνή και τ'όκοψε στη μέση.

Ο Μίμ τούδειξε τότε τη σκάλα του δράκοντος.

— Περίμενε απ' έξω ως που να βγί, τον συμβούλεψε.

Μα εκείνος μπήκε αδί-

— Διάβολε! σκεφτόταν ο Λαντρών καθώς έπινε το κρασί του, κι' εγώ που νόμιζα πως είχα σωθή απ' αυτό το κτήνος. Πώς θ' απαλλαγώ, επί τέλους, απ' αυτόν;

— Έξωφανα, τα μάτια μου έλαμπαν, σαν κάποια ιδέα να πέρασε απ' το μυαλό του. — Με παρασκότισε, επί τέλους. Πρέπει να δουλέψω μαχαίρι κάποιο βράδυ.

Το να σκοτώσει το Μποςκαρί στη Ρουέν, πράγμα που δεν το είχε κατορθώσει στο Παρίσι, ήταν ένα έργο που ακόμα πιο δύσκολο.

— Έφυγε απότομα για το Παρίσι, χωρίς ν' ανησυχή για το Φρανσουά, χωρίς να νοιάζεται αν αυτός τον παρακολουθούσε ή όχι.

Μαζί με το Λαντρών, έφυγε για το Παρίσι και ο Φρανσουά. Όταν έφτασε εκεί, είδοποίησε αμέσως το Στέφανο Μπερνάρ, που σ' λίγο πήγε να τον συναντήσει. Ο Μποςκαρί διηγήθηκε στον αδελφό του όλα όσα είχαν συμβεί ως εκείνη την ώρα.

— Αυτός ο άχρειος φυλάγεται πολύ και με ανεγνώρισε μ' όλες τις μεταμορφώσεις μου, ακόμα και στη Ρουέν. Έγώ θα μείνω στο Παρίσι, αν το εγκρίνετε, κοντά στη Ζερμάν, γιατί δεν πρέπει να την αφήσω μονάχη, έπειδή μπορεί να της συμβεί κανένα κακό. Θά πάρής εσύ τη θέσι μου. Ο Λαντρών σ' γνωρίζει βέβαια, αλλά δεν είναι πολύ εξοικειωμένος με το πρόσωπό σου. Έτσι θα είναι σ' σένα πιο εύκολο να μεταμορφωθείς. Όταν θελήσης, μπορείς να γράψεις στο Σαντάλ να σε ανταμώσω. Έγώ δεν θά απομακρυνθώ από τη Νουαζύ Λεγκράν και θα με βρής πάντοτε εκεί εάν θα παρουσιαστώ στη ανάγκη.

Δυο μέρες αργότερα, ο Λαντρών έφυγε για το Χερδούργο.

Τις δυο αυτές μέρες, είχε βγεί και την ημέρα και τη νύχτα απ' το σπίτι του, χωρίς να παρατηρήσει τίποτα το ύποπτο γύρω του. Ήταν τόσο συνηθισμένος τώρα με το πρόσωπο του Φρανσουά Μποςκαρί, που τον αναγνώριζε αμέσως μ' όλες τις πετυχημένες μεταμορφώσεις του.

Όταν έφυγε για το Χερδούργο, είχε καταρτίσει ένα σχέδιο που σκόπευε να το εφαρμόσει. Δεν έπρόχωρε όμως ως το Χερδούργο, αλλά έμεινε στην Κάν, όπου κρυβόταν εκεί δυο μήνες.

Στο ξενοδοχείο του «Λευκού Ίππου», όπου είχε καταλύσει, δεν είδε κανένα ύποπτο πρόσωπο να το παρακολουθεί.

— Είμαι σίγουρος, σκεφτόταν, πως ο Μποςκαρί έχασε πια τα ίχνη μου.

Ο Λαντρών φανταζόταν, ότι είχαν τελειώσει πια οι αγωνίες του. Νόμιζε, ότι οι ασπρονδοί έχθροι του είχαν χάσει τα ίχνη του στο Παρίσι ή είχαν πάει κι' αυτοί στο Χερδούργο, με την πεποίθησι πως θα τον βρίσκανε εκεί.

Τρεις φορές τη βδομάδα, ένα λεωφορείο έφευγε απ' την Κάν για τις λουτροπόλεις Κομπόρ, Μπεζεβάλ, Ουλγκάς και Τρουβίλ. Την εποχή εκείνη, οι λουτροπόλεις αυτές, δεν είχαν τη φήμη που απόκτησαν σήμερα.

Το λεωφορείο που έφευγε απ' την Κάν, εξυπηρετούσε τη συγκοινωνία ως την Τρουβίλ, από κει, άλλο λεωφορείο, έφτανε ως το 'Ονφλέρ, απ' όπου ο ταξιδιώτης μπορούσε να πάρη το βατόρι για τη Χάδρη.

Την εποχή εκείνη του έτους, οι ταξιδιώτες ήσαν σπάνιοι. Γι' αυτό το λόγο, ο Λαντρών δεν απόρησε όταν πρόσεξε πως στο βραδυκίνητο λεωφορείο δεν υπήρχαν παρά μόνο δυο ταξιδιώτες. Ο ένας απ' τους δυο, ήταν πιο ηλικιωμένος και κοιμόταν βαθειά, έχοντας σκεπασμένα με μια κουβέρτα τα γόνατά του. Ο δεύτερος ταξιδιώτης έσκυψε στο Λαντρών και τον ρώτησε:

— Μήπως σ'ας πειράζει, κύριε, που καννίζω;

— Σ'ας παρακαλώ, απάντησε ο Λαντρών.

Ο ταξιδιώτης αυτός που ήταν Μαρσεγέζος, επέμενε.

— Αν σ'ας δυσανεστή ο καπνός, να το πετάξω αμέσως.

— Όχι, όχι, θα καπνίσω κι' εγώ.

Ο Λαντρών έφοριζε ένα γρήγορο βλέμμα στο Μαρσεγέζο κι' εν' άλλα στον κοιμισμένο και πείστηκε πως οι δυο ταξιδιώτες ήταν σ' αυτόν άγνωστοι. Τότε εξαπλώθηκε κι' αυτός άνετα στη θέσι του, εξαγέλε την πίπα του κι' αφού τη γέμισε με καπνό, την άναψε, ρουφώντας ήδονικά με κλειστά μάτια.

Το λεωφορείο είχε βγεί απ' την Κάν.

— Πόσα χιλιόμετρα είναι απ' την Κάν ως την Τρουβίλ; ρώτησε ο Λαντρών.

— Κάπου πενήντα, απάντησε ο Μαρσεγέζος. Ο κύριος πάει στην Τρουβίλ;

— Ναι, και σεις;

— Όχι, εγώ θα κατεβώ στο Κομπόρ.

— Ο σύντροφός σας; ρώτησε ο Λαντρών, δείχνοντας τον κοιμισμένο.

Ο Μαρσεγέζος απόρησε πολύ με την ερώτησι.

— Δεν είναι σύντροφός μου, απάντησε, δεν τον ξέρω καθόλου.

Ο Λαντρών συνοφρυώθηκε και το βλέμμα του σταμάτησε αρκετά στο πρόσωπο του κοιμισμένου ταξιδιώτη. Είχε πέσει σε βαθύ ύπνο και ροχαλίζει δυνατά. Τα τραντάγματα του λεωφορείου, έκαναν τότε-πότε το κεφάλι του να χτυπάει στο ξύλο. Τότε έπαινε το ροχαλιτό, αλλά δεν ξυπνούσε. Το κεραμιδί χρώμα του άγνωστου, αποτελούσε περίεργη αντίθεσι με το ανοιχτό-ξανθα μαλλιά του. Το μυστακι του ήταν ξυρισμένο, δυο φαβορίτες όμως, έφταναν ως τις άκρες των χειλιών του.

Ο ταξιδιώτης αυτός είχε καταντήσει πραγματικό αινίγμα για τον Λαντρών.

— Δεν τον ξέρω, δεν τον ξέρω, σκεφτόταν, ενώ ο καπνός της πίπας του σκέπαζε τότε-πότε το πρόσωπό του.

Ο άνεμος είχε ξεσπάσει με μανία και το λεωφορείο που τον δεχόταν απ' τα πλάγια, τρανταζόταν κάθε τόσο όλόκληρο. Ο άμαξας, βλαστημώντας, μαστίγωνε ν' αλογά του. Ραγδαία βροχή ξεσπάσε πάνω στα τζάμια του λεωφορείου και κάθε φορά που ο άνεμος έκτόπαζε για λίγο, ακουγόταν από μακριά το μουγκρητό της θάλασσας.

— Τι διαβολόκαιρος! ψιθύρισε ο Μαρσεγέζος, κυττάζοντας μέσ' από τα τζάμια.

— Αλήθεια, έλεινός καιρός, πρόσθεσε ο Λαντρών.

Η νύχτα πλησίαζε και φαινόταν πως θα ήταν φοβερή. Μαύρα σύννεφα σκέπαζαν τον ουρανό, που τον αλόκωναν τότε-πότε αστραπές, ενώ η βροχή κι' ο άνεμος έμειναν να τον ενοχλούν.

— Θάχουμε πολλά ναυαγία, είπε ο Λαντρών.

— Ασφαλώς, απάντησε ο Μαρσεγέζος. Τα τραντάγματα του λεωφορείου, τ' αγρία σφυρίγματα της θύελλας, ή καταρρακτώδης βροχή που χτυπούσε πάνω στα τζάμια, τίποτε απ' ό' αυτά δεν τάραιζε τον ύπνο του άγνωστου ταξιδιώτη.

— Κοιμάται πολύ βαρεια ο φίλος μας, είπε ο Λαντρών.

— Φαίνεται νάναι ναυτικός, απάντησε ο άλλος και θα είναι συνηθισμένος στις θύελλες. Μα την αλήθεια, τον ζηλεύω. Ευτυχώς που δεν ήμασταν και τόσο μακριά από το Κομπόρ.

Δε μίλησαν άλλο. Είχε νυχτώσει πιά. Η θύελλα είχε ξεσπάσει για καλά. Το λεωφορείο προχωρούσε αργά και τότε-πότε στεκόταν, γιατί τ' αλογα φαινόταν πολύ κουρασμένα. Πολλές φορές, μάλιστα, ο άμαξας κατέβαινε και τα οδηγούσε, τραβώντας τα απ' τα χαλινάρια.

Είχαν φανή κιόλας τα πρώτα σπίτια του Κομπόρ. Σε λίγο το λεωφορείο στάθηκε σ' ένα χαμηλό σπίτι.

— Έγώ έφτασα, είπε ο Μαρσεγέζος.

— Μα την πίστι μου, σ'ας ζηλεύω, απάντησε ο Λαντρών που ένοιωσε ανακούφισι γιατί θάφευγε ο ένας ταξιδιώτης.

Παντού έβλεπε έχθρους.

— Μα αυτός ο ύπναρς, πρόσθεσε, μπορεί να ήθελε να κατεβή κι' αυτός εδώ.

— Δεν το πιστεύω, απάντησε ο Μαρσεγέζος. Θαρρώ πως τον άκουσα να ληπάς πάει στην Τρουβίλ.

— Έγώ λέω να τον ξυπνήσω.

Ο Λαντρών άρχισε να φωνάζη μ' όλη του τη δύναμι.

— Ε! κύριε, κύριε.

Ο Ζίγκφριδ, ο νεαρός που είχε ανατραφεί μέσα στα σκυθρωπά δάση της Γερμανίας απ' το νάνο Μίμ, έναν επιδέξιο σιδηρουργό που προσπαθούσε να φτιάξη ένα γερό σπαθί για να σκοτώσει ένα δράκοντα, που ζούσε σ'ε μια ποιμενική σπηλιά, και να του πάρη το θησαυρό του. Ο Μίμ δεν αγαπούσε το Ζίγκφριδ. Τον φοβόταν μάλλον, γιατί ήταν δυνατός και γενναίος. Μια μέρα λοιπόν, ο νεαρός Ζίγκφριδ πήρε το καινούργιο σπαθί του Μίμ, το χτύπησε πάνω σ'τ' άμυνή και το κομμάτισε.

Ο τρομοκρατημένος νάνος του έμπιστεύτηκε τότε το «μυστικό του σπαθιού του Βοτάν». Μ' αυτό το σπαθί, ο πατέρας του Ζίγκφριδ είχε προκαλέσει το θεό Βοτάν — που ήταν πρόγονός του — κι' εκείνος τόχε κατακομματιάσει μ' ένα κεραυνό, σκοτώνοντας συγχρόνως τον παράτολμο αντίπαλό του. Ο Μίμ είχε φυλάξει τα συντρίμια του μαγικού εκείνου σπαθιού.

— Φτιάσε μου, μ' αυτά ένα καινούργιο σπαθί, του ζήτησε ο Ζίγκφριδ.

— Όσο όμως κι' αν προσπαθούσε ο Μίμ, δεν κατάφερε να λιώσει τα κομμάτια του μετάλλου. Ένώ λοιπόν έκλαιγε απ' το φόβο πως θα τον σκότωνε ο Ζίγκφριδ πάνω στο θυμό του, παρουσιάστηκε ο θεός Βοτάν, μεταμορφωμένος σ'ε δεινόδρομο. Και τότε είπε ότι μόνον όποιος δεν ήξερε τί θα πη φόδος, θα μπορούσε να φτιάσει αυτό το σπαθί. Ο νάνος μάντεψε ποιος ήταν κι' επανέλαβε ύστερα τα λόγια του στο Ζίγκφριδ.

— Μα δεν καταλαβαίνω! είπε ο νέος. Τί είν' αυτό το πράγμα που το λέτε φόδος; Δεν το ξέρω...

Ήταν φανερό ότι αυτός μόνο μπορούσε να φτιάσει το μαγικό σπαθί. Και πραγματικά, δεν δυσκολεύθηκε να λιώσει το μέταλλο και να σφυρηλατήσει το νέο όπλο. Για να το δοκιμάσει ύστερα, χτύπησε μ' αυτό το σιδηρένιο άμυνή και τ'όκοψε στη μέση.

Ο Μίμ τούδειξε τότε τη σκάλα του δράκοντος.

— Περίμενε απ' έξω ως που να βγί, τον συμβούλεψε.

Μα εκείνος μπήκε αδί-

— Διάβολε! σκεφτόταν ο Λαντρών καθώς έπινε το κρασί του, κι' εγώ που νόμιζα πως είχα σωθή απ' αυτό το κτήνος. Πώς θ' απαλλαγώ, επί τέλους, απ' αυτόν;

— Έξωφανα, τα μάτια μου έλαμπαν, σαν κάποια ιδέα να πέρασε απ' το μυαλό του. — Με παρασκότισε, επί τέλους. Πρέπει να δουλέψω μαχαίρι κάποιο βράδυ.

Το να σκοτώσει το Μποςκαρί στη Ρουέν, πράγμα που δεν το είχε κατορθώσει στο Παρίσι, ήταν ένα έργο που ακόμα πιο δύσκολο.

— Έφυγε απότομα για το Παρίσι, χωρίς ν' ανησυχή για το Φρανσουά, χωρίς να νοιάζεται αν αυτός τον παρακολουθούσε ή όχι.

Μαζί με το Λαντρών, έφυγε για το Παρίσι και ο Φρανσουά. Όταν έφτασε εκεί, είδοποίησε αμέσως το Στέφανο Μπερνάρ, που σ' λίγο πήγε να τον συναντήσει. Ο Μποςκαρί διηγήθηκε στον αδελφό του όλα όσα είχαν συμβεί ως εκείνη την ώρα.

— Αυτός ο άχρειος φυλάγεται πολύ και με ανεγνώρισε μ' όλες τις μεταμορφώσεις μου, ακόμα και στη Ρουέν. Έγώ θα μείνω στο Παρίσι, αν το εγκρίνετε, κοντά στη Ζερμάν, γιατί δεν πρέπει να την αφήσω μονάχη, έπειδή μπορεί να της συμβεί κανένα κακό. Θά πάρής εσύ τη θέσι μου. Ο Λαντρών σ' γνωρίζει βέβαια, αλλά δεν είναι πολύ εξοικειωμένος με το πρόσωπό σου. Έτσι θα είναι σ' σένα πιο εύκολο να μεταμορφωθείς. Όταν θελήσης, μπορείς να γράψεις στο Σαντάλ να σε ανταμώσω. Έγώ δεν θά απομακρυνθώ από τη Νουαζύ Λεγκράν και θα με βρής πάντοτε εκεί εάν θα παρουσιαστώ στη ανάγκη.

Δυο μέρες αργότερα, ο Λαντρών έφυγε για το Χερδούργο.

Τις δυο αυτές μέρες, είχε βγεί και την ημέρα και τη νύχτα απ' το σπίτι του, χωρίς να παρατηρήσει τίποτα το ύποπτο γύρω του. Ήταν τόσο συνηθισμένος τώρα με το πρόσωπο του Φρανσουά Μποςκαρί, που τον αναγνώριζε αμέσως μ' όλες τις πετυχημένες μεταμορφώσεις του.

Όταν έφυγε για το Χερδούργο, είχε καταρτίσει ένα σχέδιο που σκόπευε να το εφαρμόσει. Δεν έπρόχωρε όμως ως το Χερδούργο, αλλά έμεινε στην Κάν, όπου κρυβόταν εκεί δυο μήνες.

Στο ξενοδοχείο του «Λευκού Ίππου», όπου είχε καταλύσει, δεν είδε κανένα ύποπτο πρόσωπο να το παρακολουθεί.

— Είμαι σίγουρος, σκεφτόταν, πως ο Μποςκαρί έχασε πια τα ίχνη μου.

Ο Λαντρών φανταζόταν, ότι είχαν τελειώσει πια οι αγωνίες του. Νόμιζε, ότι οι ασπρονδοί έχθροι του είχαν χάσει τα ίχνη του στο Παρίσι ή είχαν πάει κι' αυτοί στο Χερδούργο, με την πεποίθησι πως θα τον βρίσκανε εκεί.

Τρεις φορές τη βδομάδα, ένα λεωφορείο έφευγε απ' την Κάν για τις λουτροπόλεις Κομπόρ, Μπεζεβάλ, Ουλγκάς και Τρουβίλ. Την εποχή εκείνη, οι λουτροπόλεις αυτές, δεν είχαν τη φήμη που απόκτησαν σήμερα.

Το λεωφορείο που έφευγε απ' την Κάν, εξυπηρετούσε τη συγκοινωνία ως την Τρουβίλ, από κει, άλλο λεωφορείο, έφτανε ως το 'Ονφλέρ, απ' όπου ο ταξιδιώτης μπορούσε να πάρη το βατόρι για τη Χάδρη.

Την εποχή εκείνη του έτους, οι ταξιδιώτες ήσαν σπάνιοι. Γι' αυτό το λόγο, ο Λαντρών δεν απόρησε όταν πρόσεξε πως στο βραδυκίνητο λεωφορείο δεν υπήρχαν παρά μόνο δυο ταξιδιώτες. Ο ένας απ' τους δυο, ήταν πιο ηλικιωμένος και κοιμόταν βαθειά, έχοντας σκεπασμένα με μια κουβέρτα τα γόνατά του. Ο δεύτερος ταξιδιώτης έσκυψε στο Λαντρών και τον ρώτησε:

— Μήπως σ'ας πειράζει, κύριε, που καννίζω;

— Σ'ας παρακαλώ, απάντησε ο Λαντρών.

Ο ταξιδιώτης αυτός που ήταν Μαρσεγέζος, επέμενε.

— Αν σ'ας δυσανεστή ο καπνός, να το πετάξω αμέσως.

— Όχι, όχι, θα καπνίσω κι' εγώ.

Ο Λαντρών έφοριζε ένα γρήγορο βλέμμα στο Μαρσεγέζο κι' εν' άλλα στον κοιμισμένο και πείστηκε πως οι δυο ταξιδιώτες ήταν σ' αυτόν άγνωστοι. Τότε εξαπλώθηκε κι' αυτός άνετα στη θέσι του, εξαγέλε την πίπα του κι' αφού τη γέμισε με καπνό, την άναψε, ρουφώντας ήδονικά με κλειστά μάτια.

Το λεωφορείο είχε βγεί απ' την Κάν.

— Πόσα χιλιόμετρα είναι απ' την Κάν ως την Τρουβίλ; ρώτησε ο Λαντρών.

— Κάπου πενήντα, απάντησε ο Μαρσεγέζος. Ο κύριος πάει στην Τρουβίλ;

— Ναι, και σεις;

— Όχι, εγώ θα κατεβώ στο Κομπόρ.

— Ο σύντροφός σας; ρώτησε ο Λαντρών, δείχνοντας τον κοιμισμένο.

Ο Μαρσεγέζος απόρησε πολύ με την ερώτησι.

— Δεν είναι σύντροφός μου, απάντησε, δεν τον ξέρω καθόλου.

Ο Λαντρών συνοφρυώθηκε και το βλέμμα του σταμάτησε αρκετά στο πρόσωπο του κοιμισμένου ταξιδιώτη. Είχε πέσει σε βαθύ ύπνο και ροχαλίζει δυνατά. Τα τραντάγματα του λεωφορείου, έκαναν τότε-πότε το κεφάλι του να χτυπάει στο ξύλο. Τότε έπαινε το ροχαλιτό, αλλά δεν ξυπνούσε. Το κεραμιδί χρώμα του άγνωστου, αποτελούσε περίεργη αντίθεσι με το ανοιχτό-ξανθα μαλλιά του. Το μυστακι του ήταν ξυρισμένο, δυο φαβορίτες όμως, έφταναν ως τις άκρες των χειλιών του.

Ο ταξιδιώτης αυτός είχε καταντήσει πραγματικό αινίγμα για τον Λαντρών.

— Δεν τον ξέρω, δεν τον ξέρω, σκεφτόταν, ενώ ο καπνός της πίπας του σκέπαζε τότε-πότε το πρόσωπό του.

Ο άνεμος είχε ξεσπάσει με μανία και το λεωφορείο που τον δεχόταν απ' τα πλάγια, τρανταζόταν κάθε τόσο όλόκληρο. Ο άμαξας, βλαστημώντας, μαστίγωνε ν' αλογά του. Ραγδαία βροχή ξεσπάσε πάνω στα τζάμια του λεωφορείου και κάθε φορά που ο άνεμος έκτόπαζε για λίγο, ακουγόταν από μακριά το μουγκρητό της θάλασσας.

— Τι διαβολόκαιρος! ψιθύρισε ο Μαρσεγέζος, κυττάζοντας μέσ' από τα τζάμια.

— Αλήθεια, έλεινός καιρός, πρόσθεσε ο Λαντρών.

Η νύχτα πλησίαζε και φαινόταν πως θα ήταν φοβερή. Μαύρα σύννεφα σκέπαζαν τον ουρανό, που τον αλόκωναν τότε-πότε αστραπές, ενώ η βροχή κι' ο άνεμος έμειναν να τον ενοχλούν.

— Θάχουμε πολλά ναυαγία, είπε ο Λαντρών.

— Ασφαλώς, απάντησε ο Μαρσεγέζος. Τα τραντάγματα του λεωφορείου, τ' αγρία σφυρίγματα της θύελλας, ή καταρρακτώδης βροχή που χτυπούσε πάνω στα τζάμια, τίποτε απ' ό' αυτά δεν τάραιζε τον ύπνο του άγνωστου ταξιδιώτη.

— Κοιμάται πολύ βαρεια ο φίλος μας, είπε ο Λαντρών.

— Φαίνεται νάναι ναυτικός, απάντησε ο άλλος και θα είναι συνηθισμένος στις θύελλες. Μα την αλήθεια, τον ζηλεύω. Ευτυχώς που δεν ήμασταν και τόσο μακριά από το Κομπόρ.

Δε μίλησαν άλλο. Είχε νυχτώσει πιά. Η θύελλα είχε ξεσπάσει για καλά. Το λεωφορείο προχωρούσε αργά και τότε-πότε στεκόταν, γιατί τ' αλογα φαινόταν πολύ κουρασμένα. Πολλές φορές, μάλιστα, ο άμαξας κατέβαινε και τα οδηγούσε, τραβώντας τα απ' τα χαλινάρια.

Είχαν φανή κιόλας τα πρώτα σπίτια του Κομπόρ. Σε λίγο το λεωφορείο στάθηκε σ' ένα χαμηλό σπίτι.

— Έγώ έφτασα, είπε ο Μαρσεγέζος.

— Μα την πίστι μου, σ'ας ζηλεύω, απάντησε ο Λαντρών που ένοιωσε ανακούφισι γιατί θάφευγε ο ένας ταξιδιώτης.

Παντού έβλεπε έχθρους.

— Μα αυτός ο ύπναρς, πρόσθεσε, μπορεί να ήθελε να κατεβή κι' αυτός εδώ.

— Δεν το πιστεύω, απάντησε ο Μαρσεγέζος. Θαρρώ πως τον άκουσα να ληπάς πάει στην Τρουβίλ.

— Έγώ λέω να τον ξυπνήσω.

Ο Λαντρών άρχισε να φωνάζη μ' όλη του τη δύναμι.

— Ε! κύριε, κύριε.

Ο Ζίγκφριδ, ο νεαρός που είχε ανατραφεί μέσα στα σκυθρωπά δάση της Γερμανίας απ' το νάνο Μίμ, έναν επιδέξιο σιδηρουργό που προσπαθούσε να φτιάξη ένα γερό σπαθί για να σκοτώσει ένα δράκοντα, που ζούσε σ'ε μια ποιμενική σπηλιά, και να του πάρη το θησαυρό του. Ο Μίμ δεν αγαπούσε το Ζίγκφριδ. Τον φοβόταν μάλλον, γιατί ήταν δυνατός και γενναίος. Μια μέρα λοιπόν, ο νεαρός Ζίγκφριδ πήρε το καινούργιο σπαθί του Μίμ, το χτύπησε πάνω σ'τ' άμυνή και το κομμάτισε.

Ο τρομοκρατημένος νάνος του έμπιστεύτηκε τότε το «μυστικό του σπαθιού του Βοτάν». Μ' αυτό το σπαθί, ο πατέρας του Ζίγκφριδ είχε προκαλέσει το θεό Βοτάν — που ήταν πρόγονός του — κι' εκείνος τόχε κατακομματιάσει μ' ένα κεραυνό, σκοτώνοντας συγχρόνως τον παράτολμο αντίπαλό του. Ο Μίμ είχε φυλάξει τα συντρίμια του μαγικού εκείνου σπαθιού.

— Φτιάσε μου, μ' αυτά ένα καινούργιο σπαθί, του ζήτησε ο Ζίγκφριδ.

— Όσο όμως κι' αν προσπαθούσε ο Μίμ, δεν κατάφερε να λιώσει τα κομμάτια του μετάλλου. Ένώ λοιπόν έκλαιγε απ' το φόβο πως θα τον σκότωνε ο Ζίγκφριδ πάνω στο θυμό του, παρουσιάστηκε ο θεός Βοτάν, μεταμορφωμένος σ'ε δεινόδρομο. Και τότε είπε ότι μόνον όποιος δεν ήξερε τί θα πη φόδος, θα μπορούσε να φτιάσει αυτό το σπαθί. Ο νάνος μάντεψε ποιος ήταν κι' επανέλαβε ύστερα τα λόγια του στο Ζίγκφριδ.

— Μα δεν καταλαβαίνω! είπε ο νέος. Τί είν' αυτό το πράγμα που το λέτε φόδος; Δεν το ξέρω...

Ήταν φανερό ότι αυτός μόνο μπορούσε να φτιάσει το μαγικό σπαθί. Και πραγματικά, δεν δυσκολεύθηκε να λιώσει το μέταλλο και να σφυρηλατήσει το νέο όπλο. Για να το δοκιμάσει ύστερα, χτύπησε μ' αυτό το σιδηρένιο άμυνή και τ'όκοψε στη μέση.

Ο Μίμ τούδειξε τότε τη σκάλα του δράκοντος.

— Πε

«Ο Ρουζέ ντε Λιλ τραγουδώντας τη «Μασσαλιώτιδα»

Πώς δημιουργήθηκε Η ΜΑΣΣΑΛΙΩΤΙΣ

Διάφορες εκδοχές για τους στίχους και τη μουσική της

Ασφαλώς θα ήταν δύσκολο να πιστέψω κανείς ότι η «Μασσαλιώτις», ο περίφημος γαλλικός εθνικός ύμνος, είναι... γερμανικής καταγωγής!

Βέβαια οι Γάλλοι πιστεύουν ότι την «Μασσαλιώτιδα» την έγραψε ο Ρουζέ ντε Λιλ το 1792. Άλλα και οι Γερμανοί υποστηρίζουν ότι ο εθνικός ύμνος της Γαλλίας είναι αντίγραφο ενός παλιού γερμανικού τραγουδιού.

Ας ανατρέξουμε λοιπόν λίγο στην ιστορία.

Κατά την πρώτη έκδοσή, το 1792 ο δήμαρχος του Στρασβούργου Ντήτριχ κάλεσε σπίτι του όλους τους αξιωματικούς της Στρατιάς του του Ρήνου και τους ανέκοιωσε ότι χρειαζόταν ένα πατριωτικό έμβλημα για να έμπυκνων τον άνδρες στις πορείες τους. Ήταν τότε ο πόλεμος μεταξύ Γαλλίας και Πρωσίας και έφευγαν τα διάφορα συντάγματα για το μέτωπο.

Ανάμεσα λοιπόν στους αξιωματικούς αυτούς βρισκόταν και ο λοχαγός Κλόντ Ρουζέ ντε Λιλ που διακρινόταν στις φιλικές συγκεντρώσεις ως ποιητής, τραγουδιστής και βιολιστής. Ο λοχαγός κλείστηκε την ίδια νύχτα στη κάμαρά του και βάλλθηκε να γράψει τον ύμνο που ζητούσε ο δήμαρχος.

Πηγαίνοντας όμως στο σπίτι του, είχε δη κάτι τοιχοκολλημένες προκρήσεις που εξύψωναν το ήθικο φρόνημα του λαού. Απ' αυτές έμπνευστηκε και πήρε μάλιστα και πνεύστικη και πήρε μάλιστα και μερικές φράσεις και έφτιασε το σκελετό του ύμνου. Άλλα στο κοντραπούντο όμως ήταν αδύνατος, γι' αυτό, πρωί-πρωί είδοποίησε τον φίλο του Αυστριακό Ιγνατίο Πλεγιέλ που ήταν διευθυντής της χορωδίας της μητροπόλεως και με τη βοήθειά του τελείωσε τη σύνθεσή του νέου εμβατηρίου.

Το ίδιο βράδυ το θούριο αυτό παίχτηκε στο σαλόνι του δημάρχου και όλοι μίλησαν μ' ενθουσιασμό γι' αυτό.

Υστερα δε από μερικές ημέρες τραγουδιόταν απ' τη μία άκρη ως την άλλη της Γαλλίας.

Υπάρχει όμως κι άλλη ή μάλλον κι άλλες εκδοχές.

ΠΑΤΡΟΣ

ΡΟΥΣΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Μουσικόλογος - Μακεδονία, Δέκετις 9-12
[και 5-7 ως και επί ουνεντελέρ, Χάρ.]
Τριφυλίου 113 - Τηλ. 613 610.

Κατά τον Μάυερ η μουσική της «Μασσαλιώτιδας» δεν διαφέρει από το παμπάλαιο δημόδες τραγουδάκι «Σαν ήμουν στα ψηλά βουνά», που τραγουδιέται στην Άνω Βαυαρία. Λέγεται δε ότι ο Γάλλος βιολιστής Ναγκουβίλ, σ' ένα ρεσιτάλ του στο Παρίσι είχε περιλάβει και το τραγουδάκι αυτό. Ασφαλώς λοιπόν θα είχε παρακολουθήσει την εκτέλεσή του και ο Ρουζέ ντε Λιλ, σαν έρασιτίκνος βιολιστής που ήταν.

Επίσης, κάποιος Γερμανός, ο μουσικολόγος Χάμα, ανέφερε ότι σε μία παλιά βιβλιοθήκη του Μέμπουργκ είχε βρει μερικές πολύ όμορφες μελωδίες του Χολτσμάν. Μία δε από αυτές, γραμμένη το 1776, ήταν ολόκληρη νότα προς νότα, η μουσική της «Μασσαλιώτιδας».

Υπάρχει όμως και κάτι ακόμη σοβαρώτερο που το παραδέχτηκε και η εξέταστική επιτροπή, που συνέστησε ο Ναπολέων Γ' για να βρεθεί η καταγωγή της «Μασσαλιώτιδας». Αν πιστώσουμε στην έκδοσή αυτή, η μουσική του ύμνου οφείλεται στο βιολιστή Αλέξανδρο Μπουσέ, που τη συνέθεσε το 1790 την εποχή της επανάστασης.

Αναφέρεται επίσης ότι ο Ρουζέ ντε Λιλ άκουσε να παίζεται το θούριο αυτό από μία πιάνα και τότε σημείωσε στο καρτέ του. Το δυσλόγησε δε και ο ίδιος, όταν το 1802 συνάντησε ο Μπουσέ σε κάποιο γεύμα. Ο τελευταίος τον συνεχάρη για τους στίχους του. Ο Ρουζέ ντε Λιλ άπορησε, γιατί τον συνέχαιρε μόνο για τους στίχους κι όχι και για τη μουσική του. Και τότε ο Μπουσέ του απάντησε:

— Σας συγχάρω και για τη μουσική, αλλά την ήξερα... πολύ πριν από σας!

Ο Ντε Λιλ τα έχασε για μία στιγμή, αλλά κατόπιν παραδέχτηκε ότι η μελωδία δεν ήταν εντελώς δική του.

Η τελευταία λοιπόν αυτή περίπτωση φαίνεται ως η πιο πιθανή.

Οι «έλληνες» κι' ο χαρακτήρας μας

Οι Βυζαντινοί έλεγαν το χαρακτήρα και το μέλλον ενός ανθρώπου, από το μέρος που βρισκόταν μια «έλλα» στο σώμα του.

Από ένα παλιό λοιπόν βυζαντινό χειρόγραφο, γεμάτο από τέτοιες «προβλέψεις», παίρνουμε τις πιο χαρακτηριστικές:

— Αν ένας άντρας έχει ελλά στη μέση του, θα πάρη γυναίκα καλοκαρή και όμορφη.

— Αν μία γυναίκα έχει ελλά στο μέτωπο, θα βασιλέψη και θα γίνει ένδοξη.

— Ο άντρας που έχει ελλά στο μάγουλο, είναι αδύνατος να μην πλουτίσει.

— Η γυναίκα που έχει κόκκινη ελλά, θα παντρευτεί πλούσιο και δοξασμένο.

— Η γυναίκα που έχει ελλά κάτω από το σαγόνι της είναι χαϊρέκακη.

— Ο άντρας που έχει ελλά πάνω στο χέιλη είναι λαίμαργος. Το ίδιο κι' η γυναίκα.

— Ο άντρας κι' η γυναίκα που έχουν ελλά στο πηγούνι, σ' ατύχια, στο σβέρκο, γίνονται πλούσιοι και δοξασμένοι.

— Άντρες και γυναίκες που έχουν ελλά κάτω από τη μασχάλη, καλοπαντρεύονται.

— Άντρες και γυναίκες που έχουν ελλά στα χέρια κάνουν πολλά παιδιά.

— Ο άντρας κι' η γυναίκα που έχουν ελλά στο στήθος, δεν έχουν προκοπή στη ζωή και διαρκώς φτωχαίνουν.

— Ο άντρας που έχει ελλά πάνω στο στήθος, στο μέρος της καρδιάς, είναι πονηρός. Πονηρή είναι κι' η γυναίκα, άλλ' όταν την έχει πάνω στο μαστό.

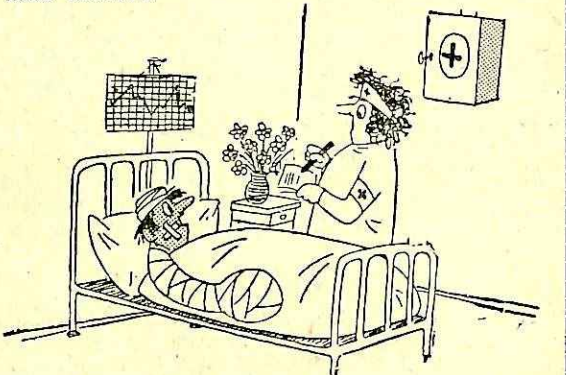
— Άντρας και γυναίκα που έχουν ελλά στην κοιλιά, είναι φαγάδες. Άν την έχουν πάνω στο μηρό, είναι καλόκαρδοι και θα πλουτίσουν.

— Άν την έχουν δε πάνω στο πόδι, θα κάνουν πολλά παιδιά και θα ευτυχίσουν.

Κυττάτε, λοιπόν, που έχετε την «έλλα» — αν έχετε — για να διαπιστώσετε το μέλλον σας.

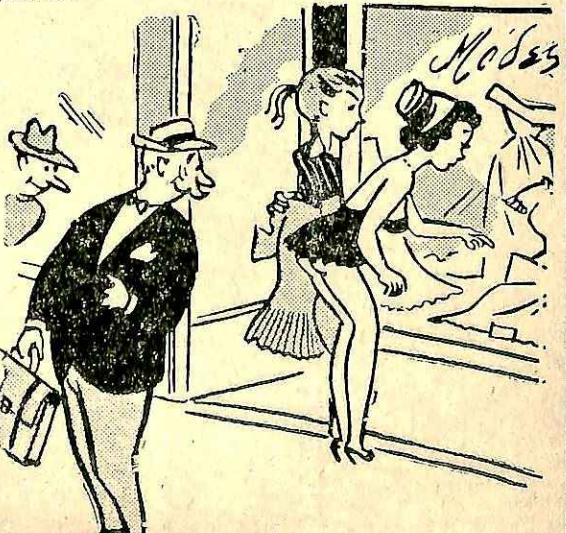
— Πάμε να φύγουμε, ρε Στράτο. Μας πρόλαβε άλλος!...

— Παντρεμένος;
— Όχι, αυτοκίνητο!...

— Κι' ό,τι σ' έβλεπα στον ύπνο μου, χρυσή μου!...

— Νά, αυτό το φορεματάκι θέλω να δοκιμάσω!

Παράξενα φαινόμενα ΣΕ ΜΕΓΑΛΑ ΥΨΗ

Κλαίμαξ, ή πιο αλλόκοτη αμερικανική πόλις

Στο Κολοράντο της Αμερικής υπάρχει μια πόλη, όπου τα αυγά χρειάζονται δέκα λεπτά για να βράσουν, μια κοινή πατάτα πρέπει να μείνει μιάμιση ώρα στη φωτιά για να ψηθή κι' ένα κομμάτι τρυφερό αρνί απαιτεί τόσο βράσιμο, όσο σπ' άλλα μέρη του κόσμου το σπ' σκληρό βωδινό κρέας.

Εκεί το νερό βράζει στους 90 κι' όχι στους 100 βαθμούς και το ζυμώμενο ψωμί φουσκώνει με εκπληκτική, αλλά και απίτηλη ταχύτητα — γιατί σε λίγο ξαναπέφτει και μεταβάλλεται σε μια πλακωτή, βαρεία μάζα.

Το όνομα αυτής της πόλεως, που καταργεί όλους σχεδόν τους γνωστούς κανόνες της καθημερινής ζωής μας, είναι Κλαίμαξ (που προέρχεται από την ελληνική λέξη «κλίμαξ»).

Βρίσκεται δε σε ύψος 4.000 περίπου μέτρων και είναι η πιο υψηλή πόλη της Αμερικής.

Είναι επίσης μία από τις πιο ψυχρές και συγχρόνως μία από τις πιο υγιείς πόλεις του Νέου Κόσμου. Ελάχιστες μολυσματικές αρρώστιες κάνουν την εμφάνισή τους εκεί, γιατί σπάνια συναντιούνται στο ύψος αυτό έντομα που μεταφέρουν μικρόβια.

Ωστόσο, μόνο οι μισοί από τους ανθρώπους που εργάζονται στο Κλαίμαξ ζουν στην πόλη αυτή. Οι υπόλοιποι προτιμούν να περάσουν τη νύχτα τους σε άλλα χωριά, που βρίσκονται χαμηλότερα. Κι' αυτό γιατί δεν μπορούν να υποφέρουν την αδιάκοπη δοκιμασία στην οποία υποβάλλει τον οργανισμό τους το κλίμα του Κλαίμαξ.

Πολλοί από αυτούς παραπονιούνται ότι δεν μπορούν να κοιμηθούν ήσυχα τη νύχτα. Άλλοι, που τους άρρσει να πίνουν ένα κοκτέιλ πριν από το βραδυινό φαγητό, ανακαλύπτουν ότι είναι στουπτι στο μεθύσι έπειτα από λίγο!

Οι μόνιμοι άνθρωποι που ζουν άνετα στο Κλαίμαξ είναι τα παιδιά που γεννήθηκαν εκεί και που ο οργανισμός τους έχει προσαρμοσθεί στις ιδιοτροπίες του κλίματος. Οι περισσότεροι όμως κάτοικοι της πόλεως αυτής, που είναι σχετικώς νέα, δεν έχουν ακόμα προσαρμοσθεί σ' αυτό.

Άλλα το Κλαίμαξ δεν έχει το ρεκόρ. Υπάρχουν στην Λατινική Αμερική και στην Ασία χωριά, που είναι χτισμένα σε μεγαλύτερο ύψος και που έχουν πιο περίεργη ιστορία από το Κλαίμαξ. Οι άνθρωποι που μένουν εκεί έχουν υποστή, έξ αιτίας του κλίματος, σοβαρές μεταβολές στον οργανισμό τους, που τους κάνουν να διαφέρουν σημαντικά από τους άλλους ανθρώπους.

Έχουν π.χ. πελώρια καρδιά, το στήθος τους είναι υπερβολικά πλατύ το αίμα τους είναι πολύ πιο πυκνό από το κανονικό, τα ερυθρά αιμοσφαίρια είναι περισσότερα και μεγαλύτερα, σαν να μη συνέβαινε τίποτα. Δεν ανοιγόκλεισαν καν, ούτε μία φορά, τα φτερά.

τους είναι βραδυς.

Ακόμα και τα ζώα που ζουν σε μεγάλα ύψη γίνονται διαφορετικά και αποκτούν περισσότερη δύναμη και ενεργητικότητα από τ' άλλα που ζουν χαμηλά. Όταν οι Έρυθροδέρμοι των νοτίων περιφερειών των νοτινών Πολιτειών, που ζουν στις κορυφές των βουνών, κατέβηκαν για πρώτη φορά με τα ισχνά άλογά τους για να πάρουν μέρος σε ιπποδρομίες, οι θεατές τους έγιουχαίσαν. Τα άλογά τους δεν είχαν το γυαλιστερό τρίχωμα των άλλων του κάμπου. Όταν όμως άρχισαν οι κούρσες, ο κόσμος είδε κατάπληκτος τα «παληλολογ» των Έρυθροδέρμων να νικούν τα καθαρόαιμα των κάμπων!

Εξ άλλου ζώα που είναι συννηθισμένα σε χαμηλούς τόπους, δεν εϋδοκίμουν, όταν μεταφερθούν στα ψηλά. Τα άλογα, τα σκυλιά και οι αγελάδες χάνουν την ικανότητα της αναπαραγωγής. Τ' αυγά δε των πουλερικών δεν εκκολάπτονται.

Η βασική αιτία της διαφοράς μεταξύ των όρεινων και των πεδινών κλιμάτων είναι ο αέρας. Όσο πιο ψηλά ανεβαίνει κανείς, τόσο ο αέρας γίνεται πιο αραιός. Σε ύψος 6.000 μέτρων περίπου μία ελπίστη μέτρων δίνει τη μισή ποσότητα οξυγόνου, που θα έδινε στο ύψος της επιφανείας της θάλασσας. Γι' αυτό, αρχίζει κανείς να αναπνέει πιο γοργά και πιο βαθεία για να εισαγάγη στον οργανισμό του το απαραίτητο οξυγόνο. Αυτό όμως δεν είναι λύση, γιατί δεν θα μπορούσαν ποτέ να ανθίσουν οι πνεύμονες σ' αυτή την έντατική προσπάθεια.

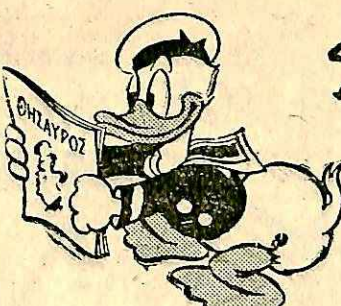
Ετσι, γίνονται άλλες πιο μόνιμες και πιο ουσιαστικές αλλαγές. Τα ερυθρά αιμοσφαίρια γίνονται πιο μεγάλα και πιο πολλά όπως είπαμε για να μπορούν να μεταφέρουν περισσότερο οξυγόνο. Και η καρδιά χτυπά πιο γοργά, για να δινη στο αίμα τον καιρό να καθαρίζεται πιο τέλεια, περνώντας από τους πνεύμονες.

Κανένας άνθρωπος και σχεδόν κανένα ζώο δεν θα μπορούσε να άνεθ, χωρίς τεχνητή βοήθεια, σε μέρη υψηλότερα από 7.000 μέτρα. Υπάρχει όμως ένα ζώο, που φαίνεται να κατέχει το μυστικό των κλιμάτων σε μεγάλα ύψη. Το ζώο αυτό είναι το ταχυδρομικό περιστέρι.

Στο διάστημα του πολέμου, όταν οι επιστήμονες πληροφορήθηκαν τις σοβαρές ανωμαλίες που συνέβαιναν στους πιλότες των αεροπλάνων στα μεγάλα ύψη, αποφάσισαν να κάναμε πειράματα με περιστέρια. Τα αποτελέσματα ήταν εκπληκτικά.

Τα έβαλαν σε ειδικούς θαλάμους πίεσης και αραίωσης αέρα, ελαττώνοντας συνεχώς την πίεση, έτσι ώστε τα περιστέρια να βρεθούν σε κλίμα ύψους 5.000, 7.000, 10.000 μέτρων! Έπειτα τα μετέφεραν από το κλίμα επιφανείας της θάλασσας σε κλίμα ύψους 13.000 μέτρων!

Ένας άνθρωπος θα έχανε το χρώμα του, θα λιποθύμισε και τελικά θα πέθαινε, κάτω από τον τρομερό κλονισμό που θα δοκίμαζε. Τα περιστέρια απεναντίας έμειναν εντελώς αδιάφορα, σαν να μη συνέβαινε τίποτα. Δεν ανοιγόκλεισαν καν, ούτε μία φορά, τα φτερά.

Τηλεφωνικό ειδύλλιο

Το τηλέφωνο αντήχησε μέσ' στη νύχτα. Άνοιξα τρομαγμένος τα μάτια μου και πήρα το ακουστικό.

— Εμπρός. Τί θέλετε; Ό-ραϊος τρόπος να ευπνάτε τον κόσμο μέσ' στη νύχτα.

Μία γυναικεία ζεστή κι' αρμονική φωνή με δέικοψε.

— Μιλήω με τον κύριο Φόστερ; Είπε ή φωνή.

— Μάλιστα.

— Με συγχωρείτε που σας τηλεφωνώ τέτοια ακατάλληλη ώρα.

— Ό! μα τί λέτε, μεγάλη μου ευχαρίστησι. Εγώ δεν κοιμάμαι πριν απ' τις τρεις το πρωί, απάντησα κυττάζοντας το ρολόι...

— Κύριε Φόστερ, μου βγάξετε ένα μεγάλο βάρος απ' την καρδιά μου που σας ανησυχούσα τέτοια ώρα.

— Μα ποιά είσθε επί τέλους; Πείτε μου τ' όνομά σας. Έχετε μία τόσο γλυκειά φωνή που πάντα την ώνειρεύομουν.

— Ωνειρεύοσαστε τη φωνή μου; Είστε, αλήθεια, χαριτωμένος και πολύ ευγενικός. Έπει-δη δε θέλω να όνειρεύεστε μόνο τη φωνή μου, θάρθω αύριο στο γραφείο σας για να με γνωρίσετε από κοντά. Με λένε Λόλα, το έπιθετό μου δεν σας ενδιαφέρει. Τώρα θέλω να μου κά-νετε μία χάρι επανγγελματικής φύσεως.

— Είμαι στη διάθεσή σας.

— Έπειδη ξέρω πως είστε ο πιο ειδικός άνθρωπος σ' αυτά τα ζητήματα στη Νέα Υόρκη, θέλω να μου πείτε τη γνώμη

μου, είτε ή Λόλα, αφήνοντας να ξεσπάσει ένα άγρυπνο γέλιο.

Έπειτα την άκουσα να λέει σε κάποιο άλλο πρόσωπο που βρισκόταν στο ίδιο δωμάτιο μαζί της:

— Όσο γι' αυτό, κύριε Φόστερ, ασφαλώς. Δεν σας είπα πως είμαι γοητευτική;

— Αν κρίνω απ' τη φωνή σας που είναι τόσο γλυκειά! Φαντάζομαι τα υπόλοιπα και νομίζω πως σας έρωτεύτηκα κι-όλας.

— Πολύ βιάζεστε, αγαπητέ μου, είτε ή Λόλα, αφήνοντας να ξεσπάσει ένα άγρυπνο γέλιο.

Έπειτα την άκουσα να λέει σε κάποιο άλλο πρόσωπο που βρισκόταν στο ίδιο δωμάτιο μαζί της:

— Όσο γι' αυτό, κύριε Φόστερ, ασφαλώς. Δεν σας είπα πως είμαι γοητευτική;

— Αν κρίνω απ' τη φωνή σας που είναι τόσο γλυκειά! Φαντάζομαι τα υπόλοιπα και νομίζω πως σας έρωτεύτηκα κι-όλας.

— Πολύ βιάζεστε, αγαπητέ μου, είτε ή Λόλα, αφήνοντας να ξεσπάσει ένα άγρυπνο γέλιο.

Έπειτα την άκουσα να λέει σε κάποιο άλλο πρόσωπο που βρισκόταν στο ίδιο δωμάτιο μαζί της:

— Όσο γι' αυτό, κύριε Φόστερ, ασφαλώς. Δεν σας είπα πως είμαι γοητευτική;

— Αν κρίνω απ' τη φωνή σας που είναι τόσο γλυκειά! Φαντάζομαι τα υπόλοιπα και νομίζω πως σας έρωτεύτηκα κι-όλας.

— Πολύ βιάζεστε, αγαπητέ μου, είτε ή Λόλα, αφήνοντας να ξεσπάσει ένα άγρυπνο γέλιο.

Έπειτα την άκουσα να λέει σε κάποιο άλλο πρόσωπο που βρισκόταν στο ίδιο δωμάτιο μαζί της:

— Όσο γι' αυτό, κύριε Φόστερ, ασφαλώς. Δεν σας είπα πως είμαι γοητευτική;

— Αν κρίνω απ' τη φωνή σας που είναι τόσο γλυκειά! Φαντάζομαι τα υπόλοιπα και νομίζω πως σας έρωτεύτηκα κι-όλας.

— Πολύ βιάζεστε, αγαπητέ μου, είτε ή Λόλα, αφήνοντας να ξεσπάσει ένα άγρυπνο γέλιο.

Έπειτα την άκουσα να λέει σε κάποιο άλλο πρόσωπο που βρισκόταν στο ίδιο δωμάτιο μαζί της:

— Όσο γι' αυτό, κύριε Φόστερ, ασφαλώς. Δεν σας είπα πως είμαι γοητευτική;

— Αν κρίνω απ' τη φωνή σας που είναι τόσο γλυκειά! Φαντάζομαι τα υπόλοιπα και νομίζω πως σας έρωτεύτηκα κι-όλας.

— Πολύ βιάζεστε, αγαπητέ μου, είτε ή Λόλα, αφήνοντας να ξεσπάσει ένα άγρυπνο γέλιο.

Έπειτα την άκουσα να λέει σε κάποιο άλλο πρόσωπο που βρισκόταν στο ίδιο δωμάτιο μαζί της:

— Όσο γι' αυτό, κύριε Φόστερ, ασφαλώς. Δεν σας είπα πως είμαι γοητευτική;

— Αν κρίνω απ' τη φωνή σας που είναι τόσο γλυκειά! Φαντάζομαι τα υπόλοιπα και νομίζω πως σας έρωτεύτηκα κι-όλας.

Εύθυμη Ιστοριούλα

σας για μερικές μετοχές του Χρηματιστηρίου. Προσπάθησα να ξεμπλέξω μοναχή μου, αλλά δεν τα κατάφερα. Πείτε μου κύριε Φόστερ, πώς πάνε οι μετοχές της «Κόπερ Κόμπανυ»;

— Κατεβαίνουν, όλο κατεβαίνουν. Άν έχετε τέτοιες μετοχές, να τις πουλήσετε άμεσα.

— Ό! ακολουθήσω τη συμβουλή σας, απάντησε ή Λόλα. Και οι μετοχές των Μεταλλείων της Νεμπράσκας;

— Χμ! στάσιμες. Μη χάνετε τον καιρό σας με αυτές.

— Ευχαριστώ πολύ, κύριε Φόστερ. Πείτε μου τώρα. Μου παρουσιάζεται η ευκαιρία ν' αγοράσω ένα μεγάλο αριθμό μετοχών της Ουέστερν-Όιλ.

— Διαβολέ, φάνερα, μα αυτές είναι δυσεύρετες!

— Όχι όμως για μένα. που είμαι άρρα και νέα, απάντησε ή Λόλα.

— Έχετε σπουδαία τύχη να βοηθή τέτοιες μετοχές. Εγώ τις κυνηγάω από χρόνια. Αγόρασα ως τώρα δυο χιλιάδες κομμάτια και σας συμβουλεύω να κάνετε και σας το ίδιο. Α-είζουν ολόκληρη περιουσία. Η-θελα ναξέρα ποιας είναι ο ήλι-θιος που πουλάει παρόμοιο θη-σαυρό! Να τις αποκτήσετε μ' οποιοδήποτε μέσο!

— Όσο γι' αυτό, κύριε Φόστερ, ασφαλώς. Δεν σας είπα πως είμαι γοητευτική;

— Αν κρίνω απ' τη φωνή σας που είναι τόσο γλυκειά! Φαντάζομαι τα υπόλοιπα και νομίζω πως σας έρωτεύτηκα κι-όλας.

— Πολύ βιάζεστε, αγαπητέ μου, είτε ή Λόλα, αφήνοντας να ξεσπάσει ένα άγρυπνο γέλιο.

Έπειτα την άκουσα να λέει σε κάποιο άλλο πρόσωπο που βρισκόταν στο ίδιο δωμάτιο μαζί της:

— Όσο γι' αυτό, κύριε Φόστερ, ασφαλώς. Δεν σας είπα πως είμαι γοητευτική;

— Αν κρίνω απ' τη φωνή σας που είναι τόσο γλυκειά! Φαντάζομαι τα υπόλοιπα και νομίζω πως σας έρωτεύτηκα κι-όλας.

— Πολύ βιάζεστε, αγαπητέ μου, είτε ή Λόλα, αφήνοντας να ξεσπάσει ένα άγρυπνο γέλιο.

Έπειτα την άκουσα να λέει σε κάποιο άλλο πρόσωπο που βρισκόταν στο ίδιο δωμάτιο μαζί της:

— Όσο γι' αυτό, κύριε Φόστερ, ασφαλώς. Δεν σας είπα πως είμαι γοητευτική;

— Αν κρίνω απ' τη φωνή σας που είναι τόσο γλυκειά! Φαντάζομαι τα υπόλοιπα και νομίζω πως σας έρωτεύτηκα κι-όλας.

— Πολύ βιάζεστε, αγαπητέ μου, είτε ή Λόλα, αφήνοντας να ξεσπάσει ένα άγρυπνο γέλιο.

Έπειτα την άκουσα να λέει σε κάποιο άλλο πρόσωπο που βρισκόταν στο ίδιο δωμάτιο μαζί της:

— Όσο γι' αυτό, κύριε Φόστερ, ασφαλώς. Δεν σας είπα πως είμαι γοητευτική;

— Αν κρίνω απ' τη φωνή σας που είναι τόσο γλυκειά! Φαντάζομαι τα υπόλοιπα και νομίζω πως σας έρωτεύτηκα κι-όλας.

— Πολύ βιάζεστε, αγαπητέ μου, είτε ή Λόλα, αφήνοντας να ξεσπάσει ένα άγρυπνο γέλιο.

Έπειτα την άκουσα να λέει σε κάποιο άλλο πρόσωπο που βρισκόταν στο ίδιο δωμάτιο μαζί της:

— Όσο γι' αυτό, κύριε Φόστερ, ασφαλώς. Δεν σας είπα πως είμαι γοητευτική;

— Αν κρίνω απ' τη φωνή σας που είναι τόσο γλυκειά! Φαντάζομαι τα υπόλοιπα και νομίζω πως σας έρωτεύτηκα κι-όλας.

— Πολύ βιάζεστε, αγαπητέ μου, είτε ή Λόλα, αφήνοντας να ξεσπάσει ένα άγρυπνο γέλιο.

Έπειτα την άκουσα να λέει σε κάποιο άλλο πρόσωπο που βρισκόταν στο ίδιο δωμάτιο μαζί της:

— Όσο γι' αυτό, κύριε Φόστερ, ασφαλώς. Δεν σας είπα πως είμαι γοητευτική;

— Αν κρίνω απ' τη φωνή σας που είναι τόσο γλυκειά! Φαντάζομαι τα υπόλοιπα και νομίζω πως σας έρωτεύτηκα κι-όλας.

— Πολύ βιάζεστε, αγαπητέ μου, είτε ή Λόλα, αφήνοντας να ξεσπάσει ένα άγρυπνο γέλιο.

Έπειτα την άκουσα να λέει σε κάποιο άλλο πρόσωπο που βρισκόταν στο ίδιο δωμάτιο μαζί της:

— Όσο γι' αυτό, κύριε Φόστερ, ασφαλώς. Δεν σας είπα πως είμαι γοητευτική;

— Αν κρίνω απ' τη φωνή σας που είναι τόσο γλυκειά! Φαντάζομαι τα υπόλοιπα και νομίζω πως σας έρωτεύτηκα κι-όλας.

— Πολύ βιάζεστε, αγαπητέ μου, είτε ή Λόλα, αφήνοντας να ξεσπάσει ένα άγρυπνο γέλιο.

Έπειτα την άκουσα να λέει σε κάποιο άλλο πρόσωπο που βρισκόταν στο ίδιο δωμάτιο μαζί της:

— Όσο γι' αυτό, κύριε Φόστερ, ασφαλώς. Δεν σας είπα πως είμαι γοητευτική;

— Αν κρίνω απ' τη φωνή σας που είναι τόσο γλυκειά! Φαντάζομαι τα υπόλοιπα και νομίζω πως σας έρωτεύτηκα κι-όλας.

— Πολύ βιάζεστε, αγαπητέ μου, είτε ή Λόλα, αφήνοντας να ξεσπάσει ένα άγρυπνο γέλιο.

Έπειτα την άκουσα να λέει σε κάποιο άλλο πρόσωπο που βρισκόταν στο ίδιο δωμάτιο μαζί της:

— Όσο γι' αυτό, κύριε Φόστερ, ασφαλώς. Δεν σας είπα πως είμαι γοητευτική;

— Αν κρίνω απ' τη φωνή σας που είναι τόσο γλυκειά! Φαντάζομαι τα υπόλοιπα και νομίζω πως σας έρωτεύτηκα κι-όλας.

— Πολύ βιάζεστε, αγαπητέ μου, είτε ή Λόλα, αφήνοντας να ξεσπάσει ένα άγρυπνο γέλιο.

Έπειτα την άκουσα να λέει σε κάποιο άλλο πρόσωπο που βρισκόταν στο ίδιο δωμάτιο μαζί της:

μισκοί που οδηγούσαν στα γει-
τονικά διαμερίσματα και σ' άλ-
λους χώρους είχαν κατασκευα-
σθή με τέτοιο τρόπο, ώστε να
μη διακρίνονται καθόλου. Μόνο
ο Λαζίνσκου που ήταν άλλοτε
μέλος σπουδαίου του «Ματωμέ-
νου Χεριού» ήξερε όλες τις λε-
πτομέρειες. Ο Στέφανος έπια-
σε απ' το χέρι το Χόλμς, προ-
χώρησε μαζί του ως το πιο σκο-
τεινό μέρος του πλακόστρωτου
χώρου και του είπε:

—Από δω αρχίζει ο διάδρο-
μος που θα μας οδηγήσει κατ'
εύθειαν στο μέρος που πολε-
μούν αυτή τη στιγμή.

—Πολεμούν;
—Ναί. αν προσέξετε καλύ-
τερα κύριε Χόλμς, θ' ακούσετε
τους πυροβολισμούς.

—Πραγματικά, ψιθύρισε ο
Χόλμς, χτυπιούνται. Θα χρεια-
στούμε πολλή ώρα για να φτά-
σουμε;

—Μισή ώρα, αν φυσικά δεν
ἀπαντήσουμε εμπόδια στο δρό-
μο μας.

—Έχεις τέτοιους φόβους,
Στέφανε;

—Έδώ στις κατακόμβες,
στα μέρη αυτά που είναι γε-
μάτα παγίδες κίοντες ο θάνα-
τος παραφυλάει σε κάθε γωνία,
όλα πρέπει να τα περιμένει και
να τα φοβάται κανείς. Πιστεύω
όμως πως ο δρόμος που θ' α-
κολουθήσουμε θα είναι απάλλα-
γμένος από τέτοια εμπόδια. Το
δρόμο αυτό που είναι μυστι-
κός, λίγοι τον γνωρίζουν ακό-
μη κι' απ' τους κακούργους του
«Ματωμένου Χεριού». Φαντάζε-
μαι λοιπόν πως θα είναι αβρό-
υτος. Έπειτα μια και όλοι
βρίσκονται τη στιγμή αυτή στο
μέρος που δίνεται η μάχη με
πίθει πως ο δρόμος είναι έ-
λεύθερος και πως δε θα συναν-
τήσουμε κανένα εμπόδιο.

—Εμπρός λοιπόν Στέφανε,
ο Πίνκερτον μας περιμένει για
να του δώσουμε την τελική νίκη.
Ο Στέφανος Λαζίνσκου διέ-
ταξε τότε να σβύσουν όλες τις
λαμπάδες που τις είχαν ανά-
ψει για να κατέβουν στις κα-
τακόμβες. Έπειτα φώναξε ένα
αστυνομικό και του είπε:

—Πήρες μαζί σου το φα-
νάρι;

—Μάλιστα.
—Αναψέ το.

Ο αστυνομικός υπάκουσε. Ο
Στέφανος έδωσε τη διαταγή να
εξικινήσουν και ο επικουρικός
στρατός, που τόσο πολύ τον υ-
πολόγιζε ο Νάτ Πίνκερτον, αρ-
χισε να προχωρή με προφυλα-
κή προς το μέρος όπου γινόταν η
μάχη.

Ευτυχώς κανένα εμπόδιο δε
βρέθηκε στο δρόμο κι' έπειτ'
από είκοσιπέντε λεπτά της ώ-
ρας οι γενναίοι αυτοί άνδρες
έφτασαν απαρασκήρητοι σε μι-
κή απόσταση από εκεί που διε-
ξαγόταν η συμπλοκή. Εκεί στα-
μάτησαν.

—Σέρλοκ Χόλμς, είπε ο Στέ-
φανος, νοιώθω πως φτάσαμε
στη κατάλληλη στιγμή.

—Η μάχη μαίνεται Στέφα-
νε, ως επιτελούμε άμυνας.

—Ω! όχι ακόμα, πρέπει
πρώτα να βεβαιώσουμε αν αυ-
τοί οι άνθρωποι που έχουμε
μπροστά μας είναι οι κακού-
ργοι του «Ματωμένου Χεριού».

Θα ήταν αλήθεια τούτο, αν
μέσα στο σκοτάδι χτυπιόταν
το Νάτ Πίνκερτον.

—Πώς θα βεβαιώσουμε γι'
αυτό;

—Ω! είναι το μόνο εύκολο.
Φώναξε έναν απ' τους αν-

θρώπους του, που βρισκόταν
κοντά του και του είπε:

—Άκουσε Πάβλ, θέλω να μά-
θεις ποιοι βρίσκονται μπροστά
μας και ποιους χτυπούν.

—Θα το μάθω άμέσως κύριε
Λαζίνσκου.

Τότε ο Πάβλ, ο άνθρωπος του
«Σταχτιού Γαντιού» έπεσε
μπροστά πάνω στο υγρό, το
λασπερό και γλυστερό έδαφος
και απομακρύνθηκε έρποντας.

Ξαναγύρισε σε πέντε λεπτά,
—Λοιπόν, Πάβλ, έμαθες ποι-
οι βρίσκονται μπροστά μας;

Τον ρώτησε ο Λαζίνσκου.

—Οι άνθρωποι του «Ματω-
μένου Χεριού». Γνώρισα ένα-
δυ απ' αυτούς, μέσ' στο σκο-
τάδι. Έχουν επικεφαλής τους
τον ύπαρχηγό Μπλάκ, το δειλό-
τερο άνθρωπο της Αμερικής!

—Θαυμάσια. Αυτός θα σκορ-
πίσει τον πανικό σε όλους. Ής
πόσοι βρίσκονται σ' αυτό το
μέρος;

—Μά... χίλιοι πεντακόσιοι
πάνω-κάτω. Είναι χωρισμένοι
σε τρεις ομάδες.

Κι' ο Πάβλ έδειξε στον άρχη-
γό του τη θέση της κάθε ομά-
δας.

—Με ποιους χτυπιούνται

τώρα; ρώτησε ο Λαζίνσκου.

—Με τους δικούς μας, τους
συντρόφους μας.

—Είσαι βέβαιος;

—Βεβαίως. Τους γνώρι-
σα απ' τις φωνές τους... Οι ά-
στυνομικοί με το Νάτ Πίνκερ-
τον πρέπει να βρίσκονται άρι-
στερώτερα... εκεί κάτω.

Βασιζόμενοι στις πολυτιμες
αυτές πληροφορίες, ο Λαζίνσκου
κι' ο Χόλμς κατέστρωσαν βια-
στικά το σχέδιο της αϊφνιδια-
στικής επιθέσεώς τους από πί-
σω κατά των κακούργων του
«Ματωμένου Χεριού». Χώρισαν
τους τετρακόσιους άνδρες τους
σε τέσσερις ομάδες κι' έδωσαν
οδηγίες στον άρχηγό της κα-
θεμιάς. Ο Λαζίνσκου ανέλαβε
τις δυο απ' αυτές κι' ο Χόλμς
τις άλλες δυο.

Άφου πήραν όλοι τις θέσεις
τους, δόθηκε το πρόσταγμα της
επιθέσεως. Κι' οι τετρακόσιοι
άνδρες ώρμησαν μπροστά, αλα-
λάζοντας, σκοτώνοντας, σκορ-
πίζοντας τον πανικό στις τά-
ξεις του «Ματωμένου Χεριού».

12'

Απ' τις 12 το μεσημέρι, ο
Πίνκερτον άρχισε ν' άνησυχή

κάπως. Γιατί άδογούσαν να φα-
νούν ο Λαζίνσκου κι' ο Σέρλοκ
Χόλμς; Μήπως ο Στρόφορ είχε
μαντέψει το σχέδιο και τους εί-
χε άναγκάσει μ' άλλες δυνά-
μεις του;

Έστειλε τον Τόννυ να του
φέρει το Δαμάσκα.

—Τί κάνουν οι Ίνδοι σου;

—Τους συγκρατώ δια της
βίας, κύριε Πίνκερτον. Θέλουν
να όρμησουν...

—Άκουσε με, Δαμάσκα. Ά-
νησυχώ, γιατί άργούν ο Σέρλοκ
Χόλμς κι' ο Λαζίνσκου φθάσει
μήπως δεν έρθουν!

—Λέτε να τους εμπόδιζαν;

—Δεν ξέρω τί μπορεί να
συμβάλει... Όπωςδήποτε, βλέ-
πω πως δεν θα μπερδέσουν να
κρατηθούν περισσότερο από έ-
να τέταρτο της ώρας σ' αυτό
το μέρος. Πρέπει λοιπόν να κα-
ταφύγουμε στα ξρόνα!

Κι' άφου σκέφθηκε λίγο, ο
Πίνκερτον πρόθεσε:

—Γύρισε, Δαμάσκα, κοντά
στους Ίνδους σου και διάταξε
τους να...

Σταμάτησε όμως ξαφνικά.
Είχαν άκουσθή απ' το βάθος
της στοάς ομοβροντίες πυρο-
βολισμών ηωanes. Βοισιές αλα-
λαγμοί. Μέσα στον κυκεώνα έ-
λαγμοί, ο Πίνκερτον νόμισε πως
κείνο, ο Στρόφορ να φωνάζει:
—Ανάθεμα! Μας βάλανε
στη μέση... Μας κλείσαν σαν
ποντικούς στη φάκα!...

Δεν νρειάστηκε περισσότερο.
για να πεισθή πως είχε
φτάσει επιτέλους η ένίσχυσι
που προέμενε με άγωνία.

—Άκουσε, Δαμάσκα! Φτάσα-
νε! φώναξε με χαρά. Ας τους
δωσουμε τώρα κι' έμεις το τε-
λευταίο γτύπημα!

—Άρπάξε απ' το χέρι το Δα-
μάσκα, έτρεξε στο μέρος που
περιμέναν άνυπόμονα οι Ίνδοί,
και βοοντοφώνησε μ' όλη τη δύ-
ναμι των πνευμόνων του:

—Εμπρός οι Στραγγαλι-
σταί! Εμπρός οι Πινιέρις!

Μπήγοντας άγριες φωνές οι
μαύροι δαίμονες των Ίνδιών
ώρμησαν έναντιον των άλλων
δαιμόνων, που φώλιαζαν στις
κατακόμβες. Σε λίγο, είχαν χα-
θεί, εξαφανίστηκε ανάμεσα
βθ, είχαν εισχωρήσει ανάμεσα
στους κακούργους. Είχαν αρχί-
σει κι' όλας το έργο τους...

—Νικήσαμε, κ. Πίνκερτον!

—Είπε τότε ο Δαμάσκα. Και τώρα
θα κυριεύσουμε τα θησαυροφυ-
λάκια του «Ματωμένου Χεριού».

ΜΕΡΟΣ ΕΒΔΟΜΟΝ

Α'

Την ώρα που η μάχη στις κα-
τακόμβες βρισκόταν στο κραι-
πίτερο σημείο της, ο άνώτατος
Χε-άρχηγος του «Ματωμένου Χε-
ριού» κουβέντιαζε ήσυχα στο
γραφείο του μ' ένα επισκέπτη.

—Λοιπόν, άγαπητέ Μάτι-
ους... ρώτησε.

—Έχω να σου άναγγείλω,
άρχηγέ μου, τα εύχάριστα απο-
τελέσματα των ενεργειών μου
στις κατακόμβες... Το έργο τε-
λείωσε!

—Τόσο γρήγορα; Εσύ μου
είχες ζητήσει προθεσμία ως το
βράδυ.

—Ναί. μ' άπέσπευσα τα
πράγματα. Προσέλαβα κι' άλ-
λους εργάτες. Ύστερα, έκαμα
μια τροποποίηση στο άρχικό
μου σχέδιο.

—Μήπως είναι επιβλαβής
αυτή η τροποποίηση;

—Ήσυχες, αρχηγέ. Ένδι-
αφέρουμαι όσο κι' εσύ για τους

θησαυρούς μας... Είχαμε σκε-
φθή στην αρχή να χωρίσουμε
τις κυριώς κατακόμβες και τα
θησαυροφυλάκια μ' ένα τοίχο
χτιστό. Αυτός όμως ο τοίχος
θα γεννούσε υπόνοιες στους ά-
στυνομικούς. Ο Νάτ Πίνκερ-
τον...

—Ο Πίνκερτον δεν υπάρχει
πιά, Μάτιους! Τον έέκανε ο
Στρόφορ.

—Ο Μάτιους ζάρωσε τα φρύ-
δια του και είπε:

—Μου φαίνεται πως ο Στρό-
φορ λέει πολλά, άλλ' επιτυχά-
νει λίγο.

—Αυτή τη φορά όμως, πέ-
τυχε.

—Εστω. Πάντως, οι άστυ-
νομικοί μπορούσαν να ύποψια-
σθούν πως βρισκόταν κάτι τι
άλλο πίσω απ' τον τοίχο. Σκέ-
φθηκα λοιπόν να βρω κάποιο
τρόπο, που να μην τους δίνει ύ-
πόνοιες.

—Και τον βοήησε;

—Βεβαίως! Αντί να χτίσω
τοίχο, χώρισα το μέρος με γά-
ματα, πέτρες, σίδερα και ξύ-
λα άναμικτα. Δημιούργησα έ-
τσι ένα τείχος άδιαπέραστο.

Μά βλέποντάς το, οι άστυνο-
μικοί θα φαντασθούν ότι στα-
μάτησε ως εκεί το σκάψιμο. έ-
ταν άνοιγμα τις κατακόμβες.
Δεν θα ζήτησουν λοιπόν να προ-
χωρήσουν πιο πέρα.

—Αν έχουν έτσι τα πρά-
γματα...

—Ναί, αρχηγέ. Άλλωστε,
θα επισκεφθούμε μαζί το μέρος
και θα πεισθής κι' ο Ίδιος, με
τα μάτια σου.

—Καλά, Μάτιους. Έχω πε-
ποιθισι σε σένα. Είσαι σπου-
δαίος μηχανικός.

—Εκαμα και κάτι καλύτε-
ρο, αρχηγέ. Για να εξαπατη-
θούν τελείως οι άστυνομικοί,
έχτισα την έξοδο της μεγάλης
υπόνομου κι' άνοιξα μια μεγά-
λη τρύπα στην άριστερή πλευ-
ρά της. Έτσι τα βωμόνερα
της υπόνομου, ζητώντας διέξο-
δο, ξεχύθηκαν μπροστά στο χω-
ματένιο τείχος που είχα δημι-
ουργήσει και σχημάτισαν μια
κοίτη πλάτους 4 μέτρων πε-
ρίπου. Φαίνεται τώρα σαν να
τρέχουν από πολλά χρόνια στο
μέρος εκείνο. Ποτέ δεν θα μπο-
ρέσουν να ύποπτευθουν οι ά-
στυνομικοί ότι, πίσω απ' όλ'
αυτά, βρίσκονται τα θησαυρο-
φυλάκια μας!

—Α, Μάτιους, το έργο σου
είναι θαυμάσιο!

—Όχι όμως τέλειος άκόμη.
Φρονώ ότι πίσω απ' τα χόματα
πρέπει να χτιστή ένας τοίχος,
πάχους τεσσάρων μέτρων, για
να γίνουν πιά άπόδρητα τα
θησαυροφυλάκια μας κι' ή με-
γάλη αίθουσα των συνεδριάσε-
ων. Αυτόν όμως μπορούμε να
τον χτίσουμε με την ήσυχία
μας, όταν περάση ή τωρινή ά-
ναταραχή.

—Σύμφωνοι, Μάτιους. Και
τώρα, άς κατεβούμε μαζί στις
κατακόμβες.

Τη στιγμή εκείνη όμως, άν-
τήχησε ένα δυνατό και παρατε-
ταμένο κρουδύνισμα.

—Διάβολε! Έρχονται ειδή-
σεις... ψιθύρισε ο άρχηγός.

—Από πού;

—Απ' τις κατακόμβες. Απ'
το Στρόφορ.

Πραγματικά, σ' ένα λεπτό,
άνοιξε μια μικρή πορτίτσα, στο
βάθος του γραφείου και μπήκε
ένας άντρας πληγωμένος στο
πομπάτο, καταματωμένος.

—Αρχηγέ! φώναξε. Ο
Στρόφορ δεν έκτελεί τις διατα-
γές σου!

—Πώς!...

—Δεν τον είχες διατάξει ν'
άποφύγει να δώση μάχη; Έλοι-
πόν, αυτός μάχεται αυτή τη
στιγμή... Ξέχασε κάθε συμβου-
λή σου, παράκουσε κάθε διατα-
γή σου και δέχθηκε την πό-
κλησι του Πίνκερτον.

—Μά... ζή λοιπόν ο Πίν-
κερτον!

—Ζή και διευθύνει αυτή τη
στιγμή τους άνδρες του!

—Ανάθεμα! Πώς μούλεγε
λοιπόν ο Στρόφορ ότι τον είχε
πιάσει αιχμάλωτο;

—Η σούλεγε ψέμματα, ή εί-
χε πιάσει κάποιον άλλο και τον
νόμισε για τον Πίνκερτον!

Ο άνώτατος άρχηγός έμεινε
σκεπτικός μερικές στιγμές. Ύ-
στερα ρώτησε το νεοφερμένο —
ένα απ' τους εμπιστούς του—
πouye βάλει να κατασκοπεύουν
το Στρόφορ;

—Από πότε πολεμάνε εκεί
κάτω Βίλλυ;

—Από μισή ώρα, άρχηγέ.

—Και με είδοποιείς τώρα
μόνο;

—Δεν μπορούσα νάρθω γρη-
γορώτερα. Ήταν κοντά μου ο
Στρόφορ. Άν έφευγα απ' τη
θέσι μου, θα μ' έπαιρνε το μά-
τι του. Έπρεπε λοιπόν να πε-
ριμένω μια κατάλληλη εύκαι-
ρία.

—Και ποιά εύκαιρία βρή-
κες;

—Φαίνεται ότι ο Πίνκερτον
μας έπετέθη χωρίς να λογαρι-
άση καλά τις δυνάμεις του.

Μπροστά στην όρμη λοιπόν
των δικών μας, άναγκάσθηκε να
διατάξη ύποχώρησι...

—Διάβολε! Και σεις τί κά-
νατε τότε;

—Ο Στρόφορ διέταξε να κυ-
νηήσουμε τους έχθρους που ύ-
ποχωρούσαν, για να τους τσα-
κίση.

—Ο ήλιος! φώναξε ο άρ-
γός. Φιλοδοξεί να πάρη τη θέ-
σι μου, κι' όμως δεν είναι σε

θέσι να μαντέψη την παγίδα
που του στήσανε! Όποιος έέ-
ρει τον Πίνκερτον, δεν πρέπει
ποτέ να πιστεύη σε κάτι τέτοι-
ες επιδεικτικές άδειδιότητες
του... Αυτός δεν θα έπιχειρού-
σε ποτέ την επίθεσι, αν δεν εί-
χε άπόλυτη προεπίθεσι στις δυ-
νάμεις του!

—Κι' όμως έπετέθη.

—Ναί, αλλά με το σχέδιο
να ύποχώρηση και να τραβήξη
τους δικούς μας σε κάποια πα-
γίδα! Είμαι βέβαιος πως πρό-
κειται για κάποιο τέχνασμα
του, που, αν πετύχη, θάην όλέ-
θρια άποτελέσματα για μας!

Ο άρχηγος σταόθηκε στο
Μάτιους και πρόσθεσε:

—Εμπρός, άς κατεβούμε ά-
μέσως στις κατακόμβες, για να
διατάξω να σταματήση ή κα-
ταδίωξι του Πίνκερτον... να μα-
ταιώσω τα σχέδια του κατα-
χθονίου αυτού ανθρώπου, διατά-
ζοντας κι' εγώ ύποχώρησι των
δικών μας ανθρώπων, αν ύπάρ-
χη άκόμη καιρός!

—Και τον Στρόφορ, τί θα
τον κάνης;

—Θα τον άντικαταστήσω.

Δεν τον εμπιστεύομαι πιά. Άλ-
λοίονο αν όλοι κάνανε του κε-
φαλιού τους κι' άδιφορούσαν
για τις διαταγές που τους δύ-
νονται!

Κι' ο άνώτατος άρχηγός κα-
τέβηκε άμέσως στις κατακόμ-
βες, μαζί με τον μηχανικό Μά-
τιους και με τον κατάρκτη του.

—Πριν προχωρήσουμε, είτε,
πρέπει να μάθουμε τα μέρη που
κατέχουν οι άστυνομικοί... Ξέ-
ρεις εσύ, Βίλλυ, σε ποιά ση-
μεία έχει ύποχωρήσει ο Πίν-
κερτον;

—Ναί, άρχηγέ μου.

—Αναλαμβάνει λοιπόν να
μας οδηγήσης μ' ασφάλεια ως
τους δικούς μας;

—Αναλαμβάνω.

—Εμπρός λοιπόν!

Ο κατάρκτης τραβήξε
μπροστά κι' οι δυο άλλοι τον
άκολουθήσαν.

Β'

Όταν έφθαναν στις θέσεις
του «Ματωμένου Χεριού», δεν
είχε έκδηλωθή άκόμη ο αϊφνιδι-
ασμός του Χόλμς και του Λα-
ζίνσκου. Φαίνονταν λοιπόν πως
θωμάμεναν οι συμμορίες. Ο
Πίνκερτον εξακολουθούσε να ύ-
ποχωρή, σπιθαμή προς σπιθα-
μή. Ο Στρόφορ, προσεφώνων,
εί-
τας τον τελικό θρίαμβό του, εί-
χε διατάξει επανειλημμένα να
μη σταματήση ή προέλασις ού-
τε στιγμή.

Στο σημείο εκείνο βρίσκον-
ταν τα πράγματα, όταν ο κα-
τάρκτης του άρχηγού θέλησε
να πλησιάση το Στρόφορ, άπα-
σχολημένο να δίνει διαταγές.
Μά το εμπόδιζε ο ύπάσπιστός
του Πάρκερ.

—Ε, που πάς εσύ; του φώ-
ναξε.

—Το βλέπεις. Πάω να μιλή-
σω στον κύριο Στρόφορ.

—Έχει δουλειά τώρα. Πε-
ρίμενε να τελειώση!

—Στο διάβολο, Πάρκερ! φώ-
ναξε ο κατάρκτης. Από τότε
που σε πήρε ύπασπιστή του ο
κ. Στρόφορ, σήκωσες τη μύτη
σου, σαν νάσουνα ύπαρχηγός.

—Δεν είμαι; θα γίνω όμως.

—Όταν γίνης, τα ξαναλέ-
με. Για την ώρα, είσ' ένα μη-
δενικό.

—Α, κτήνος! Άν ήταν άλ-
λη ώρα, δε σε συγγίζα έγώ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια

Μυρωδιά; κάθε άλλο!

Παντός
όπου ο ιδρώς
δεν μπορεί να εξατμισθή,
μόνος του γρήγορα,
στις μασχάλες επί παραδειγματι,
λεκιάζει και καταστρέφει
τα φορέματα,
αποβάλλοντας
μιά δυσάρεστη όσμη.

Όσο κι' αν
περιποιείται
τον εαυτό της
ή γυναικά,
με το πλύσιμο,
το λουτρό,
με καλώνια ή με άρώματα,
ή έφιδρωσις
επανέρχεται
και ή μυρωδιά
γίνεται έντονώτερη
και περισσότερο
άποκρουστική.
Δεν ύπάρχει
παρά ένα μόνον όπλο,
ταχύ και οικονομικό
μέσον με
άπόλυτο και διαρκές
άποτέλεσμα.
Αυτό είναι τό:

ODO · RO · NO

Τό Άμερικανικόν, Άποσμητικόν
(ύγρόν και κρέμα).

ODO-RO-NO αφαιρεί ριζικά κάθε όσμη του σώματος.
ODO-RO-NO δεν διαταράσσει καμιά φυσιολογική
λειτουργία του οργανισμού.
ODO-RO-NO δεν έρεθίζει ποτέ την ύγια έπιδερμιδα.
ODO-RO-NO είναι άκίνδυνον και για τα πιο λεπτά φορέματα.
Ή σωφροσύνη επιβάλλει να χρησιμοποιείτε **ODO-RO-NO** κάθε μέρα.

Ή κρέμα **ODO-RO-NO** είναι εύχάριστη και άφράτη
δεν λεκιάζει έπειδή είναι κρέμα. Το ύγρόν **ODO-RO-NO**
περιέχεται σε πλαστικά φιαλίδια με ψεκαστήρα.

ΑΠΟΛΕΙΣΤΙΚΟΤΗΤΗ: ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ "FARE" S.p.A.
ΜΑΡΚΗ 7. ΑΘΗΝΑΙ

ΣΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΤΟΙΜΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
Ανδρέόπουλος - Λέκκα 10
ΝΤΥΝΕΣΕΙΣ ΜΕ ΤΟΥΣΤΟ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΦΤΗΝΑ

Διά τον ήλιο

Lanoline

...για την αμύρα

Μεταχειρισθήτε πάντα την μόνη
ΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΕΝΗ προστατευτική κρέμα
"ΜΕΛΠΑΝ"
ΛΑΝΟΛΙΝΗ

Πριν το μπάνιο
Ή κρέμα "Μελπάν", με τα ει-
δικά έναντιον της αμύρας
συστατικά της και το EXTRA
καθαρές Λανολίνης που πε-
ριέχει, έμποδίζει την αμύ-
ρα της θάλασσας να θλά-
ψη την έπιδερμιδα του προ-
σώπου και τον ήλιο να σας
προκαλέση εγκαύματα
στο σώμα.

Μετά το μπάνιο
Αναζωογονεί, μαλακώνει και
φρεσκάρει την έπιδερμιδα
του προσώπου, άνακουφίζει
και δροσίζει το σώμα. Προ-
σέχετε όμως τις άπομιμήσεις.

Crème MELPAN Lanoline

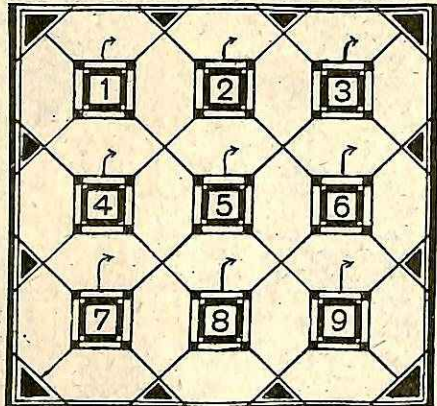
ΕΣ ΜΕΡΑ ΔΔΑ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Συλλαβικό ρομβόλεξο

Γύρω από τον κάθε αριθμό του σχεδίου μας θα τοποθετήσετε μία τετρασύλλαβη λέξη.

Θ' αρχίζετε πάντοτε από το σημείο όπου βρίσκεται το μικρό βέλος και θ' ακολουθείτε την κατεύθυνση που δείχνει:

- 1) Βασική ύλη δια την παρασκευή χρωμάτων.
- 2) Ωδικό πτηνό.
- 3) Όπλον της οι κολακείες.
- 4) Τρόπος της εμπορευμάτων.
- 5) Λιπαρίδια.
- 6) Μετάξινο κορδόνι, που χρησιμοποιείται για την κόσμηση ενδυμάτων.
- 7) Ποταμός της Β. Αμερικής.
- 8) Πνεύμα.
- 9) Συμβάλλει στο άνοιγμα των κιβωτίων.

Η κληρονομία

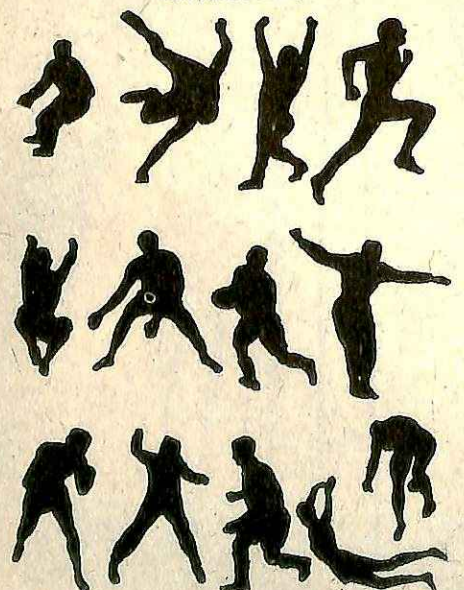
Ένας πλούσιος πέθανε, αφήνοντας τη γυναίκα του σε ενδιάφεροσα κατάσταση. Ήριζε δε με τη διαθήκη του τα εξής: "Αν η χήρα του γεννούσε αγόρι, θα παίρνε το παιδί τα δύο τρίτα της κληρονομίας και το ένα τρίτον η χήρα. Αν γεννούσε κορίτσι, θα παίρνε η χήρα τα δύο τρίτα και το παιδί το ένα τρίτον. Σε λίγους μήνες λοιπόν, η χήρα γεννούσε δίδυμα, ένα αγόρι κι ένα κορίτσι. Πώς έπρεπε τώρα να μοιραστεί η κληρονομία, ώστε να μην αδικηθή κανείς;

Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8	= Άνθος.
2 3 2 5 6 2	= Μέρος πολλών φυτών.
3 1 6 5 7 8	= Νησί του Αιγαίου.
4 2 5 6 7 8	= Άλλο άνθος.
5 2 7 8	= Τόπος ιερός.
6 4 2 8 7 8	= Καλλιτεχνικός όμιλος.
7 3 2	= Μέτρον.
8 4 3 4 5 7 8	= Νησί του Αιγαίου.

Το ίδιο γράμμα αντιπροσωπεύεται από τον ίδιο πάντοτε αριθμό.

Σιλουέτες

Οι δεκατρείς αυτές σιλουέτες παρουσιάζουν δεκατρείς φιλάθλους, που επιδίδονται σε διάφορα σπορ. Μπορείτε να βρείτε σε ποιά σπορ επιδίδεται ο καθένας απ' αυτούς;

Ερωτήσεις

- 1) Ποιοί ήταν ο πατέρας κι η μητέρα του Σολωμώντος;
- 2) Ο Μπετόβεν συνέθεσε 7, 9 ή 11 συμφωνίες;
- 3) Με ποιά χώρα συνορεύει προς το βορρά η Κορέα;

Ο λωποδύτης

Ο πλούσιος σείσης βεβαίωσε ότι δεν υπήρχε κανείς άλλος απ' αυτόν μέσα στο σπίτι του, που ήταν σωστό φρούριο της ερήμου. Έκλεισε καλά κι εξασφάλισε όλα τα παράθυρα. Έξέτασε την κλειδαριά της μοναδικής εξώπορτας, για να βεβαιωθεί πως λειτουργούσε κανονικά. Ύστερα έφυγε για μία περίοδος. Όταν ξαναγύρισε, την άλλη μέρα, βρήκε μέσα ένα λωποδύτη, που είχε κλέψει όλα του τα χρήματα κι έπινε τώρα το κρασί του. Κι όμως τα παράθυρα ήταν πάντα καλά κλειστά, όπως τότε άφισε. Η πόρτα δεν είχε διαρρηχθεί. Ο λωποδύτης δεν είχε μεταχειρισθεί διαρρηκτικό εργαλείο ή αντικλειδί. Και δεν υπήρχε καμιά άλλη είσοδος. Πώς μπόρεσε λοιπόν ο λωποδύτης;

Γαστρονομικό ταξίδι

Θέλετε να κάνουμε μαζί ένα... γαστρονομικό γύρο του κόσμου; Προσπαθήστε να βρείτε σε ποιά απ' τις χώρες της δευτέρας στήλης μπορείτε να δοκιμάσετε καθένα από τα περιεργα φαγητά της πρώτης στήλης:

1) Μπότες	α) Ιταλία
2) Ζαμπιγιόνε	β) Ρωσία
3) Κουσκούς	γ) Γαλλία
4) Μπουγιαμπές	δ) Αφρική
5) Γκουλάς	ε) Ουγγαρία

Αριθμητική του μισού λεπτού

Προσπαθήστε να λύσετε καθένα από τα μικρά αυτά προβλήματα σε μισό λεπτό της ώρας, χωρίς να μεταχειρισθείτε χαρτί και μολύβι:

- 1) Αφαιρέσετε 100 και 33 από 13 φορές.
- 2) Αν προσθέσουμε το 20 σε τέσσερες φορές το Χ, βρισκόμε τέσσερες φορές δέκα. Πόσο είναι το Χ;
- 3) Πολλαπλασιάστε το 3 και μισό επί 2 και μισό. Πόσα θα βρήτε;

Σωστό — Λάθος

- 1) Ο άτμος είναι άδατος. Σωστό — Λάθος.
- 2) Ο Ιούλιος Καίσαρ ήταν ο πρώτος αὐτοκράτορας της Ρώμης. Σωστό — Λάθος.
- 3) Ο σιδηρός είναι το άφθονότερο μέταλλο στη γη. Σωστό — Λάθος.
- 4) Η 1η Ιανουαρίου 1900 ήταν η πρώτη μέρα που είκοστού αιώνας. Σωστό — Λάθος.
- 5) Οι γάτες μπορούν να δουν στο σκοτάδι. Σωστό — Λάθος.

Πολύπλοκες συγγένειες

Πώς είναι δυνατόν η κόρη της κόρης μου να γίνει αδελφή της γυναίκας μου; Άρκουνε γι' αυτό δυο γάμοι και μία γέννηση.

Συλλαβόγριφος

Το πρώτο μου είναι νότα, το δεύτερο φωτίζει και βασιλεύει ο λύτης στο σύνολο αντικρύζει.

Λογοπαικτικός λεξιγρίφος

Μιάου!... λύσι ποιά να έχη; Μη στα κεραμίδια τρέχει; Όχι δά!... Ηρωικός άνδρας είναι Ιστορικός.

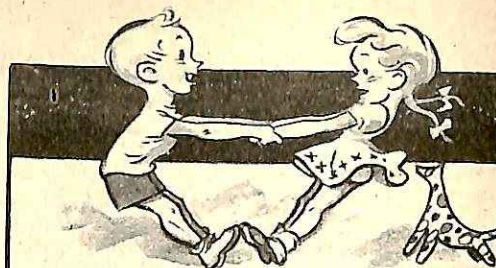
Αίνιγμα

Μονό διπλό, ανέκαθεν έγω, λύτη μου, μένω στις θάλασσες, στους ποταμούς και σ' όλα τα νερά. Οι λίμνες όμως μ' έχουνε για πάντα εξορισμένο, λύτη ποτέ δεν γνώρισα, μονάχα τη χαρά.

Αριθμητικό τρύχ

Μπορείτε να γράψετε τον αριθμό 31, χρησιμοποιώντας πέντε φορές το ψηφίο 3;

Οι λύσεις στη σελ. 82

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Ένα δύσκολο πρόβλημα!

Ο δάσκαλος, μόλις κάθισε στην έδρα, κύτταξε τον κατάλογο και φώναξε: "Όνομα του Γιαννάκη Κουφιοκεφαλάκη. Έκείνος σηκώθηκε άμέσως στο θρανίο του.

— Δεν μου λές, Γιαννάκη, του λέει ο δάσκαλος, αν ένας μαραγκός βελήση να φτιάξη ένα τραπέζι, που να έχη ύψος ένα μέτρο, πλάτος ένα και μισό και μακρος ένα και δυο πόντους, με ξύλα, που να έχουν δυο μέτρα μακρος, πόσα τέτοια ξύλα θα χρειαστή;

Ο Γιαννάκης τα χάνει μ' όλους αυτούς τους αριθμούς. Βγαίνει, λοιπόν, από το θρανίο του και τραβάει για την πόρτα.

— Έλα, έδω! Που πάς; του φωνάζει ξαφνιασμένος ο δάσκαλος.

— Πάω να φέρω τον κύρ-Μιχάλη, το μαραγκό μας, κύριε, για να σάς πη πόσα ξύλα θα χρειαστούν... απαντάει ο Γιαννάκης με αφέλεια, ενώ όλοι οι συμμαθητές του ξεκαρδίζονται στα γέλια.

MIKY-MAOYΣ

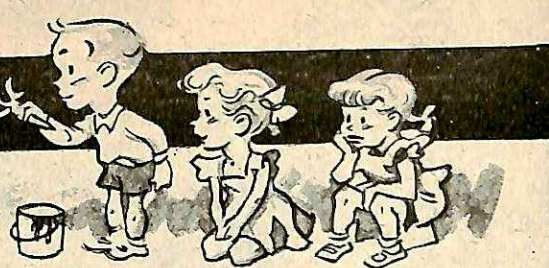

— Μπαμπά! Μπαμπά!... Σε ζητούν στο τηλέφωνο!...

— Ο Γιαννάκης θα γίνει σπουδαίος μουσικός!...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Το τρία σκυλιά

Μιά φορά κι έναν καιρό ζούσε ένας ράφτης. Δουλειά δεν είχε σπών τόπο του και μία μέρα ξεκίνησε να πάει σ' άλλο καλύτερο μέρος.

Στο δρόμο που πήγαινε βλέπει ένα μεγάλο σκύλο.

— Με παίρνεις μαζί σου; του λέει εκείνος.

— Αν έρχεσαι από πίσω μου, σε παίρνω, του απαντάει ο ράφτης.

Πάει πιδ πέρα και βρίσκει κι άλλο σκύλο.

— Με παίρνεις μαζί σου; του λέει κι αυτός.

— Αν έρχεσαι από πίσω μου, σε παίρνω, του απαντάει ο ράφτης.

Και πήρε πάλι το δρόμο του.

Εκεί που πήγαινε, ένας τρίτος σκύλος στέπεται και τον ρωτάει:

— Με παίρνεις μαζί σου;

— Αν μ' ακούς κι αν είσαι πιστός, μπορείς να με ακολουθήσεις, αποκρίνεται ο ράφτης.

Το βραδάκι έφτασαν κι οι τέσσερις σ' ένα χωριό. Εκεί ήταν ένα χάνι. Λέει λοιπόν ο ράφτης:

— Έχω μία πείνα φοβερή! Μά κι εσείς, καυμένοι, θα πεινάτε. Δεν έχω όμως πεντάρα!

— Αυτό σ' σκοτίζει; του απαντάει το πρώτο σκυλί. Παράγγειλε δτι σου άρέσει κι εμείς θα τ' κανονίσουμε...

Ο ράφτης, μπαίνοντας μέσα στο χάνι, πέταξε το δισάκι, το σκουφί και τον πήχυ του, πάνω σ' έναν πάγκο και παράγγειλε να σερβίρουν για τέσσερα άτομα.

Σε λίγο μπήκαν κι οι σκύλοι. Στρογγυλοκάθισαν κι αυτοί κι άρχισαν να πρῶνε σάν άνθρωποι. Ο χαντζής πήγε να χάσει το μυαλό του. Όταν απόφασαν, είπε ο πρώτος σκύλος στο ράφτη:

— Εσύ τώρα να φύγεις... Άφησε έδω τα πράγματά σου και μη σ' νοιάζει για τίποτα... Σηκώνεται τότε ο ράφτης και βγαίνει έξω.

Ο χαντζής νόμισε πως πάει να πάρη τον φέρα του και δεν είχε τίποτα για τα λεπτά. Μόλις όμως γύρισε την πλάτη του, οι τρεις σκύλοι άρπαξαν τα πράγματα του ράφτη και τβόσσαν στα πόδια...

Σε λίγο αντίμασαν πάλι με το ράφτη. Ο ένας σκύλος τώρα πήγαινε μπροστά κι ο άλλος με το ράφτη τον ακολουθούσαν. Εκεί που προχωρούσαν, είδαν μπροστά τους ένα ώραο παλάτι.

Τότε ο πρώτος σκύλος λέει στο ράφτη:

— Δέσε μας και τους τρεις και πήγαίνε μας να μάς πουλήσεις στους δράκους. Να προσέχης όμως, γιατί είνε κακοί και πονηροί. Θα σου δώσουμε και τρία πράγματα κοντά σου μήπως σου χρειαστούν.

Αφού του είπε τα λόγια αυτά, ο πρώτος σκύλος του χάρισε ένα βαζάκι με αλοιφή, ο άλλος ένα ραβδάκι κι ο τρίτος μία σφυρίχτρα.

Ο ράφτης έδεσε τα σκυλιά, πήρε και τα τρία δώρα τους κι ανέθηκε τις σκάλες του παλατιού. Εκεί καθόντουσαν οι δράκοι και πίνανε κρασί σε μεγάλες κουβάδες.

— Πουλάω τρία σκυλιά, τους είπε. Μήπως θέλετε να τα αγοράσετε;

— Θα τ' αγοράσουμε, του αποκρίθηκαν εκείνοι. Περιμένε μας ώσπου να πάμε να σου φέρουμε τα λεφτά...

Μόλις οι δράκοι βγήκαν έξω, ο ράφτης θυμήθηκε το σκύλο, που του είχε πη πως είνε

πονηροί οι δράκοι. Παίρνει λοιπόν την αλοιφή κι αλείβει τις καρέκλες τους πάνω και κάτω.

Σε λίγο οι δράκοι ξαναγύρισαν.

Είχαν κάνει συμβούλιο κι είχαν αποφασίσει να τον φάνε. Του λένε, λοιπόν:

— Ήρθε να μάς κοροϊδέψεις; Ε; Μα εμείς, για τιμωρία σου, θα σε φάμε!...

— Αν τ' βρίσκετε αυτό σωστό, τους είπε ο ράφτης, καθίστε στις καρέκλες σας και δικάστε με όπως πρέπει, για να μπορέσω να υπερασπισθώ κι εγώ τον εαυτό μου.

Οι δράκοι κάθισαν και του είπαν:

— Μήπως, σκυληλά! Δεν ήρθες για να μάς κοροϊδέψεις;

Ο ράφτης κάθισε κι αυτός, κι άντι ν' αρχίση την απολογία του, έβγαλε τον καπνό του, έκανε τσιγάρο κι άρχισε να καπνίζει.

— Γιατί δεν μιλάς; τον ρώτησαν οι δράκοι.

— Τι να σάς πω; τους αποκρίθηκε. Εσείς πρέπει να μιλήσετε, γιατί έφτασε πιά η τελευταία σας στιγμή!...

Οι δράκοι τότε θυμώσαν. Πήγαν να σηκωθούν για να τόν άρπάξουν και να τόν φάνε.

— Άλλά πού!... Ούτε το πόδι τους δεν μπορούσαν να κουνήσουν!

Σηκώνεται τότε ο ράφτης και με το ραβδάκι του αρχίζει να τους χτυπάει στο κεφάλι ώσπου όλοι κοκκάλωσαν...

Τη στιγμή εκείνη μπαίνει μέσα ένας δράκος δυο φορές πιο μεγάλος από τους άλλους.

Όταν είδε τους δράκους κοκκαλωμένους, ρωτάει το ράφτη:

— Ποιός τους σκότωσε;...

— Εγώ! του αποκρίθηκε εκείνος.

Ο δράκος άρπαξε άμέσως τον ράφτη και τόν κατέβασε στο περιβόλι. Άρχισε τότε να τόν δένει μ' ένα σχοινί ψηλά σ' ένα δέντρο.

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Στην άμμουδιά

Μέσ' στην ήσυχη βραδιά,
στην πλατεία την άμμουδιά,
που οι άφροι τη βρέχουν,
με χαρούμενη καρδιά,
παίζον τα καλά παιδιά,
πάνω-κάτω τρέχουν.

Τόνα βότσαλα πετά,
τ' άλλο σκάβει δυνατά
και νερό γυρεύει.

Άλλο με μικρό κουβά
φνίκια πράσινα τραβά
τάχα πως γυρεύει.

Μά νυχτώνει πιά καλά
κι ή μαμά, που πιο ψηλά
καθιστά τα βλέπει,

τους φωνάζει δυνατά:
— Βράδυνασε, παιδιά, αρκετά
και να φάμε πρέπει.

Και άμέσως τα παιδιά
παρατούν την άμμουδιά,
να πλυθούνε πάνε.

Βάζουν καθαρή ποδιά
και με ευθυμη καρδιά
κάθονται να φάνε.

ΑΓΓ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Χιούμορ

Η μαμά, (που κοιμίζει το Γιαννάκη της): Τα παιδάκια που είνε έφτα χρόνων, σάν κι' έμένα, χρυσό μου, κοιμούνται στις έφτα. Τα παιδάκια που είνε όχτώ χρόνων, κοιμούνται στις όχτώ και τα παιδάκια που είνε δέκα, κοιμούνται στις δέκα... Ο Γιαννάκης: Όστε έσύ, μαμά, δεν κοιμάσαι καθόλου;

Ένας μικρός πέντε-έξη χρόνων ζητιανεύει σ' έναν κεντρικό δρόμο των Αθηνών. Κάποιος κύριος τον πλησιάζει, του δίνει ένα χιλιάριο και του λέει:

— Μου φαίνεται, παιδί μου, πως άρχισες από πολύ μικρός να ζητιανεύεις.

Και το ζητιανέκι:

— Α, ξέρετε, κύριε; Ο πατέρας μου θέλει να μάθω καλά αυτή τη δουλειά μας...

Ο δάσκαλος μαθαίνει στους μαθητές του την ιστορία της αεροπλοΐας.

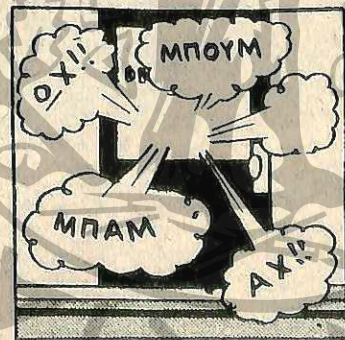
— Μπορώ να σάς ρωτήσω κάτι; ρωτάει ένας μικρός:

— Λέγε, παιδί μου.

— Η γη θα καταστραφή ύστερ' από χρόνια, σάν τους άλλους πλανήτες;

— Μα βέβαια...

— Πέστε μου τότε: Τι θα γίνουν όσσι θα βρίσκονται σπών άέρα με αεροπλάνα; Πού θα βρουν αεροδρόμιο για να προσγειωθούν;

Η ΖΩΪΤΣΑ ΣΤΟΝ ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟ

Ὁ Χάιου ἦταν πανίσχυρος, μὰ κι'
ἡ Σαονέκ ἦταν σωστὴ βασιλίσ-
σα τοῦ νηπιού...

77

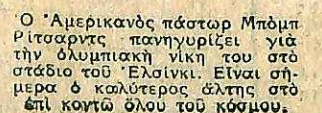

81

Ο Αυστραλός Λάντυ, το
 ο αθλητικό φαινόμενο, και
 Τσεχοσλοβάκος Ζούγκ-
 ριθ, έχουν επιβληθή στη
 ακρόμοιο αθλητική συνει-
 σή ως οι καλύτεροι δρο-
 μείς των 1500 μ. Ο πρώ-
 τος έπτευσε 3' 44" 4 και
 δεύτερος 3' 45" 5. Ο
 ουγκριθ μάλιστα έχει στο
 γεννητικό του πως έτρεξε
 α 1.000 μ. σε 2' 23" 5.

3,5 νεκρούς στις 10 χιλι-

PAZ 12.

της και εἶδε πῶς ἦταν νεκρή.
Ἀπολιθωμένος ἀπὸ τὸν τρόμο καὶ
τὴ φρίκη, ἔμεινε σ' αὐτὴ τῇ θέσει.

κιανός Μπεσσόν. Οι εφημερίδες της
 άλλης ημέρας, τὸν ἐχαρακτήρισαν
 ὡς «θύμα τῆς μεγάλης εὐαισθησίας

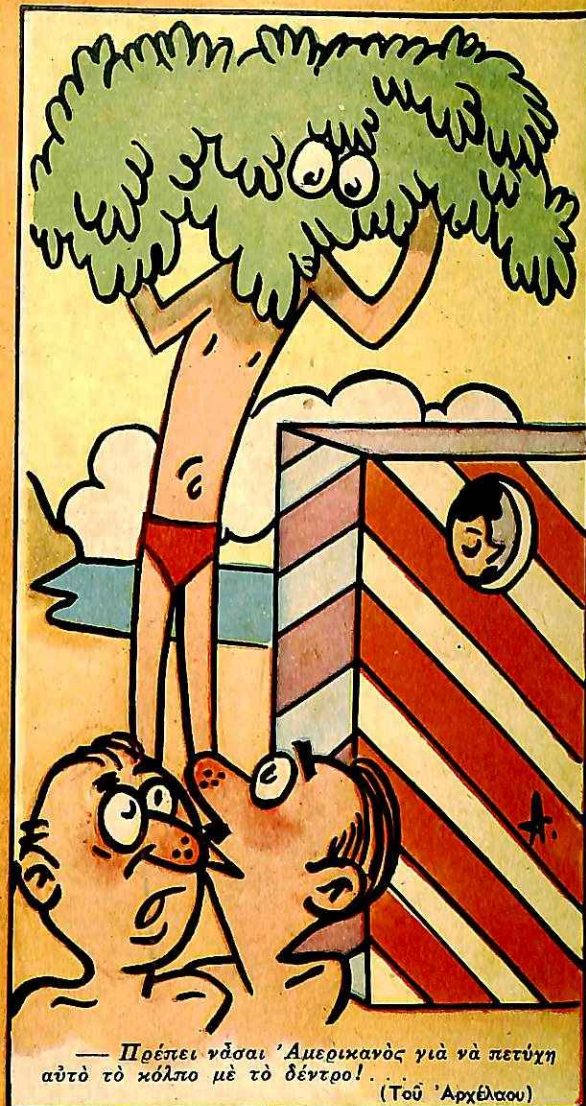

κότι, για να γίνει η σύγκριση. Μετά 15 εβδομάδες, λοιπόν, τα παιδιά της πρώτης ομάδας, είχαν ψιλώσει καλύτερο ποσό από το περισσότερο από τα δεύτερα κι είχαν κερ

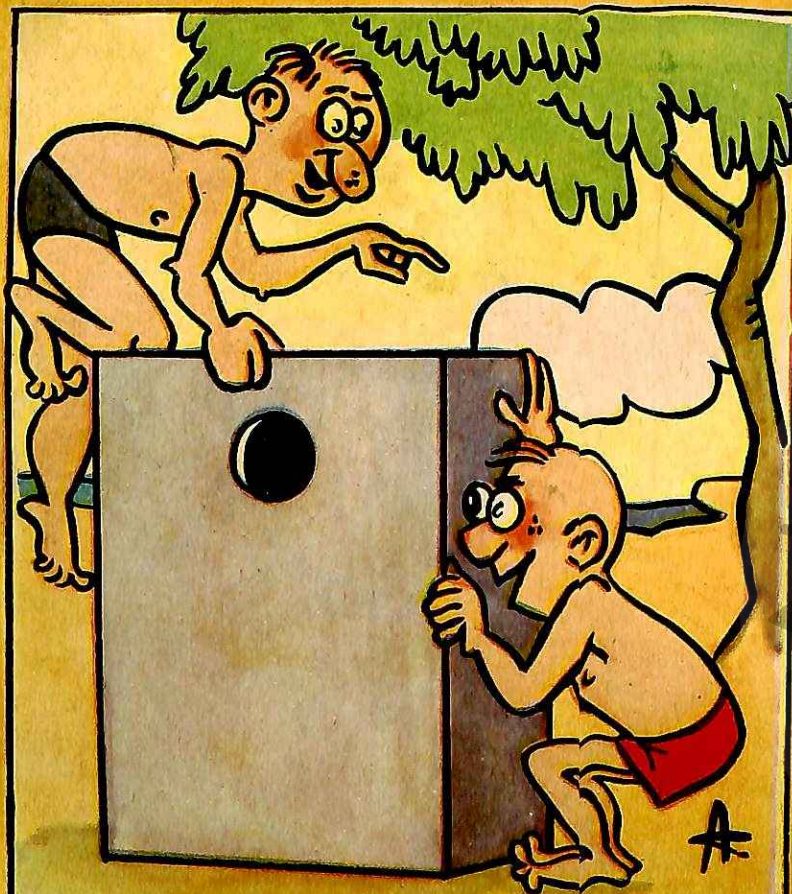

— Τι λές, γυναίκα, δεν κατεβαίνεις;..

— Πρέπει νώσαι 'Αμερικανός για να πετύχη αυτό το κόλπο με το δέντρο!.. (Τού 'Αρχέλαου)

— Δεσποινίς, κάποιος σ'ας κυττάζει από μια τούπα!... (Τού 'Αρχέλαου)

— 'Η σύζυγος;...
— 'Όχι, κύριε αστυνόμμε, ή γάτα!...